

ANTHONY BURGESS MECHANICKÝ POMERANČ

*Myslel jsem na to, jak si trochu bitkově v posteli poležím, řekneme tak jednu
dvě hodinky, pak se pěkně pomalu oblíknu, možná si
dám dokonce v koupelně sprchu, udělám si sám pro sebe topinku a budu hrázet
rádio nebo čist pejpry, všechno pěkně odinočko.*

VOLVOX GLOBATOR

ANTHONY BURGESS

MECHANICKÝ POMERANČ

Anthony Burgess
A Clockwork Orange
Přeložil Ladislav Šenkyřík
Etext scan/ocr/proof VoytaB
voyta.b@seznam.cz

ČÁST PRVNÍ

1

„CO teda jako bude, he?“

To sem byl já, teda Alex, a tři moji frendíci, to jako Pítrs, Jiřík a Tupoun, kterej je opravdu tupej, a seděli sme v mlíčňáku Korova a decidovali se, co budem ten večer dělat, když je venku zima jak v prdeli, i když aspoň, že neprší. Mlíčňák Korova byl typickej plac plus-mlíko, a vy ste už, bratři moji, snad pozapomněli, jak tyhle placy vypadaly, věci se dnes tak kvikle měňej a všichni strašně rychle zapomínaj, a ani noviny se moc nečtou. Takže to byl takovej plac, kde se prodávalo mlíko plus něco k tomu. Nesměl se tam prodávat chlast, ale neexistoval tehdá ještě zákon, aby nemohli strčit nějaký buči do starýho mlíka, takže ste to mohli drinkat se syňágou, toldou nebo hňápcem nebo s pár jinejma bučima, který vám poskytly nádhernou chorošnou čtvrt hodinku, ve který ste oslavovali Boga se všema Svatejma a andělskejma chórama, který ste klíďo strčili do kapsy a v hedce vám přitom vypalovaly rachejtle. Nebo ste mohli drinkat mlíko s nožema, jak sme říkali, což vás posílilo a nachystalo na malou svinskou přesilovku, a právě tohle sme si drinkali toho večera, o kterým sem vám začal povídat.

Kapsy sme měli samý many, takže sme vlastně nepotřebovali žádný rozkoše stoulnout, tolčoknout nějakýho starýho hhumaníka v parku a lukovat, jak se topí v krvi, zatímco my přepočítáváme vejďelek a dělíme ho čtyřma; ani sme nemuseli předvádět žádný supernásilí na nějaký roztrěpaný ancintní ptice někde v krámě a láfat se nad vnitřnostma pokladny. Jenže, jak se říká, peníze nejsou všecko.

My čtyři sme byli všichni oblečení podle poslední módy, což v těch dobách znamenalo, že sme na sobě měli černý, děsivě upnutý šponkáče s kyblíkem na želé, jak sme říkali věcičce v rozkroku, kterou sme tam měli jednak na ochranu, a pak taky jako takovou známku, kterou ste mohli v jistým světle dost jasně lukovat, takže já to měl ve tvaru pavouka, Pítrs měl hendku (teda jako ruku), Jiřík tam měl moc pěknou kytku a starej ubohej Tupoun odpornej, jakoby nadrženej fejs (jako teda obličej) klauna, ten Tupoun, kterej měl málokdy nějakej názor na nějaký věci nebo lidi a byl tomáš netomáš docela určitě nejtupější z nás čtyř. Dál sme na sobě měli saka do pasu a bez klop, ale zato s obrovskejma vycpávkama na ramenách („plečo“ sme tomu říkali), což byla taková předstíračka, jako bysme takový ramena fakt měli. Pak sme nosili, bratři moji, takovýhle zažloutlý nákrčníky, který měly barvu bramborový kaše, do který někdo vyryl vidličkou vzorek. Vlasy sme neměli moc dlouhý a na nohách nám seděly chorošný vyhazovací boty na pořádný kopnutí. „Co teda jako bude, he?“

U pultu seděly pěkně pohromadě tři čajiny, jenže my bajati sme byli čtyři a většinou sme šli jeden za všechny a všichni za jednoho. Tyhle kartáče byly taky vohozený podle nejposlednější módy, na gulliverech měly posazený fialový, zelený a oranžový paruky, přičemž každá z nich přišla určitě, řekl bych, aspoň na tří, čtyřtýdenní plat těchhle sajdek. Dál jim k tomu ladil mejkap (duha kolem očí a lipsy namalovaný hrozně

široký). Potom měly dlouhý, úplně rovný černý šaty a na brestách měly připíchnutý malý, jakoby stříbrný placku, na kterých měly různá jména různých bajatů - Pepa a Míša a tak. To měly být jména těch, se kterými si slíply, než jim bylo čtrnáct. Čuměly pořád po nás a já už skoro jako řek, že by si tři z nás (koutkem lipsů, aby bylo jasno) mohli jít užít trochu sexu a nechat starýho ubohýho Tupouna svému osudu, protože by to akorát znamenalo purčejznout Tupounovi půlku bílýho, jenom pro tentokrát s pořádným flákem syňágy, ale nechtěli sme mu to nakonec dneska dělat. Tupoun byl strašně strašně ošklivej a úplně odpovídal svému jménu, ale byl to chorošnej kurevskej bouchač a botou to uměl fantasticky.

„Co teda jako bude, he?“

Maník sedící vedle mě (byly tam ty dlouhý plyšový lavice, který se táhly kolem dokola tří stěn) byl pěkně mimo a s vytřeštěnejma očima si mumlal verdy jako „Aristotelovo šuntácký šumový dílo se moudře roztahuje nůžkovcovitě jako cyklámen“. Byl v tý svý zemi úplně spokojenej, úplně mimo, na orbitu, a já věděl, jak mu je, zkusil sem si to jako každej, ted' mě ale napadlo, bratři moji, že to je pěkně zbabělá buč. Ležíte si, když ste se nacucali starýho mlíka, a pak máte fancy, jako by všechno kolem vás patřilo minulosti. Můžete to prima lukovat, všechno úplně jasně - stoly, stereo, světla, kartáče a bajati ale všechno je to jako buč, která tu kdysi bejvala a už tu není. A vy ste jakoby hypnotizovaný svou botou, sandálem nebo třeba nehem na prstě, a zároveň jako by vás zdvihli za zátylek a zatřepali s váma jako s kočkou. Škubete sebou a třesete se, dokud ve vás něco je. Přijdete o jméno, o tělo, o sebe samotnýho a je vám to jedno a čekáte, dokud vám bota nebo nehet nezežloutne a úplně nakonec nezajde. Pak začnou světla vybuchovat jako jednotlivý atomy a bota nebo nehet, nebo třeba špína na lemu kalhot se rozroste do obrovskýho, obrovskýho placu, většího než celej tenhle svět, a když je to celý pryč, jako by vás šli představit starýmu dobrýmu Bogu nebo Bohu, jestli chcete. Vráťte se sem na zem a fňukáte, se zkrivenejma lipsama děláte jen bůůůúúú. Je to zkrátka moc pěkný, ale hrozně zbabělý. Nejste tady na zemi přece proto, abyste si povídali s Bohem. Tyhle věci můžou z hhumaníka vysát všechnu sílu a dobrý předsevzetí. „Co teda jako bude, he?“

Stereo jelo pěkně naplno, až se zdálo, že zpěvákův hlas lítá z jednoho konce pultu na druhý, nahoru ke stropu, a pak se zase snáší a hvízdá si to od stěny ke stěně. Byl to Berti Laski, kterej si chrchlal starej hit „Zmalovalas můj obraz“. Jedna z těch tří ptic u pultu, ta se zelenou parukou, pořád vystrkovala do rytmu toho, čemu říkali hudba, břicho. Cítil sem, jak z vypitýho starýho mlíka vyskakujou nože a jak se mi chce rozdat si někde trochu přesilovky. Tak sem zařval jako pucák: „Deme deme deme!“ A pak sem praštil toho hhumaníka, co seděl vedle mě, a pěkně sem mu ji usadil na ajko nebo možná na ucho, ale on to vůbec necítil a dál si mumlal: „Telefonní relátka a když farkulele se dostane do šubyduba.“ Pocítí to dost dobře, až se z tý svý země vrátí.

„Kam deme?“ zeptal se Jiřík.

„Ále, jen se tak projít,“ odpověděl sem, „a luknout, co se děje, bratříčci moji.“

Tak sme vypadli do velký zimní najtky a pákovali si to po Marghanitině bulváru a zalili do aleje Boothbyho, a tady sme našli, co sme vlastně hledali, drobnou srandičku na začátek večera. Byl to sešlej týpek učitelskýho oudana, s brejlema a lipsama otevřenejma v studeným nočním vzduchu. V podpaží měl knihy a zrasanej deštník a vyšel zpoza rohu z Veřejný Knihovny, kam dneska zrovna moc píplů nechodí. Dneska už moc těchhle starších buržoazních týpků po setmění na ulici nevidíte, zvláště, když policajtů je čím dál míň a chodíme tady my, prima bajati, a taky tenhle profesorskej týpek byl na celý ulici úplně sám. Tak sme si to k němu doguljali a já řekl úplně zdvořile: „Promiň, bratře.“

Vypadal trochu vypuganě, když nás čtyři zluchoval, jak ho tak tiše, zdvořile a s úsměvem obestupujeme, ale řekl: „Ano? O co jde?“ Promluvil strašně nahlas učitelským vojsem, jako by nám chtěl ukázat, že není popuganej. Já povídám:

„Vidím, že si neseš v podpaží knihy, bratře. To je opravdu vzácné potěšení, bratře, narazit v dnešních časech na někoho, kdo pořád ještě čte.“

„Ach,“ odpověděl celej roztřeseněj, „skutečně? Aha, ano.“ A pořád přebíhal pohledem mezi náma čtyřma z jednoho na druhýho, jako by byl uprostřed rozesmátýho a velice zdvořilýho náměstíčka.

„Skutečně,“ přisvědčil sem. „Velice by mě zajímalo, bratře, kdybys mi laskavě dovolil podívat se na ty knížky, který si neseš v podpaží. Nic se mi na světě nelíbí tak, jako dobrá čistá knížka, bratře.“

„Čistá,“ opáčil, „čistá, he?“ A v tý chvíli mu Pítrs ty tři knížky zgraboval z podpaží a kvikle nám je rozdal. Byly tři, a tak sme měli všichni až na Tupouna jednu na luknutí. Já měl knížku s nadpisem *Základy krystalografie*. Otevřel sem ji a řekl: „Výborná, opravdu prvotřídní,“ a otáčel sem listy. Pak sem řekl jakoby otřeseným vojsem: „Ale co je tohle? Co má znamenat tenhle zsranej verd? Červenám se, jen to slovo vidím. Zklamals mě, bratře, skutečně si mě zklamal.“ „Ale,“ zkoušel odporovat, „ale... ale.“

„A tady,“ řekl Jiřík, „tomuhle teda říkám skutečný sviňačinky. Tady jeden verd začíná na p a druhej na k.“ Měl knihu s názvem *Zázrak sněhové vločky*.

„Ale ale,“ řekl ubohej starej Tupoun smotrující Pítrsovi přes rameno a jako obvykle to zase přehnal: „Tady se říká, jak jí to udělal, a je to tady navíc na obrázku. Ale ale,“ pokračoval, „ty si tak akorát pěknej vyhoněnej pták.“

„A starý muž tvého věku, bratře...“ řekl sem já a začal trhat knížku, kterou sem držel, a ostatní začali dělat to samý, Tupoun s Pítrsem se přetahovali o *Rhomboidní systémy*. Ten profesorskej ouldan začal skrímovat: „Ale ty nejsou moje, ty patří městu, to je naprostá svévole a vandalismus,“ nebo takový nějaký verdy. A pokusil se nám knížky jakoby vytrhnout, což bylo poněkud nesmyslně patetický gesto. „Ty si koleduješ o pořádnou lekci, bratře,“ řekl sem. Ta knížka o krystalech, kterou sem měl, byla moc dobře svázaná a špatně se ripovala na kousky. Bylo vidět, že je ouldaná a udělaná v dobách, kdy se věci dělaly, aby vydržely, ale nakonec se mi podařilo stránky vytrhnout, zmačkat je a házet po hrstech jako sněhové vločky, i když trochu veliký vločky, na toho starýho skrímujícího ouldana, a pak ostatní udělali přesně to samý se svejma knížkama a starej dobrej Tupoun jen kolem nás tančil jako klaun, což taky byl. „Tady to máš,“ řekl Pítrs. „Tady máš beránky plný ovesnejch vloček, ty hnusnej čtenáři nechutnejch sviňačinek.“

„Ty ošklivej starej ouldánku,“ řekl sem já a pak sme si s ním trochu zagejmovali. Pítrs mu přidržel hendky, Jiřík mu doširoka roztáhl lipsy a Tupoun mu vytáhl jeho falešný cány, horní i spodní. Hodil je dolů na chodník a já na nich vyzkoušel svý boty. Křuplo to, i když ty cány byly svinsky pevný, protože byly z nějaký chorošný umělý hmoty. Ten starej ouldan ze sebe začal vydávat šmumlavý nojzy „puf paf pff“, a tak mu Jiřík pustil lipsy a dal mu svou boxerskou pěstí jednu pořádnou na tu bezzubou hubu, a ten starej ouldan začal strašně naříkat, a pak mu vytryskla krev, bratři moji, bylo to fakt nádherný. Takže sme ho už akorát rozdresovali, nechali sme ho v tričku a dlouhejch spodkách (měl to všechno strašně ouldaný; Tupoun se láfal, až se za břicho popadal), a pak ho Pítrs krásně nakopnul do teřichu a nechali sme ho bejt. Odcházel a potácel se, i když sme ho vlastně ani moc neztolčokovali, a pořád skuhral „achichach“, jako by už nevěděl, kde a kdo je, a my sme se mu zachechtali a rychle mu prohráblí kapsy, Tupoun zatím tančil s jeho posraným deštníkem, ale v kapsách toho moc nebylo. Pár ouldanejch dopisů, některý datovaný 1960 a s oslovením „Má nejdražší z nejdražších“ a podobnou čipukou, kroužek na klíče a ouldaný pouštějící pero. Starej

Tupoun nechal svého deštníkového tance a samozřejmě začal jeden dopis nahlas číst, jako by chtěl před tou prázdnou ulicí dokázat, že je gramotnej. „Můj miláčku," recitoval jakoby velice vznešeným vojsem, „budu na tebe v té dálce myslet a doufat, že se nezapomeneš v noci dobře přikrýt." Pak se pěkně nojzovatě rozlálal - „chachacha" - a ukazoval, jako by si tím vytíral houlu. „Fajn," řekl sem, „nechme toho, bratři moji." V kalhotách toho oudana byla jen bitková trocha katru (peněz, aby bylo jasno) - ne víc než tři golíky a tak sme ty jeho nesmyslný drobný rozhodili do vzduchu, protože to byla vrabčí kormja ve srovnání s tím, jaký rozkoše sme už u sebe měli. Pak sme rozflákali deštník a rozripovali jeho dres a hodili ho do větru, bratři moji, a tím sme s tím učitelským oudanem skončili. Neudělali sme toho moc, já vím, ale to bylo jen tak pro začátek večera a já se za to tobě ani vám nehod ani lám ani omlou ani vat. Nože z plusmlíka ted byly pěkně a chorošně nabroušený.

Dál bylo zapotřebí vykonat sametáckej skutek a zbavit se tak tý trochy našeho katru, abysme měli nějakej podnět jít robnout pozdějc obchod, stejně tak jako si dopředu koupit alibi, a tak sme zapadli do Vévody města New Yorku na Amisově třídě, a samozřejmě tam v salónku seděly tři čtyři babooshky a podrinkovali na eskápěčka (státní kupóny pró přestárlé) kafe a pivo. A my sme ted byli strašně hodný bajati, na všechny sme se pěkně usmáli a popřáli dobrý večer, třebaže ty vrásčítý starý tabatěrky se celý roztráslý, starý žilnatý hendky se jim klepaly a ucmrndovaly pivčo po stole. „Nechte nás být, hoši," řekla jedna z nich, která měla obličej rozrytej jak plastickou mapu, protože měla aspoň tisíc roků, „jsme jenom ubohý starý báby." Ale my jenom vycenili tesáky, hodili sme jima blesky, posadili se, zazvonili na číšníka a čekali. Když přišel, celej nervózní si otíral hendky o svou sojlovatou zástěru, poručili sme si čtyři veterány - veterán, to byl mix rumu a třešňovky, což bylo tehdá v módě, někdo to měl rád i s kapkou citrusu, tomu se říkalo kanadskej způsob. A pak sem pikolíkovi řekl:

„Přines támhletěm ubohejm babooshkám něco pořádného na zub. Všem dej velkého Skota a taky něco na cestu." A vysypal sem z kapsy na stůl svoje rozkoše a ostatní tři zrovna tak, bratři moji. Tak těm vystrašenejm oudanejm tabatěrkám přinesli dvojité cloumáky a ty vůbec nevěděly, co si s tím mají počít. Jedna ze sebe dostala: „Díky, hoši," ale bylo vidět, že čekaj, že přijde něco jako pěkně hnusného. Nicméně každá dostala s sebou láhev Yank General, to je koňak, a já vzkázal, aby ty starý páchnoucí činy nechaly u výčepu adresy a aby jim zítra ráno na můj účet zanesli každý po tuctu černejch piv. Potom sme za zbytek katru udělali, bratři, v tom place nákup, masový koláčky, preclíky, sýrový chlebičky, brambůrky a čokolády, a to všechno taky bylo pro ty starý kartáče. Pak sme těm pticám řekli: „Za moumentík sme zpátky," a ony pořád opakovaly: „Díky, hoši," a „Pán Bůh vám požehnej, chlapci," a my vyšli ven bez jediného halíře katru v kapse.

„Z toho má člověk fakt gud pocit," řekl Pítrs. Dalo se bez potíží lukovat, že starej ubohej tupec Tupoun to tak úplně neponímá, ale nic neříkal ze strachu, že bysme mu řekli, že je stupído a beznadějná kebule. Tak sme vyrazili a zatočili za roh na Attleeho třídu, a tam byl ještě otevřenej obchod s cukrovinkama a rakovkama. Nechali sme je na pokoji už skoro tři měsíce, a vůbec celá čtvrť byla taková poklidná, takže ozbrojení policajti nebo hlídky rožů sem moc nechodili, neboť dneska měli víc práce na sever od řeky. Nasadili sme si svoje maskýs - to byly nový výrobky, fakt chorošný, dokonale udělaný; byly to jakoby tváře historickejch osobností (řekli vám při koupi i jejich jména) a já měl Disraeliho, Pítrs Elvise Presleyho, Jiřík Jindřicha Osmého a ubohej starej Tupoun nějakýho básmaníka, kterému říkali Pébé Šeli; vypadaly jako fakt opravdový převlečení, vlasy a všechno, a byly navíc z nějaký speciální umělý buči, že ste to mohli po použití sbalit a strčit do boty - tři z nás pak šli dovnitř, Pítrs držel časovenku, ale ne že by se venku bylo čeho obávat. Sotva sme vletěli do krámu, šli sme za

Slousem, kterej ho vedl, obrovskej rosolovatej nažloutlej maník, kterej okamžitě lukoval, co se bude dít, a namířil si to rovnou dozadu, kde byl telefon a možná i jeho nablejskaná ganka, plná šesti hnusnejch kulek. Tupoun vletěl za pult kvikle jako pták a rozrazil přitom vyskládaný balíčky šňápek, který se rozletěly na všechny strany kolem obrovskýho plakátu znázorňujícího jednu kartáč s nablejskanejma zubama a brestama, který z toho inzerátu na rakovky úplně čouhaly. Co ste mohli následně lukovat, byl obrovskej balón, kterej se valil dozadu do krámu za závěs, což byl ve skutečnosti starej Tupoun propletenej ve vražedným objetí se Slousem. Pak ste mohli za závěsem hírovat hekání, chrčení a kopání, na zem padaly různý buči, a zase se ozvaly nadávky a třískání skla křup křup křup. Matka Slusová, manželka, stála jako přikovaná za pultem. Dalo se odhadnout, že kdyby k tomu měla příležitost, určitě by začala skrímovat něco o vraždě, takže sem se strašně kvikle přehoupnul za pult a zmáčknul ji, a že to byl chorošně pořádněj kousek, ze kterýho šel smel voňavky, a taky měla obrovský rozcajdaný bresty. Zacpal sem jí hendkou lipsy, aby nemohla křičet pánubohu do oken cancy o vraždě a přepadení, ale ta fena ženská mě pořádně ošklivě kousla, a tak sem to byl já, kdo se rozskrímoval a ona zároveň spustila nádhernej ječák na milicjanty. No, takže sme ji museli pořádně ztolčoknout jedním závažím z váhy a přetáhnout páčidlem na pokladny, načež vyskočila jako starej dobrej kamarád pěkně červená. Srazili sme ji na podlahu a servali z ní z legrace její dresy a trošku jí pomohli botou, aby přestala fňukat. A když sem ji tak lukoval, jak tam leží s odhalenejma brestama, zauvažoval sem, jestli mám nebo ne, ale to byla záležitost na pozdější večer. Pak sme vyčistili zásuvku pokladny a tuhle najt to byl fakt flip úlovek, a navíc sme si každěj vzali pár balíčků prvotřídních rakovek. A pak sme vypadli, bratři moji.

„Byl to fakt pořádněj macek, kurva jedna,“ opakoval pořád Tupoun. Nelíbilo se mi, jak Tupoun vypadal; byl špinavej a neupravenej jako hhumaník, kterej se porval, což se taky stalo, jenže člověk by nikdy neměl *vypadat* jako to, co je. Kravatu měl, jako by mu ji někdo pošlapal, masku měl strženou a na fejsu měl špínu z podlahy, tak sme ho vzali v ulici stranou a lítlko ho upravili, navlhčili naše taštúky slinama a špínu mu vyklínsovali. Tyhle věci sme pro starýho kámoše Tupouna dělávali. Velice kvikle sme byli zpátky u Vévody města New Yorku a já si z pohledu na hodinky spočítal, že sme nebyli pryč ani deset minut. Ouldáný starý babooshky posedávaly pořád u kafe a piva a velkejch Skotů, který sme jim koupili, a my jim řekli: „Nazdárek, děvčátka, co teda jako bude?“ Znova spustily to svoje: „Jste strašně laskaví, hoši, Pán Bůh vám žehnej, chlapi,“ a tak sme zmáčkli kolokolčik a přivolali tentokrát jinýho číšníka a poručili si pivo s rumem, protože sme trošinku vyžíznil, bratři, a těm starejm pticám sme objednali, co chtěly. Já pak těm starejm babooshkám pravil: „My sme odsud vlastně vůbec neodešli, že ne? Celou dobu tady sedíme, že ano?“ Všechny to strašně kvikle pochopily a říkaly:

„Správně, hoši. Vůbec jste se nám neztratili z očí, to v žádným případě. Bůh vám, chlapi, požehnej,“ a chlastaly dál.

Ne, že by na tom dvakrát záleželo. Uběhlo asi půl hodiny, než se začaly u milicjantů objevovat známky života, a nakonec pak přišli jenom dva strašně mladí roži, pod svejma policajtskejma šlemama celý růžovoučký. Jeden z nich povídá:

„Víte něco o tom, co se dnes večer dělo ve Slusově obchodě?“ „My?“ nasadil sem nevinnej výraz. „Proč, co se stalo?“ „Krádež a násilnosti. Dvě hospitalizace. Kde jste dnes večer byli vy?“

„Ten ošklivej tón se mi moc nelíbí,“ řekl sem. „Ale sou mi ty jejich nařčení fuk. Tihle zvěstovatelé dobra sou samí podezřívavý nátury, bratříčci moji.“

„Celej večír seděj tady, hoši," začaly ty starý kartáče skrímovat jedna přes druhou. „Pán Bůh jim žehnej, na světě nejsou hodnější chlapani, tak laskaví a hodní. Byli tady úplně pořád. Vůbec jsme si nevšimly, že by někam šli."

„Jen se ptáme," řekl ten druhej mladičkej milicjant. „Musíme dělat svou práci, jako každý druhý." Ale než odešli, vrhli po nás ošklivej pohled jako varování. Jak vycházeli, poslali sme za nima ze rtů trochu muziky: Brrrrzzzzmr. Ale já osobně sem nemohl nepocítit nad tím, co se v těch dobách dalo, trochu zklamání. Nebylo ve skutečnosti proti čemu a za co bojovat. Všechno bylo lehounký jako polib mi šary. Nicméně, noc byla ještě mladá.

2

NEŽ sme vypadli z Vévody města New Yorku, lukovali sme tam u velký prosklený výplně hlavního pultu mumlajícího starýho drunkarda neboli opilce, kterej vyl hnusný starý písničky a pletl mezitím ještěkem a prděl, jako by k tomu dělala střeva doprovod orchestru. To byla buč, kterou sem nesnášel. Nesnesl sem pohled na zaprasenýho, válejšího se, prdícího a opilýho hhumaníka, bylo jedno, jak je starej, ale obzvlášť, když byl takhle oudanej jako tenhleten. Byl tak jakoby natlačenej na zed a jeho šaty, to byla hotová hanba, celý pomačkaný a neupravený a samý fisíz a bláto a svinstvo a vůbec. Tak sme si ho podali a předvedli mu pár chorošnejch tolčoků, ale on si pořád dál zpíval takovou jakousi podivnou písničku:

*A já se vrátím ke své milé, ke své milé,
když ty, má milá, už o mě nestojíš.*

Ale když ho Tupoun praštil párkrát na ten hnusnej opileckej lips pěkně pěstí, zpěv skončil a maník začal skrímovat: „Jen do toho, oddělte mě, vy svinský zbabělci, stejně se mi nechce žít, aspoň ne v tomhle smradlavým světě!" Řekl sem Tupounovi, aby trochu přibrzdil, protože mě občas zajímalo hírovat, co tyhle oudaný většouni povídají o světě a o životě. Řekl sem: „Ale. A co je na něm tak smradlavýho?"

Vyřikl: „Je to smradlavej svět, protože dovolí, aby si mladí jako vy dovolovali na starý, a není tu už žádněj zákon a žádněj řád!" Skrímoval pořádně nahlas a mával hendkama a zvládal skvělý chorošný verdy, jenom z kíšky mu furt vycházelo to prdění, jako by to ani k němu nepatřilo nebo jako by nějakej jinej hhumaník dělal takovej nojz, že ten starej oudan hrozil pěstí a křičel: „Tohle už není svět pro žádnýho starýho člověka a to znamená, že se vás ani trochu nebojím, hošánci, protože já jsem příliš opilej, abych ucítil nějakou bolest, když mě praštíte, a jestli mě zabijete, budu rád, že to mám za sebou!" Rozláfali sme se a pak sme se ušklíbli, ale nic sme na to neřekli, a tak on pokračoval: „Co je tohle vůbec za svět? Lidi jsou na měsíci a lidi krouží kolem země jako mušky kolem lampy, ale pozemským zákonům a řádu se už nevěnuje sebemenší pozornost. Takže to nejhorší, co můžete udělat, udělejte, vy zbabělí zasraní chuligáni, úplně s klidem." Pak nám zahrál na pusu - „Prrrrccrr" přesně jako my těm mladejm milicjantům, a zase začal zpívat:

*Ach, má drahá, předrahá vlasti, za tebe jsem bojoval,
za mír a slávu a vítězství pro tebe jsem se rval.*

Tak sme ho nádherně praštili, přičemž sme se spokojeně zašklebili, ale on pokračoval ve zpěvu. Tak sme ho srazili na zem, až z něho dávivě vyšel kýbl pivních zvratků. Bylo to nechutný, tak od nás dostal botu, od každého jednu, a pak už byla jen krev, žádná písnička a žádný blití mu už z lipsů nešlo. Pak sme se vydali svojí cestou.

Asi někde u Městský elektrárny sme narazili na Billyho s jeho pěti frendíkama. A v těch dobách, bratři moji, se chodilo většinou po čtyřech nebo po pěti, aby se gang vešel do auta, ve čtyřech to bylo pohodlíčko a šest byl pro partu maximální počet. Občas se party dávaly na velký noční války dohromady do bitkovejch armád, ale většinou bylo nejlepší potulovat se v takovejch malejch číslech. Z Billyho se mi vždycky chtělo tak trochu zvracet, jen sem lukoval jeho odulej rozšklebenej fejs, a navíc z něho vždycky šel smel žluklýho oleje, na kterým se nesčíslněkrát smažilo, a to i když na sobě měl ty nejlepší svoje dresy jako dneska. Zlukovali nás přesně v tý chvíli jako my je, a nastalo úplně tichý vzájemný očumování. Tohle bude opravdický, pořádný, najf, čejn, rejzr, žádný pouhý pěsti a boty. Billy se svejma frendíkama nechali toho, co právě dělali, což byla příprava na nějaký dovádění na ubrečený mladý čajině, kterou tam měli, určitě ne víc než desetiletou, a ta skrimala jako o život, ale přitom dresy měla pořád ještě na sobě, jenom Billy jí držel jednu hendku a jeho číslo jedna, Leo, druhou. Asi jí právě předváděli sprostou slovní průpravu k tomu, co mělo pokračovat jako bitková ukázka supernásilí. Když nás zlukovali přicházet, nechali tu urvanou ptičku jít. Tam, odkud přišla, jich byla spousta, a ona se rozběhla pryč a bělostný nohy jí zářily ve tmě a ona pořád řvala: „Úúúúú.“ Privil sem, zeširoka se frend'ácky usmívaje: „Ale, ale, jestlipak tohle není ten starej otravnej a smradlavej kozel Billy. Jak se máme, ty kloktavá flaško smradlavýho oleje? Pojd' si pro jednu do járbli, jestli máš nějaký járble, ty eunušskej rosole.“ A pak to začalo.

Byli sme čtyři a jich bylo šest, jak už sem vám oznámil, ale ubohej starej Tupoun vydal přes veškerou svou tupost za tři, alespoň pokud šlo o čirý šílenství a zákeřný rvaní. Tupoun mě fantasticky dlouhej čejn neboli řetěz, obtočenej kolem boků dvakrát dokola, a ted'si ho odvázal a začal jím jít pěkně po očích neboli ajkách. Pítrs a Jiřík měli dobrý ostrý najfy, a pokud jde o mě; tak já v těch časech nosil prima oudanej chorošnej rejzr, s kterým se dala bez problémů uříznout hlava, a uměl sem s ním pěkný artistický kousky. Tak sme se šlágovali ve tmě a na nebi vycházela stará dobrá Luna, na který se promenádovali lidi, a hvězdy se blýskaly, jako by to byly nože, který se chtěly připojit k našemu šlágu. Podařilo se mi rejzrem rozříznout jednomu z Billíkovejch frendíků vepředu celý dresy, úplně dokonale, aniž bych se dotknut ploti pod látkou. Tak se náhle uprostřed šlágu ocitnul tenhle Billíkův frendík rozlousknutej jako ořech, s nahým břichem a vykukujícíma járblema, a pak se strašně strašně zapsetoval, rozběhl se, zařval, ztratil nad sebou vládu a skočil na starýho Tupouna, kterej mu roztočeným čejnem prosvištěl přímo ajkama, a tenhle Billíkův frendík odpajdal na stranu a mohl si ukřičet srdíčko. Vedli sme si fakt chorošně a brzo sme měli pod botou Billyho číslo jedna, oslepenýho Tupounovým řetězem, kterej se plazil kolem dokola a vyl jako zvíře, ale jediným skvělým kopancem přímo na gulliver sme ho odrovnali úplně.

Z nás čtyř vypadal jako obvykle nejhuř Tupoun, to znamená, že fejs měl celej od krve a dresy celý upatlaný, ale my ostatní sme byli v cajku. Ted' sem šel po tom smrdutým Billíkovi a roztančil sem se s rejzrem, jako bych byl nějakej lodní holič na rozbouřeným moři, a pokusil se mu několika čistejma rozmachama zasáhnout hnusnej rosolovítej fejs. Billík měl najf, finskej vyskakovák, jenže byl bitkově příliš pomalej a těžkopádnej, aby mohl někoho opravdu zharmovat. A já, bratři moji, sem cítil fantastický uspokojení, jak sem mu v rytmu valčíku - levá, dva, tři, pravá, dva, tři - řezal do levý tvářičky a do pravý tvářičky, takže to vypadalo, jako by se naráz ve svitu zimní oblohy spustily po stranách jeho tlust'oučkýho, hnusnýho, upocenýho rypáku dva krvavý

závěsy. Krev se valila, jako by padaly dvě rudý opony, ale mohli ste lukovat, že Billík to vůbec necítí a že se naopak jako hnusnej tlustej medvěd na mě valí se svým najfem.

Pak sme zhirovali sirény a bylo nám jasný, že milicjanti jedou s gankama připravenejma k výstřelu rovnou z okýnek svýho policejního aut'áku. Ta malá ubrečená čajina jim bezpochyby všechno řekla, budka na zavolání rožů byla od Městský elektrárny kousek. „Brzo tě dostanu, jen se neboj,“ zařval sem, „smradlavej kozlíku-Billíku. Tvý járble si podám s radostí.“ Pak všichni (až na Lea - číslo jedna, kterej chroptěl na zemi) pomalu a s hekáním zmizeli severně směrem k řece a my šli na druhou stranu. Dvakrát sme zabočili, a tam hned byla potemnělá a opuštěná široká třída, kde sme si odpočinuli, dokud se nám supění a prudký oddechování nezklidnilo. Ulice měla východ na obou koncích a bylo to, jako bychom odpočívali v údolí mezi dvěma obrovskejma úbočima, což byly dva paneláky, a v jejich oknech ste mohli lukovat takový modrý roztančený světla. To byla telka. Dneska večer bylo na programu světový vysílání, což znamenalo, že kdokoli na světě, komu se zachtělo, mohl sledovat ten samej program. Většinou se na to dívali píply středního věku a ze středních vrstev. Býval tam nějakej slavnej stupidní komickej hhumaník nebo nějaká černošská zpěvačka, a to celý se přenášelo přes vesmírný satelity, bratři moji. Čekali sme hekajíce, a za chvílku sme hirovali, jak milicjantský houkačky mizejí směrem na východ, takže sme věděli, že sme v cajku. Ale ubohej starej Tupoun se pořád díval na hvězdy a planety na obloze a s otevřenou hubou civěl na Lunu jako děcko, který nikdy dřív nic podobnýho nelukovalo, a potom povídá:

„Zajímalo by mě, co tam je. Co se tam nahoře může díť?“ Tvrdě sem do něho šťouchnut a pravil sem: „Nech toho, ty stupído blbej. Co by tam tak mohlo bejt. Nejspíš život jako tady dole, kdy někdo je řezanej a někdo řeže. A ted', dokud je najt ještě maladaja, dejme se na cestu, bratři moji.“ Ostatní se rozláfali, ale ubohej starej dobrej Tupoun na mě hleděl úplně vážně, a pak se znova zadíval na oblohu plnou hvězd a na Lunu. A tak sme se pustili tou třídou a po obou stranách nám k tomu blikalo světový vysílání. Ted' sme potřebovali aut'ák, tak sme zahrnuli z tý široký třídy doleva, protože sme věděli, že tamtudy dojdeme na Priestleyho náměstí, kde ste mohli lukovat velkou bronzovou sochu jakýhosi ouldanýho básmaníka s opičím horním rtem a dýmkou vraženou do zkřivenejch starejch lipsů. Zamířili sme na sever do špinavýho a rozpadávajícího se bývalýho Filmovýho areálu, kam nikdo kromě bajatů, jako sem byl já a moji frendíci, nechodil. A i my tam chodili, jen když sme si potřebovali zařvat nebo něco rozripovat nebo večer trochu vyvenčit šaška. Na průčelí Filmovýho areálu sme lukovali plakát zasranej mouchama, na kterým byla obvyklá kovbojská rvačka a po stranách se skvěly šestiranný americký bouchačky. Zloději dobytka jako by z oka vypadli pekelnějmváčům, prostě vyhoněná a nadržená buč, jaký se tehdá ve Státním filmu točily. Aut'áky zaparkovaný před siňákem nebyly zdaleka tak chorošný, většinou hajzlovsky ouldaný, ale stál tam taky zbrusu novej Durango 95, kterej nám mohl stačit. Jiřík měl na kroužku jeden takovej polyšpér, jak se tomu říkalo, takže sme byli brzo uvnitř - Tupoun s Pítrsem vzadu lordovsky bafali z rakovek - a já otočil klíčkem zapalování a ta herka naskočila úplně chorošně, až se vám kiška teplem zatetelila. Pak sem fútkou sešlápnul pedál a nádherně sme vycouvali a nikdo nás nelukoval, jak mizíme.

Blbali sme trochu po záměstí, jak se tomu říkalo, strašili starý hhumaníky a číny přecházející přes cestu, proháněli kočky a tak. Pak sme zamířili po silnici na západ. Provoz nebyl velkej, a tak sem tlačil fútku pořád skrz podlahu a Durango 95 vcucávalo silnici jako špagetu. Brzo sme byli, bratři moji, mezi zimníma stromama a v potemnělý krajině a na jednom místě sem přejel cosi velikýho se zkřivenou grimasou lipsů ve světlometech, pak to vykřiklo a poskládalo se dolů a starej dobrej Tupoun vzadu se

tomu smál, až se za kišku popadal - „Ho ho ho.“ Pak sme zahlídli jednoho mladýho bajata se svým kartáčem, jak se lubilubikujou pod stromem, a tak sme zastavili a chvíli je povzbuzovali, a pak sme jim oběma rozdali pár srdečnejch tolčoků, až řvali bolestí, a jeli sme dál. Ted sme měli v merku starou dobrou návštěvu s překvapením. To bylo něco skutečnýho a dost se při tom člověk naláfal a vybičoval k supernásilí. Konečně sme dorazili do jakýsi vesnice a hned za ní stála o samotě taková malá chalupa v zahradě. Luna ted byla pěkně nahoře a my lukovali, že ta chalupa vypadá prima a čistě, a tak sem zpomalil a šlápnul na brzdu a ty tři ostatní se šklebili jako lunatici a my lukovali nápis na brance tý chaty: DOMOV - pěkně silý jméno. Vystoupil sem z aut'áku a nařídil svejm frendíkům, aby nechali pošťuchování a úšklebků a tvářili se jakoby vážně, a otevřel sem bitkovou branku a zamířil ke vstupním dveřím. Pěkně zlehka sem zaklepal a nikdo nepřišel, tak sem zaklepal trochu víc a tentokrát sem zhiroval, jak někdo přichází, jak běží ke dveřím a ty se na prst pootevěřely, a lukoval sem, jak na nás kouká jedno ajko a dveře sou zajištěný řetízkiem. „Ano? Kdo je?“ Byl to kartáček vojs, podle zvuku nějaká mladičká čajina, a tak sem velice vybraným způsobem a vojsem gentlemana pronesl:

„Pardon, madam, je mi strašně líto, že vás vyrušuju, ale šli sme s přítelem na procházku a jemu se udělalo najednou strašně špatně a leží támhle na cestě úplně bez sebe. Byla byste tak laskava a dovolila mi zavolat od vás na pohotovost?“

„My nemáme telefon,“ řekla ta čajina. „Je mi líto, ale prostě ho nemáme. Budete muset jít někam jinam.“ Z té bitkové chalupy sem híroval, jak tam nějakej hhumaník valí na stroji t'uk t'uk t'uk t'uk t'uky t'uky t'uk t'ukt'ukt'ukt'uky, a to klepání najednou ustalo a ozval se vojs toho hhumaníka: „Co se děje, drahá?“

„Dobře,“ řekl sem, „mohl bych aspoň využít vaší dobroty a poprosit vás pro něho o sklenici vody? Víte, vypadá to, že brzo omdlí. Asi ztrácí vědomí.“

Ta ptica jakoby trochu zaváhala a pak řekla: „Počkejte.“ Odešla a moji tři frendíci potichoučku vystoupili z aut'áku a chorošně nepozorovaně se připlížili, přičemž si nasadili maskýs, já si nasadil svou, a pak už to byl jen starej grif mojí hendky, vsunout ji dovnitř a vyvěsit řetízek a uklidnit tu čajinu mým nejpříjemnějším vojsem, že nezavřela dveře tak, jak měla, protože my byli neznámí noční příchozí. Všichni čtyři sme vrazili s řevem dovnitř, starej dobrej Tupoun si jako obvykle střílel, skákal do výšky a prozpěvoval si sprostý slova, a vevnitř to byla pěkná bitková chalupa, to bych teda řek. S láfáním sme všichni vešli do pokoje, ve kterým se svítilo, a tady byla ta čajina, která se jakoby krčila v koutě, pěkněj mladej kusanec kartáče s fakt chorošnejma brestama, a s ní tam byl ten hhumaník, kterej byl její házbend, taky mladej, s nasazenejma očkama s kostěnou obroučkou, a na stole stál psací stroj a všude byly rozházený papíry, ale taky tam byla malá hromádka papíru poskládanýho, která určitě patřila k tomu, co právě psal, takže to byl další takovej inteligent a knihomol jako ten, kterýho sme šlágovali před pár hodinama, jenže tenhle byl spisovatel a ne čtenář. A tenhle člověk pravil:

„Co to má znamenat? Co jste zač? Jak si dovolujete bez svolení překročit práh mého domu?“ A celou dobu se mu třásl vojs a hendky zrovna tak. Tak sem řekl:

„Jen se neboj. Je-li v tvém srdci strach, můj bratře, modli se za jeho překonání.“ Pak se Jiřík s Pítrsem vydali hledat kuchyni, zatímco starej dobrej Tupoun čekal na rozkazy, stál vedle mě s lipsama dokořán. „A co má tedy znamenat tohle?“ řekl sem a zvedl ze stolu ten stoh popsanyho papíru a ten házbend v kostěnejch obroučkách odpověděl a přitom se pořád dál třásl:

„To bych právě rád věděl. *Co to má znamenat?* Co chcete? Vypadněte odtud, než vás vyhodím." A tak ubohej starej Tupoun v masce Pébé Seliho se pěkně od plic zaláfal a zařičel jako nějaký zvíře.

„To je kniha," řekl sem. „To je kniha, kterou ty píšeš." Záměrně mi zhrubnul vojs: „Vždycky sem strašně obdivoval ty, co umějí psát knihy." Pak sem se podíval na titulní list a tam bylo napsáno: MECHANICKÝ POMERANČ. Pokračoval sem: „To je pěkně stupido titul. Kdo kdy slyšel o mechanickém pomeranči?" Pak sem nahlas bitkovej kousek přečetl, vysokým vojsem, jako bych se modlil: „Pokus znásilnit člověka, stvoření schopné růstu a lásky, které může proniknout až před svatou tvář samotného Boha. Proti tomuto pokusu o znásilnění a nastolení zákonů a podmínek platných pro mechanické tvoření tedy vždy pozvednu meč svého pera..." Tupoun jako obvykle na to zatroubil pěkně na lipsy a já se musel smajlnout. Pak sem začal papíry trhat na kousky a rozhazovat je po podlaze a ten spisovatelskej házbend začal bejt pěkně lunatickej a šel po mně s vyceněnejma žlutejma cánama a nehty naježil jako drápy. To bylo něco pro starýho dobrýho Tupouna, kterej se pochechtával a šel tomu hhumaníkovi po jeho roztřesených lipsech, pěkně a a a, a e e e, napřed levou pěstičkou, pak pravou, takže z našeho starýho dobrýho frendíka začala stříkat pěkně červená - červený víno na čepu, všude a na všech místech stejný, jako by ho dodávala nějaká jedna velká firma - a ta červená začala dělat skvrny na pěkným čistým koberci a na kouscích tý jeho knihy, kterou sem pořád ještě trhal na kousky, rip rip rip. Celou dobu ta čajina, ta jeho milující a věrná manželka, tam jen stála jakoby přikovaná u krbu, a pak začala ze sebe dostávat drobný bitkový skrímky, jakoby do taktu k muzice starýho dobrýho Tupouna, kterou předváděl svýma pěstma. Pak přišli z kuchyně Jiřík s Pítrsem, oba žvýkali ostošest, i když měli na sobě maskýs, dalo se to s nima bez potíží zvládnout, Jiřík měl v jedný hendce něco jako studený stehno a v druhý půl bochníku bredu s velkou hroudou másla, a Pítrs s flaškou piva, který si lil na hedku a v hendce měl velkej kus jakýhosi švestkovýho koláče. Když zlucovali starýho dobrýho Tupouna, jak tancuje po místnosti a dodělává pěstma toho spisovatelskýho hhumaníka, až ten pěkně vípuje, začali se oba řehtat ha ha ha, a ten hhumaník furt, že jeho celoživotní dílo je zničený, a pořád dál búúúú búú hú s pěkně naběhlejma zkrvavenejma lipsama, ale ti dva jedlíci ho s plnou hubou napadobovali a znělo to jako ha ha ha, a mohli ste vidět kousky toho, co jedli. To se mně moc nelíbilo, bylo to hnusný a ucintaný, a tak sem řekl:

„Vyplivněte ten žvejek. Nedovolil sem to. Popadněte tohodle hhumaníka, aby musel lukovat a nemohl utýct." Tak odložili svou tlustou pišču na stůl mezi vlající papíry a lukovali toho spisovatelskýho hhumaníka, jehož očky s kostěnou obroučkou byly nakřáplý, ale pořád je měl ještě na nose a starej dobrej Tupoun pořád tančil kolem, až se ozdůbky na krbový římse roztrásly (nakonec sem je já všechny smetl, takže se už nemohly kymáctet, bratříčci moji), a blbal si s autorem *Mechanickýho pomeranče*, z fejsu mu udělal fialovou parádu, ze který kapalo, jako by to byla šťáva z nějakýho cizokrajnýho ovoce. „Stačí, Tupoune," řekl sem. „Ted k tý druhý buči, Bog nám pomáhej." Tak předvedl siláka tý čajině, která bez přestání skrím skrím skrímovala v dokonale chorošným čtyřčtvrtečním rytmu, chytl jí ruce a zkroutil dozadu, zatímco já z ní rval porůznu oblečení, ostatní pořád dělali ha ha ha, a pak se nám ukázaly fakt prima chorošný bresty a mrkaly na nás růžovejma ajkama, bratři moji, takže sem si stáhnul kalhoty a přichystal se na mrskačku. Při špuntování sem híroval, jak ten krvácející spisovatelskej hhumaník, kterýho Jiřík s Pítrsem pevně drželi, ze sebe vyráží skřeky agónie a jak je úplně lunatickej a káže po nás nejsprostšíma verdama, jaký znám, i takovejma, který si asi vymyslel. Po mně pak šel hned starej dobrej Tupoun, kterej to dělal jako obvykle zvířeky s chropotem a vytím, pořád s maskou Pébé Seliho na fejsu, aby ho nikdo nemohl poznat, a já mu ji přidržel. Pak sme se vyměnili, já s

Tupounem sme popadli toho roztřeseného spisovatelského hhumaníka, kterej už ve skutečnosti ani neodporoval, jenom ze sebe vypouštěl slovíčka, jako by s náma seděl v plusmlíčňáku, a Pítrš s Jiříkem si vzali svoje. Pak nastalo takový divný ticho a my byli jakoby plný nenávisti, a tak sme rozmlátili, co tam ještě k rozmlácení zůstalo - psací stroj, lampu, židle - a Tupoun, to bylo pro starýho dobrýho Tupouna typický, pokropil oheň v krbu a chystal se vysrat na koberec, protože tam byla spousta papíru, ale já řekl ne. „Deme deme deme deme,” zaječel sem. Ten spisovatelskej hhumaník se svojí vajfkou jako by tam ani nebyli, jenom se otrhaní váleli v krvi a úpěli. Byli ale naživu.

Tak sme nasedli do čekajícího aut’áku a já nechal za volantem Jiříka, protože sem se cítil trošinku bitkově vyplivnutej, a jeli sme zpátky do města, přičemž sme cestou poráželi podivný ječící věci.

3

DRAJVOVALI sme zpátky na město, bratři moji, ale kousek od něj, nedaleko od místa, kterému se říkalo Průmyslovej kanál, sme zlukovali, jak rafička paliva naráz jako by povadla, tak jak povadly naše vlastní ha ha ha rafičky, a aut’ák se rozkašlal kaši kaši kaši. Ne, že by nám to přidalo moc starostí, protože nedaleko blikal modrej nápis železniční stanice - zhasínal a rozsvěcoval se pořád dokola. Šlo o to, jestli nechat aut’ák tak, aby ho sebrali roži, nebo, jak sme tak byli v nenávistným a vrahounským rozpoložení, mu dát slušnej tolčok a poslat ho do oudanejch vod, aby udělal pořádněj plesk a tím dal tomuhle večeru korunu. Rozhodli sme se pro tohle druhý, a tak sme vysedli, odbrzdili a všichni čtyři sme ho dotolčokovali na okraj smradlavý vody, která vypadala jako směs melasy a produktů z člověčí zadní díry, a pak sme mu dali jeden dobrej chorošnej tolčok a byl v tom. Museli sme uskočit, aby nám splašky necákly na naše dresy, ale on šel ke dnu nádherně žblbllllin a glgglgglg. „Sbohem, starej frendíku,” zvolal Jiřík a Tupoun pronesl s obrovským klaunským chechtákem: „Ha ha ha ha.” Pak sme zamířili na stanici, abysme dojeli tu jednu zastávku do Centra, jak se říkalo prostředku města. Pěkně zdvořile sme zaplatili jízdný a džentlmensky a tiše sme čekali na nástupišti, starej dobrej Tupoun blbal s herníma automatama, protože měl karmany plný malinkejch bitkovejch mincí, připravenejch v případě potřeby k rozdávání čokolády chudejm a hladovejm, i když tady nikdo takovej nebyl, a pak už se přiřítíl rychloexpres a my do něj nastoupili. Vlak vypadal skoro prázdněj. Aby nám třiminutová cesta líp uběhla, blbali sme trochu s čalouněním, jak tomu říkali, přičemž se nám podařilo několik prima chorošnejch odkrytí střev celejch sedadel a starej dobrej Tupoun dorážel řetězem tak dlouho na windou, až se mu povedlo rozbít sklo a dovnitř všuměl zimní vzduch, ale všichni sme se stejně cítili vyplivání, vyčerpaní a rozhašení, protože to byl večer docela malýho výdaje energie, bratři moji, jenom Tupoun, jako klaunský zvíře, což taky byl, působil jako plnej radostnýho elánu, jenže zase vypadal úplně ucajdanej a šel z něho smel potu, což byla jedna z věcí, kterou sem proti starýmu dobrýmu Tupounovi měl.

Vystoupili sme v Centru a pomalu se vraceli k mlíčňáku Korova, všichni sme tak trochu bitkově áááááá zívali a nastavovali tak měsíci, hvězdám; a pouličním lampám svůj druhej fejs, protože my byli všichni pořád ještě dorůstající bajati a ve dne sme měli školu, a když sme došli do Korovy, zjistili sme, že je tam víc plno, než když sme předtím odcházeli. Ale ten hhumaník, kterej si pořád něco u bílýho se syňagou mumlal, tam ještě seděl a pokračoval: „Darebáci s mrtvou předpovědí v platonických časech ber kde ber a s počasím narození.” Měl před sebou pravděpodobně ten večer třetí čtvrtou várku,

protože už měl ten pobledlej nelidskej výraz, jako by už byl opravdu jen věc a jako by jeho fejs byl jen vyřezanej kus křídly. Jestli chtěl v tý svý zemi pobejt tak dlouho, mohl fakt odprejsknout do některýho boxu vzadu a nezůstávat na velkým place, protože tady si s ním mohli trochu bitkově poblbat nějaký bajati, i když zase ne moc, protože ve starý dobrý Korově byli schovaní taky pořádní vazbiči, který uměli zarazit každou rvačku. Nicméně Tupoun si to k tomu hhumaníkovi přihnal a se svým strašlivým klaunským hulákáním, který ukazovalo jeho nespoutanou a neutuchající sílu, ho nakopnul svou obrovskou špinavou sabogou do nohy. Jenže ten hhumaník, bratři moji, ani nic neslyšel, protože teď byl úplně mimo tělo.

Mlíkovali, drogovali a blbali tam převážně týni (týni sme říkali všem těm, co jim ještě nebylo dvacet), ale bylo tam i pár ouldanějších, hhumaníků i čín (ale nikdy žádný buržousti), smáli se a tolkovali spolu u baru. Z účesů a volně střižených dresů (většinou obrovský pletený svetry) se dalo odhadnout, že jde o lidi z televizního studia za rohem. Čajiny měly takový strašně živý fejsy a široký velký lipsy, úplně rudý, ukazovaly spoustu zubů a pořád se láfaly a houby se staraly o hnusnej vyčuranej svět. A pak dofidlala deska ve stereu (byla to Jonny Živágo, ruská ketka, která zpívala „Jenom každej druhej den“), a v tý jakoby přestávce, v tom krafoučkým tichu, než přišel na řadu další titul, jedna z těch čajin - strašně upravená a s velkým rudým usměvavým lipsem a řekl bych, že tak něco po třicítce - se najednou rozezpívala, byl to jenom jeden takt a kousek a bylo to, jako by jen ilustrovala něco, o čem spolu u stolu tolkovali, a byla to chvilka, ach, bratři moji, jako by do mlíčňáku vletěl nějakej skvělej pták, a já na svý ploti cítil, jak mi vstávají chlupy a jak mi po ní probíhá mrazení jako bitkový pomalý ještěrky, pořád nahoru a dolů. Protože já věděl, co to zpívala. Bylo to z opery od Friedricha Gitterfenstera *Das Bettzeug* a jednalo se o pasáž, kde odkejhává s proříznutým hrdlem a zpívá verdy „Možná je to tak lepší“. V každým případě sem se roztrásl.

Jenže starej dobrej Tupoun sotva ten kousek písničky, syrovej a krvavej jako kus masa, kterej vám hodili na talíř, tak sotva ho zhiroval, už provedl jednu ze svejch obvyklejch vulgarit, což v tomhle případě bylo zaprdění na lipsy následovaný psím zavýtím a klaunským chechtákem. Cítil sem, jak se mi z Tupounovy vulgárnosti hrne do hlavy krev a popadá mě vztek, a řekl sem: „Ty hajzle. Ty hnusnej, uslintanej, nevychovaněj hajzle.“ Pak sem se natáhnul přes Jiříka, kterej mezi mnou a příšerným Tupounem seděl, a kvikle Tupounovi jednu ubalil na lips. Tupoun vypadal velice překvapeně, lipsy dokořán, utíral si z nich hendkou blažku a nevěřičně hleděl střídavě na rudej čůrek blažky a na mě. „Proč si tohle udělal?“ řekl svým ignorantským způsobem. Moc lidí nezluovalo, co sem udělal, a těm, který lukovali, to bylo jedno. Stereo už zase jelo a hrálo nějakou buč s elektronickou kytarou, úplně na poblití. Rekl sem:

„Protože seš hajzl, kterej nemá kouska vychování a ani šungl myšlenky, jak se chovat na veřejnosti, můj bratře.“

Na Tupounově fejsu se objevil zlej, uštvaněj a předrženej výraz a řekl: „Nelíbí se mi, že by sis mohl dělat to, cos udělal. A nejsem už žádněj tvůj bratr a taky už jím nechci bejt.“ Vytáhnul z kapsy velkéj usoplenej taštůk a pořád ještě udivenej si stíral červenej čůrek, díval se na to a mračil se, jako by si myslel, že krev je jenom pro jiný hhumaníky a ne pro něho. Bylo to, jako by svou vulgárnost vyzpíval krví, tak jako ta čajina zpívala hudbu. Jenže ta čajina se teď dál se svejma frendíkama láfala ha ha ha, její rudý lipsy se kroutily a blejskala cánama, aniž si Tupounovy hnusný vulgarity všimla. Byl sem to vlastně já, komu Tupoun ublížil. Privil sem:

„Jestli se ti to nelíbí a jestli to už teda nechceš, tak víš, co máš dělat, bratříčku.“ Jiřík se do toho ostře vložil a udělal na mě grimasu: „Tak fajn. Nezačínejme si.“

Tak sme se rozešli po svejch a mně se krkalo arrrrgh ze studený koly, kterou sem drinkal. Po ruce sem měl připravenej svůj gorlovej rejzr pro případ, že by na mě někde kolem baráku čekali Billíkovi frendíci nebo případně nějaká jiná grupa, ganga nebo šajka, který se mezi sebou čas od času praly. Bydlel sem se svým tátou a mámou v bytě Městskýho Superčínžáku 18 A, přímo mezi Kingsley Avenue a Wilsonsway. Dostal sem se bez potíží před velkej hlavní vchod, třebaže sem cestou potkal jednoho mladýho bajata, roztaženýho na zemi, skrímujícího a úpícího v příkopě, překrásně pořezanýho, a ve světlech pouličních lamp sem taky občas zahlídl šmouhy od krve, který vypadaly jako podpisy, bratři moji, nočního blbání. A taky sem přímo u domu 18 A uviděl níznýs nějaký čajiny, určitě surově stržený v zápalu chvíle, bratři moji. A tak sem byl vevnitř. Na stěnách chodby byla stará dobrá malba od městskýho úřadu - krásně vyvinutí hhumaníci a pticy, zabraní do povznášející práce u ponků a u strojů, a na sobě, na svejch vypracovanejch plotích neměli ani kousek dressů. Pochopitelně ale některý bajati bydlící v 18 A už tuhle malbu podle očekávání vyzdobili a příkrášlili pohotovou tužkou nebo prúpiskama a přidali tam chlupy a ztopořený kund'áky a sprostý verdy vycházející z těch vznešenejch lipsů bérovejch (jako teda nahejch) čím a hhumaníků. Šel sem k výtahu, ale nemělo smysl mačkat elektrickou knopku a zkoušet, jestli funguje, protože dneska večer byl vejtah ztolčokovanej fakt parádně, kovový dveře úplně zobnutý, skutek opravdu obrovský síly, takže sem těch deset pater nahoru musel vyšlapat pěšky. Když sem se soukal vzhůru, nadával sem a špačkoval, bolela mě celá plot', i když nebyla zdaleka tak unavená jako mozek. Chtěl sem ten večer strašně moc muziku, asi mě rozrajcovala ta čajina v Korově. Chtěl sem si udělat, bratři moji, pořádněj hodokvas, než mi oštemplujou pas na hranicích spánku a zvedne se pruhovanej gejt, kterej mě vpustí dovnitř.

Vlastním špérkem sem si odemknul dveře 10-8 a v našem bitkovým kvartýru bylo úplný ticho, téčko s emkem už byli v hajanách a mamka nechala ležet na stole bitkovej kousek večere - pár lomtyků pórovitýho masa z konzervy s krajícem bredu s máslem a sklenici starýho dobrýho studenýho mlíka. Hahaha, starý dobrý mlíko, bez nožů, bez syňágy a toldy. Jak mi asi ted'muselo připadat, bratři moji, nevinný mlíko. Přesto sem hltavě pil a jedl, byl sem totiž hladovější, než sem si zprvu myslel, a tak sem si vzal ze spíže ovocnej koláč, lámal sem si kousky a házel je mezi svý hladový lipsy. Pak sem cánočil, zamlaskal a olíznut si lipsy ještěkem neboli jazykem, a pak sem vešel do svýho pokojíku čili mýho brlůžku a cestou sem si sundával dressy. Tady sem měl postel a stereo, pýchu svýho lajfu, disky ve skřínce a odznaky a vlajky na stěně, to byly památky na nápravnou školu, do který sem chodil od jedenácti, všechny zkrášlený jménama a číslama: JIH 4; MODRA DIVIZE - METRO NÁPRAVKOL; HOŠI Z BRATRSTVÍ ALFA.

Malý reproduktory mýho sterea byly rozmístěný všude po pokoji, na stropě, ve stěnách, v podlaze. Takže když sem ležel na posteli a híroval muziku, byl sem uhnížděnej uprostřed orchestru jako ve vatičce. Na dnešní večer sem si zaprvé představoval novej houslovej koncert Američana Geoffreyho Plautuse, nahranej Odysseem Choerilosem s Maconskou filharmonií z Georgie, a tak sem ho vylovil z pečlivě uspořádaný diskotěky, zapnul přístroj a čekal.

Pak to, bratři, přišlo. Naprostý blaho a nebeský pocity. Ležel sem úplně bérovej fejsem do stropu, gulliver s hendkama na polštáři, zavřený ajka a lipsy blaženstvím pootevřený - a tak sem híroval příval nádhernejch zvuků. Ano, byla to senzačnost a skvěloba proměněná ve skutek. Pod postelí mi zlatorudě chrňupaly pozouny, za hlavou třikrát vyleštěný stříbrný trumpety a ode dveří se mi valily skrze střeva tympány jako sladký tornádo. Byl to zázrak nad zázraky. A potom, jako pták z nejvzácnějšího nebeskýho kovu nebo jako stříbřitej potůček vína v raketě, gravitace ted' vůbec

nepůsobila, potom teda prišlo houslový sólo nad ostatnými smyčcema, a ty smyčce tvořily kolem mý postele hedvábnéj závěs. Pak nastoupila flétna a hoboj, jako nějaký platinový hadi, do zlatostříbrného mocného vrcholu. Rozestřelo se ve mně takový, takový blaho, bratři moji. Téčko s emkem vedle v ložnici sem už poučil, aby v takovejch situacích neklepali a nestěžovali si přes zed' na to, čemu oni říkali hluk. Naučil sem si je. Ted' si určitě brali prášky na spaní. Možná, protože znali mou zálibu v noční muzice, si je vzali už dopředu. Híroval sem s pevně zavřenejma ajkama, aby mi to blaženství, lepší než jakejkoli syňágovej Bog neboli Bůh, neuteklo, a před očima se mi odvíjely nádherný obrázky. Byli to hjananíci a pticy, mladý i ouldaný, leželi na zemi a ječeli o smilování, a já se láfal na plný lipsy a botou sem rozmačkával jejich fejsy. A taky tam byly orvaný čajiny skrímující do zdí a já do nich vrážel jako šlaga, a taky když muzika v jediným momentě vystoupila ke svému nejvyššímu vrcholu, tak na posteli s pevně zavřenejma ajkama a s hendkama složenejma za gulliverem sem vyžhivil, začal stříkat a křičel tou rozkoší áááá áááá. A ta nádherná muzika pomalu klouzala k chvějivému konci.

Potom sem si dal milovaného Mozarta, Jupitera, a přišly nový obrázky jinejch fejsů k nakopnutí a rozmačkání, a potom sem si pomyslel, že už bude stačit jenom jeden disk, než se mi podaří tu hranici přejít, a chtěl sem si dát něco ouldaného a silného a pořádného, takže z toho byl J. S. Bach, kterýho sem měl na disku, Braniborskej koncert jenom pro smyčce. A híroval sem zase s jinou rozkoší než předtím, lukoval sem znova to jméno na papíře, kterej sem ten večer a přitom jakoby kdysi dávno ripoval v chalupě jménem DOMOV. To jméno mluvilo o mechanickým pomeranči. A když sem naslouchal J. S. Backovi, začal sem najednou líp ponímat, co to znamenalo, a híruje pořád dál hnědistý nádheře ouldaného německého mistra, myslel sem na to, jak bych je oba ztolčkoval trochu pořádně, a jak bych je na tý jejich podlaze roztrhal na kousky.

4

DRUHEJ den ráno sem vstával pinkulich v osm nula nula, bratři moji, a poněvadž sem se pořád ještě cítil vyplivanej, sedřenej, utrápenej a rozlámanej a oči sem měl fakt chorošně slepený, řekl sem si, že nepůjdu do školy. Myslel sem na to, jak si trochu bitkově v posteli poležím, řekněme tak jednu dvě hodinky, pak se pěkně pomalu oblíknu, možná si dám dokonce v koupelně sprchu, udělám si sám pro sebe topinku a budu hírovat rádio nebo číst pejpry, všechno pěkně odinočko. A potom po obědě bych snad mohl, pokud se mi ještě bude chtít, odguljat do starého dobrého školivolu podívat se, co kúkujou v tom sídle silykového a úplně zbytečného učení, bratři moji. Slyšel sem, jak tat'ulín chrchlá a podupává a pak odguljává do barvíren, kde rabbití, a pak na mě zavolala mamka velice uctivým vojsem, což dělala od tý doby, co sem vyrostl do výšky a do síly. „Už je po osmé, synku. Snad nechceš zase přijít pozdě.“

Tak sem zavolal v odpověď: „Bolí mě trochu gulliver. Nech nás a já se pokusím z toho vyspat a jít pak pozdějc jako správnej ulejevák.“ Híroval sem, jak si jakoby povzdechla, a pak řekla:

„Snídani ti tedy dám do trouby, synku. Já už ted' musím jít.“ Což byla pravda, protože existoval zákon pro všechny kromě dětí a nemocnejch, že museli chodit rabbitit. Moje mamka pracovala v jednom z těch státních obchod'áků, jak se tomu říkalo, kde dávala do regalů polívky v konzervách, fazole a samej takovej físis. Tak sem híroval, jak cinknul talíř, kterej dávala do plynový trouby, pak si nazula boty, zpoza dveří si vzala kabát a zase s povzdechem řekla: „Odcházím, synku.“ Já se ale ponořil zpátky do hajan a slušně chorošně sem odpadl a měl sem podivnej a jakoby strašně opravdickej

drím, zdálo se mi z jakýhosi důvodu o mém frendíkovi Jiříkovi. V tom drímu byl nějak o hodně starší a strašně ostřej a tvrdej a tolkoval o disciplíně a poslušnosti a o tom, jak musej na jeho povel všichni bajati jít tvrdě do toho a salutovat jako v armádě, a já sem v řadě spolu s ostatníma odpovídal anopane a nepane, a pak sem jasně zlucoval, že Jiřík má na plečech takový hvězdičky jako generál. A pak pokynul, aby vešel starej dobrej Tupoun s bičem a Tupoun byl taky daleko ouldanější a šedivej a chybělo mu pár cárů, což bylo vidět, když se zaláfal, jak mě zlucoval, a můj frendík Jiřík pak ukázal tak jakoby na mě a řekl: „Tamten člověk má dresy celý zasviněný a zafisízovaný," a to byla pravda. A já vyskrímnul: „Nemlaťte mě, bratři, prosím vás," a začal sem utíkat. A běhal sem jakoby pořád dokola a Tupoun šel po mně, mohl si gulliver uláfat, švihal tím starým dobrým bičem a pokaždý, když sem tím bičem dostal chorošnej tolčok, bylo to, jako by se hrozně nahlas rozezněl nějakej elektrickej zvonek, a ten zvonek jako by tu bolest znásoboval.

Pak sem kvikle procitnul, srdce mi buch buch bušilo a samozřejmě taky zvonek dělal crrrr crrrrr a byl to zvonek u našich dveří. Dělal sem, že nikdo není doma, jenže to crrr ne a ne odvolknout, a pak sem uslyšel za dveřna křičet vojs: „No tak, nech toho, já vím, že jsi v posteli." Poznal sem ten vojs okamžitě. Byl to vojs P R. Deltoida (fakt stupído lunko, tenhleten hhumaník), kterému se říkalo poradce pro postnápravnej život. Byl to přepracovanej hhumaník, kterej měl doma stovky knížek. Zakřičel sem dobře dobře dobře vojsem jakoby plným bolesti, vstal sem z postele a oděl se, bratři moji, do nádher-nýho, jakoby hedvábnýho županu se vzorem obrysů nejrůznějších velkoměst. Fútky sem si strčil do pohodlnejch vlněnejch tuflí, učesal si bujnou svatozář, a tím sem byl na P. R. Deltoida přichystanej. Když sem otevřel, vešel šouravě dovnitř, vypadal vyplivaně, na gulliveru mu seděla pomačkaná stará šlapa a převlečmk měl ušmudlanej. „Á, náš malej Saška," řekl mi na uvítanou. „Už je to tak, potkal sem tvoji matku. Říkala cosi o jakési bolesti. A že teda žádná škola."

„Bolest hlavy, která se skoro nedá vydržet, bratře pane," řekl sem uctívým vojsem. „Myslím, že by to do odpoledne mohlo zmizet." „No, do večera určitě, to ano," řekl P. R. Deltoid. „Večer, to je velkej čas, že jo, Saško? Sedni si," řekl, „jen si sedni," jako by to byl jeho houm a já byl jeho hostem. On se usadil do ouldanýho houpacího křesla mého taťky a začal se houpat, jako by přišel jenom kvůli tomu. Zeptal sem se:

„Šálek starýho dobrýho tý, pane? Chtěl sem říct čaje."

„Na to není čas," řekl. A houpal se dál, přičemž po mně zpod zamračenýho obočí blejskal ajkama, jako by měl všechn čas, kterej je na světě. „Ano ano, není čas," řekl, stupído. Postavil sem teda konvici a povídám:

„Čemu vděčím za tu obrovskou poctu? Není něco v pořádku, pane?"

„V pořádku?" skočil mi kvikle mazaně do řeči a díval se na mě jakoby podezíravě, ale houpat se nepřestal. Pak si všiml v pejprech na stole jakýsi reklamy - nádherně rozláfovaná mladá ptica s brestama vyvalenejma ze stránky inzerovala Blaženství jugoslawských pláží.

Když ji na dvakrát vylíznul, řekl: „Proč myslíš, že by něco nemělo být v pořádku? Tys dělal něco, cos neměl, že?"

„To mně jen tak uklouzlo, pane," odpověděl sem.

„No dobře," řekl P R. Deltoid, „mně zas jen tak uklouzne, aby sis dával, Saško, pěknýho majzla, protože příště, jak jistě dobře víš, to už nebude žádná nápravná škola. Příště to bude místečko s mřížema a celá moje práce by přišla vniveč. Když už vůbec neuvažuješ o té svojí příšerné osůbce, mysli aspoň na mě, kterej jsem z tebe úplně zpocenej. Velkej černej puntík, můžu ti důvěrně sdělit, máme za každýho, kterýho nepolepšíme, nedostatečná za každýho z vás, kterej skončí v pruhovaný díře."

„Já nedělám nic nedovoleného, pane," řekl sem. „Milicjanti na mě nic nemaj, bratře, chci říct pane."

„Nech si ty žvásty o milicjantech," řekl P R. Deltoid velmi unaveně, ale pořád se přitom houpal. „Jenom to, že tě poslední dobou policie nesbalila, neznamená, jak moc dobře víš, že nejsi zapletený do nějaký levárny. Včera v noci se to trošku rvalo, že ano? Trošku se tančilo s najfama a motorkovejma řetězama a tak podobně. Pozdě v noci ambulance nedaleko Městský elektrárny sebrala a převezla do nemocnice jednoho přítelíčka jistýho tloušťka. Ano ano, a byl moc nepěkně pořezanej. Padlo i tvoje jméno. Dostalo se to ke mně obvyklejma kanálama. Padly jména i jistejch tvejch kamarádíčků. Zdá se, že včera v noci došlo k slušnému počtu různějch ošklivostí. Jako obvykle samozřejmě nikdo nemůže nikomu nic dokázat. Ale já tě varuju, Saško, protože jsem pořád tvůj dobrej přítel a člověk, ktorej tě chce v téhle bolavé a nemocné společnosti zachránit sama před sebou."

„Já si toho velice vážím, pane," řekl sem. „Zcela upřímně." „Ano, vážíš si toho, že ano?" opáčil poněkud ironicky. „Jenom si dávej pozor, to je všechno, ano, všechno. Víme toho víc, než si myslíš, Saško." Pak řekl vojsem, ze kterýho bylo cítit strašný utrpení, ale pořád se přitom dál houpal: „Co to do vás do všech vjelo? Studujeme ten problém už bezmála celý století, ano ano, ale nikam jsme se s tím studiem nedostali. Máš tady dobrej, spořádaněj domov, hodný milující rodiče, máš docela chytrou hlavu. Vetřel se ti snad do duše nějakěj d'ábel?"

„Nikdo na mě nic nemá, pane," řekl sem. „Ted' už sem z hendek milicjantů pěkně dlouho."

„Z toho mám právě obavy," vzdychl si P R. Deltoid. „Už trochu příliš dlouho, aby to ještě bylo normální. Už se to podle mých propočtů mělo dávno stát. Proto tě takhle varuju, Saško, abys náhodou nedostal přes ten svůj mladičkej frňák, ano ano. Říkám to dost jasně?"

„Jako čistočistý jezero, pane," odpověděl sem. „Jasně jako nejazurovější obloha toho nejhlubšího léta. Na mě se můžete spolehnout, pane." A krásně sem se na něho usmál cánama.

Když ale odvolkoval a já si udělal konvici strašně silnýho tý, usmál sem se sám pro sebe nad tou bučí, ze který měli P. R. Deltoid a jeho frendíci takovej strach. Fajn, tak sem dělal nepravosti, stouloval sem, točokoval, řezal rejzrem, a pak taky to starý dobrý kartáčování, a když mě kečnou, dobře, bude to pro mě moc zlý, bratříčci moji, nemůžete přece vládnout v zemi, kde by se všichni hhumaníci řídili mejma nočníma způsobama. Takže, když mě kečnou a bude to znamenat tři měsíce na tomhleto placu a dalších šest na jiným a pak, jak pěkně varoval P. R. Deltoid, příště, navzdory skvělý něze mejch let, bratři, je to sama o sobě nezemská zoo, no a já říkám: „Prima, ale je to škoda, páni moji, protože já prostě nesnesu bejt zavřenej. V takový budoucnosti, která ke mně natahuje svý sněžný a liliově bílý paže, dřív, než se zmocní vlády najf nebo než v závěrečným akordu vystřílčne pod zkrouceným kovem krev a na dálnici se ozve třesk skla, bude mým nejvyšším úsilím nenechat se znova kečnout." A to je upřímná řeč. Ale, bratři, to jejich okusování si nehtů nad tím, co je *příčinou* špatnosti, ze mě dělá pěkně usměvavýho bajata. Vůbec je nezajímá, co je *příčinou dobra*, tak proč ten druhej krám? Pokud sou píply dobrý, tak asi proto, že se jim to líbí, a já jim jejich potěšení nemíním brát, tak af se do tý druhý stránky taky nemíchaj. A mně se prostě tahle druhá stránka zamlouvá. Ba co víc, špatnost je tím, čím sme vy i já odinočkový a tuhle naši podstatu stvořil Bog nebo Bůh a sme jeho velkou pýchou a pležrem. Když ale někdo sám sebou není, nemůže bejt ani špatnej, a mám na mysli ty z vlády a soudce a učitele ze škol, který si nemůžou dovolit bejt špatný, protože si nemůžou dovolit bejt sami sebou. A není snad naše moderní historie, bratři moji, příběhem statečnejch bitkovejch

osobností, který bojujou proti obrovskej m mašinériím? Myslím to ted', bratři, naprosto vážně. Ale to, co dělám, dělám proto, že se mi to líbí.

Takže sem toho usměvavýho zimního rána popíjel to strašně silný tý s mlíkem a přidával si do toho lžičku za lžičkou cukr, honívá mě totiž mlsná, a vytáhnul sem si z trouby snídani, kterou pro mě přichystala má ubohá dobrá mamka. Bylo to smažený vajíčko, jenom jedno, ale já si udělal topinku a jedl vajíčko a topinku s džemem, pomlaskával sem si a četl k tomu pejpry. V pejprech se jako obvykle psalo o supernásilí a bankovních loupežích a fotbalistech, co všechny vystrašili hrozbou, že pokud jim nezvednou platy, nebudou od příští soboty hrát, takoví nehodný bajati to byli. Taky tu bylo o dalších vesmírnejch cestách a stereofonních televizích s ještě větší obrazovkou a inzeráty na obdržení krabic mejdlovejch vloček zdarma výměnou za vystřižený kupóny z plechovek s polívkama, fantastická nabídka pouze na tenhle týden, čemuž sem se srdečně zaláfal. A byl tam taky bolšáckej článek o moderní mládeži (tím mysleli mě, takže sem vyseknut pukrle a šklebil se jak lunatik) od nějakýho chytrýho plešatýho hhumaníka. Pečlivě sem to četl, bratři moji, srkal starý dobrý tý, hrnek za kápkem, křupal lomtyky černý topinky omočený v džemimáku a jajkovák. Ten učenej hhumaník říkal obvyklý buči o mizivý rodičovský autoritě, jak to označoval, a o nedostatku chorošnejch učitelů, který by ze svejch nevinnejch blbečků vytrískali svinskou nízkost a přinutili je řvát bůůúúúúúúúú a prosit o milost. Celý to bylo stupidový a já se tomu jen láfal, bylo ale svým způsobem příjemný vědět, že se pořád dělají nějaký zprávy, bratři moji. O moderní mládeži byl nějakej článek každěj den, ale nejlepší buč, kterou kdy v těch starejch dobrejch pejprech otiskli, napsal nějakej ouldanej pop s takovým jakoby psím obojkem, kterej říkal, že podle jeho uvážlivýho odhadu - a to mluví jako člověk od Boga - SE JEDNÁ O ĎÁBLA, KTERÝ BYL V CIZINĚ a pravděpodobně si nějak našel cestu do nevinnejch mladejch těl, a má to bejt svět dospělejch, kterej by za to měl převzít odpovědnost se všema svejma válkama, bombama a nesmyslama. Takže to bylo prima. To teda věděl, o čem mluví, když to byl slouha Boží. Takže nás nevinný mladý bajaty nemohl nikdo z ničeho obviňovat. Tak tak tak tak.

Když sem si několitajm odkrknul na svý nevinný plný břicho, začal sem ze svýho šatníku vytahovat dresy na denní nošení a pustil sem si k tomu rádio. Hráli tam muziku, moc pěkněj bitkovej smyčcovej kvartet, bratři moji, od Klaudiuse Birdmana, toho sem náhodou dobře znal. Musel sem se ale smajlnout nad tím, co sem jednou lukoval v takovým podobným článku o Moderní mládeži, kde se psalo o tom, jak by se mládež chovala lip, kdyby se podařilo prosadit Živé, spontánní přijetí Umění jako celku. Velká hudba, říkalo se tam, a velká poezie by mohly moderní mládež tak trochu zklidnit a civilizovat. Civilizovat a syfilizovat moje járble. Muzika mě vždycky pěkně nabrousila, bratři moji, a cítil sem se při ní tak trochu jako sám starej dobrej Bog, připraveněj pohrát si s celým světem a mít hhumaníky a kartáče, který bez přestání skrímujou pod mou ha ha ha mocí. A když sem si trochu oklínil hendky a fejs a začal se oblíkat (mý denní dresy připomínaly studentskou uniformu: starý modrý pantalóny a svetr s iniciálou A jako Alex), pomyslel sem si, že už je přinejmenším čas odvolkovat do bůtyku s diskama (a vzít si s sebou katr, kapsy sem měl plný rozkoší) a poohlídnout se po dlouho slibovaný stereo nahrávce Beethovenovy Deváté (to je jedna chorální symfonie) na Masterstroku s orchestrem Esh Sham pod taktovkou L. Muhaiwira, kterou sem měl už dávno objednanou. A tak sem šel, bratři, ven.

Den vypadal úplně jinak než noc. Noc patřila mně a mým frendíkům a všem ostatním týnům, zatímco ouldaný buržousti se schovávali doma a popíjeli u stupído světovýho vysílání, ale den byl pro ouldany a taky se vždycky zdálo, že přes den je na ulicích daleko víc rožů neboli milicjantů. Vzal sem to busem z rohu do Centra a vrátil sem se kus cesty na Taylorovo náměstí, kde byl ten diskovej bůtyk, kterej sem ve svejch

nevyzpytatelnejch choutkách přede všema upřednostňoval, bratři moji. Měl stupído jméno MELODIJA, byl to ale fakt chorošnej plac a kvikle tam většinou dostávali nový nahrávky. Vešel sem dovnitř a jedinýma dalšíma zákazníkama byly dvě mladý pticy lízající nanuky (a poznamenávám, že byla strašně studená zima), a trošku se probíraly novejma popdiskama Johnny Burnaway, Staš Kroh, Mixéři, Polež si tiše s Edem a Idou Molotovovýma a další takový fisíz. Ty dvě pticy neměly určitě víc jak deset a zdálo se, že se rozhodly zcela evidentně stejně jako já dneska ráno nejít do starýho dobrýho školivolu. Pohlížely na sebe, a bylo to na nich vidět, jako na dospělý čajiny, takže když uviděly vašeho Věrnýho Vypravěče, bratři, zakroutily dávným gestem bokama a vypjaly bresty a úplně zrudly ve fejsu. Přistoupil sem k pultu a zdvořile sem vycenil na Andyho, kterej stál za ním, cány (on sám byl vždycky zdvořilej, vždycky nápomocnej, fakt chorošnej týpek hhumaníka, třebaže byl plešatej a strašně hubenej). Hned řekl:

„Aha, myslím, že vím, pro co si jdeš. Dobrý zprávy, dobrý zprávy. Přišlo to." A s obrovskejma hendkama jako dirigent udávající takt odkráčel, aby mi to přinesl. Ty dvě mladý ptičky se začaly pochichtávat, byly v tom věku, a já je tak trochu zchladil ajkama. Andy byl kvikle zpátky a mával jiskřivě bílým obalem Deváté, na kterým byl, bratři, pavoukovitě zachmuřenej jakoby ošlehanej fejs samotnýho Ludwiga vana. „Tady to je," řekl Andy. „Nepustíme si to na zkoušku?" Ale já to chtěl k sobě domů na svý stereo, abych si to zhiroval odinočky, byl sem na to úplně nadrženej. Vylovil sem many na zaplacení a jedna z těch ptiček povídá:

„Koho si to bereš, brotku? Jakýho velkouše?" Tyhle mladý čajiny měly svůj vlastní způsob tolkování. „Nebeskejch sedmnáct? Luka Sterna? Gogglyho Gogola?" A obě se chichotaly, pohupovaly a natřásaly v bocích. Pak mě něco napadlo a skoro sem z mučivýho vzrušení nad tím nápadem odpadl, bratři moji, až sem nemohl skoro deset celejch vteřin dejchat. Vzpamatoval sem se, blejsknul svejma zbrusu novejma čistejma cánama a pravil:

„Co máte u sebe doma, sestřičky, abyste si na tom mohly přehrát to rozmazaný jódlování?" Protože sem lukoval ty disky, co si kupovaly, a byly to samý týnejdžrovský pop-buči. „Vsadím se, že máte malý laciný přenosný gramce dobrý tak akorát na mejdan." A ony na to jen tak trochu svěřily spodní rty. „Pojďte se strýčkem," pokračoval sem, „a poslechněte si to všechno pořádně. Poslechněte si andělský trubky a dábelký trombóny. Zvu vás." A trochu sem se jakoby uklonil. Zase se zachichotaly a jedna z nich řekla:

„Jenže my máme obě obrovskej hlad. Strašně bysme jedly." A ta druhá povídá: „Jo, to má teda pravd'áka, slušnýho pravd'áka." A tak sem jim řekl:

„Najezte se se strýčkem. Rekněte si, kde."

Pak se zachovaly jako opravdický dámy ze společnosti, což bylo trochu patetický, a začaly takovejma jakoby vzdělanejma vojsama mluvit o Ritzu a Bristolu a Hiltonu a Il Ristorane Granturco. Já je ale přerušil a řekl sem: „Pojďte se strýčkem," a odvedl si je do pizzerie hnedle za rohem, kde sem jejich nevinný mladý fejsy nechal cpát se špagetama a párkama a šlehačkovejma koláčkama a banánama zalitejma horkou čokoládou, až mně bylo na zvracení už jenom od pohledu, protože já si, bratři, dával k obědu jen velice střídme plátek studený šunky s hrstí pořádnýho čili. Ty dvě mladý ptičky si byly strašně podobný, třebaže nebyly ségry. Měly stejný myšlenky a stejnejch myšlenek se jim nedostávalo, stejnou barvu vlasů - jakoby odbarvený slámy. No, dneska skutečně dospějou. Dneska jim udělám den, na kterej nezapomenou. Žádná škola po obědě, ale na vzdělávání řada dojde, Alex jako učitel. Jmenovaly se, jak říkaly, Marti a Sonička, dost lunatický po nejmódnějším dětským způsobu, a tak sem řekl:

„Prima prima prím, Marti a Sonička. Je čas na velký tóčo. Pojd'te."

Když sme byli venku na chladný ulici, vymyslely si, že nepojedou busem, ale taxíkem, tak sem to vzal s humorem, třebaže sem se uvnitř chorošně bavil, a zavolal sem taxíka ze stanoviště nedaleko Centra. Řidič, oudanej uchlastanej hhumaník v zaflákanejch dresech, řekl:

„Žádný trhání. Žádný nesmysly s těma sedadlma. Jsou čerstvě potažený.“ Utišil sem jeho stupído strachy a rozjeli sme to k Městskému Superčinzáku 18 A, zatímco ty dvě srdnatý malý ptičky se chichotaly a šeptaly si. Takže, abych to už zkrátil, bratři moji, přijeli sme a já je vedl nahoru do bytu 10-8 a ony cestou funěly a láfaly se ostošest, a pak řekly, že mají žízeň, a já odemkl ve svém pokoji skříňku se svejma pokladama a dal sem těm desetiletěj čajinám každý jednoho fakt chorošnýho Scotchmana, i když sem je dal do sklenic plnejch štiplavý bublinkovaty sody. Sedly si na mou postel (ještě rozestlanou), skrčily nohy pod sebe, láfaly se a drinkaly svý lomcováky, zatímco já proháněl jejich patetický bitkový disky svým stereem. Bylo to jako drinkání nějaký sladounký dětský limonády, jako z nějakějch krásnejch a nádhernejch zlatejch pohárů. Ale ony vzdychaly achichach a říkaly „Fajn“ a „Špica“ a další podivný verdy, který zrovna v týhle skupině mladejch letěly. Zatímco sem jim ty físisy pouštěl, povzbuzoval sem je pořád k pití a dolíval jim, a ony proti tomu nic neměly, bratři moji. Tak se za čas jejich patetický popdisky už dvakrát prohnaly mým stereem (byly vlastně dva: „Medovej nosánek“, což zpíval Ike Yard, a „Noc po dni po noci“, kterou ječeli dva přišerní bezjářbloví jakoby eunuši, jejichž jména sem už zapomněl) a ony se dostávaly do bodu naprostý mladoptiččí hysterie, skákaly mi po posteli, a já byl s nima ve svém pokoji úplně odinočky.

Není snad třeba dopodrobna popisovat, co se toho odpoledne stalo, bratři, neboť to všichni snadno uhádnete. Ty dvě byly rozdresovaný a celý rozláfaný přichystaný v kratičkým čase na rozlousknutí a myslely si, že lukovat starýho dobrýho strýčka Alexa, jak před nima stojí celej bérovej a napérovanej, je ta nejbolšáctější sranda. Tančil sem s injekční stříkačkou jako nějakěj nahej doktor, a pak sem si do hendky píchnul starý dobrý bahno. Pak sem vytáhl z obalu milovanou Devátou, takže Ludwig van byl teď taky bérovej, a jehlu sem položil s praskotem na poslední větu, což bylo čirý blaženství. Pak to začalo, basy jako by tolkovaly zpod postele se zbytkem orchestru, a pak nastoupil mužskej vojs a všem jim říkal, aby byli šťastní, a pak se rozjela nádherná blažená melodie celá o Radosti, která v sobě nesla nebeskou jiskru, a já cítil, jak do mě skočili ti moji staří tygři a skočil sem na ty dvě mladý ptičky. Teď už jim to moc legrační nepřipadalo, přestaly vesele skrímovat a musely se podrobit divnejm a výstředním choutkám Alexandra Obrovskýho, kterej byl díky Deváté a bahýnku čudějnej a remkovej a strašně strašně žádostivej, bratři moji. Jenže ony byly úplně opilý a sotva něco vůbec cítily.

Když jela poslední věta podruhý s celým tím bengálem a skrímováním o Radosti Radosti Radosti, tak si už ty dvě mladičky ptičky na moc velký sofistickovaný dámy nehrály. Pomalu jako by procítaly k poznání, co se to jejich bitkovej osůbkám přihodilo a říkaly, že chtějí domů a že sem divoký zvíře. Vypadaly, jako by prošly pořádným batlem, což vlastně prošly, a byly samá modřina a měly povislý koutky. No, když už nešly do školy, bylo přece potřeba, aby dohnaly vzdělání. A toho se jim teda dostalo pořádně. Skrímovaly a úpěly ach ou ach a oblíkly si svoje dresy a naznačovaly, jak by mě zbily těma svejma pěstičkama, zatímco já tam ležel zaprasenej a bérovej a pěkně vyplivanej a unavenej na posteli. Ta mladá Sonička skrímala: „Ty bestie a nenávisný zvíře. Bylo to hnusný, hrůza.“ Tak sem je nechal posbírat si věci a řekl jim, aby vypadly, což udělaly a mluvily přitom pořád, jak by se mně měli dostat roži na kobytku a samý takový físis. Pak odcházely po schodech dolů a já usnul, přičemž mi k tomu pořád ještě burácela a vřískala ta stará dobrá Radost Radost Radost Radost.

PAK se ale stalo, že sem se vzbudil pozdě (podle mejch hodinek bylo skoro sedm třicet), a to, jak se ukázalo, nebylo zrovna moc chytrý. Lukujete, že v tomhle ohavným světě se všechno počítá? Ponímáte, že jedna věc vždycky navazuje na druhou? Tak tak tak. Na mým stereu už dávno nebyla žádná Radost ani Miliony, v náruč jednu, takže je musel nějakej hhumaník sundat, a to muselo bejt těčko nebo emko, protože sem oba docela zřetelně híroval z obýváku, jak tam klinkají talíře a jak usrkávají při drinkání ze šálků čaje při svým unaveným jídle po celodenním rabbitání, jeden v továrně a druhej v obchodě. Starý ubožáci. Politováníhodný oudnaný. Hodil sem na sebe župan a vykouknul v přestrojení za milujícího syna a pravil sem:

„Ahoj ahoj ahoj, vy tam. Po celodenním odpočinku je mi mnohem líp. Už sem přichystanej k večerní práci, abych si něco přivydělal.“ Protože tomuhle podle svejch vlastních slov věřili. „Mňam mňam, mam. Je z toho něco pro mě?“ Vypadalo to jako nějakej zmrazenej koláč, kterej pro mě rozmrazila, ohřála, a už to pak nevypadalo tak moc chutně, ale musel sem říct to, co sem řekl. Taťka se na mě podíval podezřívavě a s nepřilíš velkým potěšením, nic ale neřekl, protože věděl, že si to moc dobře nemůže dovolit, a mamka se tak trochu unaveně smajla, něco ve smyslu, jako že sem přece jen plod jejího klína a jedinej její syn. Odtančil sem do koupelny a narychlo se ovošnul, protože sem měl pocit mazlavý nečistoty, a pak sem se vrátil do svýho pokojíku pro večerní dresy. Potom sem si vypulírovanej, učesanej, vykartáčovanej a prostě senzační sednut ke svýmu lomtyku koláče. Taťulda pravil:

„Ne, že bych chtěl do všeho šťourat, synku, ale kam to vlastně chodíš po večerech pracovat?“

„Ále,“ žvýkal sem, „většinou jenom takový drobnosti, jenom tak pomáhat. Jak kde, podle toho, co se najde.“ Zpřima sem se mu podíval do ajek pohledem, kterým sem mu říka1, aby si hleděl svýho a já že si budu hledět zase mýho. „Nechci po vás nikdy žádný peníze, že ne? Žádný peníze na oblečení ani na zábavu. Tak fajn teda, nač se potom ptáš?“

Můj taťka cosi pokorně nesrozumitelně zadrmlil. „Promiň, synku,“ řekl pak. „Ale občas mi to dělá starosti. Mívám občas takový sny. Můžeš se tomu smát, jestli chceš, ale ve snech je hodně pravdy. Minulou noc se mi zdálo o tobě a to, co jsem v tom snu viděl, se mi ani trochu nelíbilo.“

„Ale?“ Začalo mě teď to jeho snění interestovat. Měl sem takovej pocit, že se mi taky cosi zdálo, ale nemohl sem si vzpomenout, co přesně to bylo. „Ano?“ řekl sem a přestal žvýkat svúj rozvařenej koláč.

„Bylo to úplně živý,“ pokračoval můj taťka. „Viděl jsem tě ležet na ulici a jiní kluci tě mlátili. Vypadali jako ti, se kterýma jsi kamarádil, než tě poslali do poslední Nápravné školy.“

„Fakt?“ Tomu sem se musel uvnitř usmát, taťulda snad věřil, že sem se fakt napravil, nebo aspoň věřil, že tomu věří. A pak sem si najednou vzpomněl na svúj vlastní sen z dnešního rána o Jiříkovi, kterej dával generálský rozkazy, a Tupounovi láfajícimu se bezzubou hubou nad tím, jak ovládá bič. Ale kdosi mi kdysi říkal, že sny se vyplňují naruby. „Nikdy se neboj o svýho jedinýho synka a dědice, otče můj,“ řekl sem. „Neměj strach. On se o sebe umí postaratí velice dobře odinočky.“

„A tys byl jakoby úplně bezmocný," pokračoval můj tatka, „a nemohl ses bránit." To bylo fakt přesně naruby, takže sem se tomu zase tak vnitřně ušklíbnul a pak sem vytáhnul z karmanů všechny many, vysmolil je na ucintanej ubrus a řekl:

„Tu máš, tati, není toho moc. Tohle sem vydělal včera v noci. Ale snad by to mohlo stačit, abyste si mohli někde s mamkou podrínkat trochu skotsmena."

„Díky, synku," řekl. „Ale my teď moc ven nechodíme. Bojíme se chodit víc ven, když to teď na ulicích takhle vypadá. Mladiství chuligáni a tak dál. Ale přesto díky. Přinesu jí zítra nějakou láhev sem domů." A ztopil ty nelegálně získaný rozkoše do svezích kalhotovejch karmanů, dokud mamka vošovala v kuchyni nádobí. A já odešel a rozloučil se s nima milujícíma úsměvama.

Když sem sešel k úpatí činžákovéjch schodů, byl sem trochu překvapenej. Víc než to. Otevřel sem zešíroka lipsy a nevěřil svezim ajkám. Přišli si pro mě. Čekali pod malbama městskýho úřadu, malbama bérový oslavy důstojný práce, pod nahejma hhumaníkama a činama přísně sledujícíma kola průmyslu, jak už sem o tom mluvil, se všema těma sprost'árnama, který jim k lipsům přimalovali nehodný bajati. Tupoun měl v ruce velkou tlustou tužku a obtahoval sprostý slova na naší malbě od městskýho úřadu a vypouštěl přitom starý dobrý tupounovský chechtáky - vu hu huú. Ale když mě Jiřík s Pítrsem přivítali s přátelsky vyceněnejma cánama srdečným ahoj, otočil se a zatroubil: „Už je tady, přišel, hurá," a nemotorně se zatočil v pokusu o jakejsi tanec.

„Už sme se báli," řekl Jiřík. „Čekali sme a drinkali přitom starý najfový mlíko a tobě se třeba mohla přihodit nějaká nepěkná buč, tak sme si tě přišli vyzvednout. Je to tak, Pítrs, že jo?"

„Jo jo jo," řekl Pítrs.

„Omluvka je na můj straně," řekl sem, ale měl sem se na pozoru. „Trošku mě bolel gulliver, tak sem se z toho musel vyspat. Poručil sem si probudit, ale nikdo mě nevzbudil. Tak sme ale tady všichni pohromadě, připraveni na všechno, co nám stará dobrá najtka nabízí, ano?" Asi sem to „ano?" pochytil od toho svýho ponápravnýho poradce P. R. Deltoida. Velice podivný.

„S tou bolestí je nám to líto," řekl Jiřík, jako by se mnou strašně cítil. „Možná je to tím, že ten gulliver moc často používáš. Rozdávat furt příkazy, disciplína a tak. Seš si jistej, že už je ta bolest pryč? Seš si jistej, že by ti nebylo líp, kdyby ses vrátil do postele?" A všichni se tak trošku bitkově ušklíbli.

„Moment," řekl sem. „Pěkně si všechno vyjasníme. Tenhle ten sarkasmus, jestli tomu tak můžu říkat, vám, bratříčci moji, moc nesedí. Snad ste už spolu tolkovali za mejma zádama, možná ste už spolu trochu žertovali. Sem váš frendík a vůdce, a tak mám určitě právo vědět, co se děje, co? Řekni mi, Tupoune, co má znamenat ten koňskej rozšklebenej úsměv?" Tupoun měl totiž lipsy rozšklebený v tichým lunatickým smajlu. Jiřík do toho kvikle skočil:

„Tak fajn, bratře, žádný další vyskakování si na Tupouna. To taky patří k novému pořádku."

„Novému pořádku?" opáčil sem. „O jakej novej pořádek se má jednat? Za mejma spícíma zádama nepochybně došlo k nějakýmu rozsáhlému rokování. Chci si zhlídnout víc." A jakoby sem založil hendky a pohodlně se opřel o zábradlí, abych si to všechno poslechl. Pořád sem byl ještě na třetím schodě, výš než oni, frendíci, jak si sami říkali.

„Bez urážky, Alexi," řekl Pítrs, „ale chceme, aby byly všechny věci trochu jakoby demokratičtější. Ne, aby to bylo tak, že budeš pořád jenom ty rozhodovat, co budeme dělat a co ne. To bez urážky." Jiřík pravil:

„Nikdo nikoho ničím neuráží. Důležitý je, kdo má nápady. Jaký nápady má on?" A vykukil na mě svý ajka. „Tsou to všechno maličkostí, drobný buči, jako to včera v noci. Už sme přece dospěli, bratři."

„Ten dál," řekl sem a zůstal stát bez hnutí. „Chci zžírovat víc." „Dobrá," řekl Jiřík, „když to musíš mít, tak si to měj. Guljáme si jen tak, trochu stoulujeme v obchodech a tak, odcházíme všichni s plnejma bídnejma hendkama katru. A v káfi U svalovce je Anglickej Will a ten nám povídá, že může udat cokoli, co my bajati stoulnem. Lesklý věcičky, šperky," řekl s chladnejma ajkama upřenejma na mě. „Veliký veliký veliký prachy sou na tom k mání, jak říká Anglickej Will."

„Takže," pravil sem velice ležérně, ale ve skutečnosti uvnitř úplně rozripovanej, „vy se přítelíčkujete a domlouváte s Anglickým Willem?"

„Sem tam," odpověděl Jiřík. „Mluvil sem s ním už dřív odinočky. Například minulej sabat. Můžu si žít svůj vlastní lajf, frendičku, ne?" Mně to bylo fakt všechno úplně jedno, bratři moji. „A co budete dělat," řekl sem, „s tím velikým převelikým katrem neboli penězma, jak jim nabubřele říkáte? Nemáte snad každičkou buč, které se vám zachce? Když potřebujete auťák, utrhnete si ho rovnou ze stromu. Když potřebujete rozkoše, tak si vezmete. Ano? K čemu najednou taková šilnakost stát se velkým odulým kapitalistou?"

„Uf," odrkl Jiřík, „ty někdy přemýšlíš a tolkuješ jako malý děcko." Tupoun na to udělal ha ha ha. „Dneska v noci," pokračoval Jiřík, „budeme stoulovat, jak se sluší na chlapy."

Můj sen byl teda pravdivej. Generál Jiřík říkal, co bychom měli a neměli dělat, Tupoun, bezduchej šklebící se buldog, měl bič. Hrál sem ale obezřetně, s nejvyšší možnou opatrností, a pravil sem s úsměvem: „Dobře. Fakt chorošně. Iniciativa přechází na dosud čekající. Už sem tě toho příliš moc naučil, frendičku. Tak mi ted' teda řekni, co máš v merku, Jiříčku, chlapče můj."

„No," odpověděl Jiřík s profi vychytralostí, „napřed snad starý dobrý plusmlíko, na to neřekneš ne? Něco, co by nás předem nabrousilo, hochu, obzvlášť tebe, máme totiž před tebou už náskok."

„Tolkuješ mně z duše," přešel sem to s úsměvem. „Právě sem chtěl navrhnout starou dobrou a nám drahou Korovu. Príma príma príma. Ved' nás, Jiříčku." A udělal sem takový hluboký pukrle, smál se jak fanatik, ale celou tu dobu sem urputně přemýšlel. Ale když sme se dostali na ulici, lukoval sem, že myšlení je pro stupída a že brejny píply užívají spíš jako inspirace a co Bog dá. Protože zrovna ted' mi přišla na pomoc nádherná muzika. Drajvoval kolem auťák a bylo v něm puštěný rádio a já zžíroval přibližně jeden takt Ludwiga vana (byla to poslední věta houslovýho koncertu) a já okamžitě lukoval, co je potřeba udělat. Pravil sem silným hlubokým vojsem: „Tak teda dobře, Jiříku," a tasil svůj gorlovej rejzr. Jiřík řekl: „Uf?" uměl to ale s najfem dostatečně kvikle, čepel zasvištěla a my šli jeden na druhýho. Starej dobrej Tupoun povídá: „No no no, tohle není vůbec v pořádku," a začal si z teřichu odvíjet řetěz, ale Pítrs chytil starýho dobrýho Tupouna za hendku a řekl: „Nech je bejt. Takhle je to v pořádku." Takže Jiřík s vaším Pokorným Vypravěčem začali chodit mlsně kolem sebe a hledali, kudy proniknout k tomu druhýmu, přičemž znali oba až příliš chorošně styl toho druhýho. Jiřík sem tam blejsknul svým zářícím najfem, ale neměl žádnou moudrou taktiku. A celou tu dobu píply chodili kolem a celý to viděli, ale starali se o svoje, protože to bylo na ulicích k vidění běžně. Pak sem ale odpočítal van tu tří a zaútočil ak ak ak rejzrem, ale ani na fejs ani na ajka, nýbrž na Jiříkovu hendku s najfem a on, bratříčci moji, odpadl. Fakt. Najf mu upadl se zvonivým cinknutím na tvrdej zimní chodník. Jenom sem tak trochu rejzrem přešel přes prsty a on tam stál a díval se na bitkovej stroužek blažky, kterej se ve světle pouliční lampy pomalu zvětšoval. „Tak," řekl sem ve střehu, protože sem zžíroval, jak Pítrs dává starýma dobrýma Tupounovi sovjet, aby si z teřichu neodvazoval čejn, „tak tak, Tupoune, ted' si to teda vyřídíme spolu, ne?" Tupoun zaryčel: „Aáááágrrrrch," jako nějaký bolšácky

fanatický zvíře, a chorošně kvikle, že ste to museli s obdivem uznat, odvinul od boků svůj řetěz. Správněj styl ted' pro mě znamenal držet se nízko u země, jako bych předváděl poskakující žábu, a chránit si fejs a ajka. To sem taky dělal, bratři, takže ubohej starej Tupoun byl trošku bitkově překvapenej, protože byl zvyklej jít přímo do obličej, švih švih švih. Musím říct, že mě příšerně přetáhnul přes záda, úplně fanaticky mě to džoglo, ale ta bolest mi řekla, abych to jednou provždy kvikle rozhodl a se starým dobrým Tupounem si to vyřídil. Tak sem seknul rejzrem po jeho pravý fútce v upnutejch šponkáčích a odříznul pět cent'áků látky, přičemž vyskočila bitková kapka blažky a Tupoun začal bejt teprve ted' fakt lunatickej. Zatímco skučel haúúúú haúúúú haúú jako psisko, vyzkoušel sem na něho stejnej styl jako na Jiříka, všechno jediným pohybem - nahoru, skokem k němu a říznout - a cítil sem, jak rejzr zajel pěkně hluboko do Tupounova zápěstí a on upustil svůj hadovitej čejn a ječel jako pomínutý mimino. Snažil se pak krev ze zápěstí pít a zároveň skučel, jenže to bylo příliš moc blažky, aby to mohl vypít, a nádherně glogloglo bublal jako fontánka, ale zase ne moc dlouho. Privil sem:

„Dobře, frendíci moji, takže je nám jasno. Že jo, Pítrs?“

„Já nikdy nic neříkal," odpověděl Pítrs. „Nikdy sem netolknul jedinej verd. Hele, starej Tupoun nám tu vykrevácí.“

„To v žádným případě," řekl sem. „Člověk může umřít jenom jednou a Tupoun umřel už dřív, než se narodil. Ta rud'oučká blažka se určitě brzo zastaví." Neproříznul sem totiž to hlavní vedení. A sám sem vytáhnul z karmanu taštúk a uvázal ho kolem Tupounovy umírající hendky, přičemž on vyl a úpěl jako pomínutej, a blažka se zastavila tak, jak sem řekl, bratři moji. Takže ted' vědí, kdo je tu mistr a pán, ovečky moje, pomyslel sem si.

V útulným prostředí Vévody města New Yorku netrvalo dlouho ty dva zraněný vojáky uklidnit, čemuž pomohly dvě velký brandy (který si koupili za svůj vlastní katr, protože já dal všechno svému taťkovi), a omyli se taštúkama namočenějma do džbánek s vodou. Byly tam zase ty starý kartáče, na který sme byli včera večer tak hodný, a spustily: „Díky, chlapci" a „Bůh vám žehnej, hoši", jako by od včerejška ještě ani nepřestaly, třebaže sme s nima už ten sejmovej akt neprováděli. Jenže Pítrs řekl: „Co to bude, holky?" a koupil jim černý pivo, zdálo se, že má v karmanech dost rozkoší, a tak se ty starý pticy rozkřičely ještě hlasitějc s tím svým „Bůh vám žehnej a zachovej vás při zdraví, mládenci" a „Na vás nikdy nic neřeknem, chlapci" a „Jste tí nejlepšší mládenci pod sluncem". Nakonec sem Jiříkovi řekl:

„Takže sme tam, kde sme byli, ano? Všechno je jako dřív a na všechno zapomenem, jo?“

„Jo jo jo," řekl Jiřík. Ale starej dobrej Tupoun vypadal, že je pořád ještě trochu mimo, a dokonce privil: „Mohl sem toho hajzla dostat čejnem, jenom se mi do toho připlétl jakejsi hhumaník," jako by se šlágoval ne se mnou, ale s nějakým jiným bajatem. Já řekl:

„No tak, Jiříčku, chlapče můj, o čem si to chtěl mluvit?“

„Ále," odpověděl Jiřík, „dneska v noci ne. Tuhle najt ne, prosím." „Si přece velkej silnej hhumaník," řekl sem, „jako my všichni. Nejsme žádný děti, že ne, Jiříčku, chlapče? Cos to teda měl v tý svý kebulce?“

„Mohl sem mu fakt chorošně vymláznout řetězem ajka," řekl Tupoun a starý babooshky nepřestávaly mlít: „Díky, mládenci." „Jednalo se o ten barák, víš," řekl Jiřík. „Ten, jak sou před ním dvě lampy. Ten s tím úplně stupído jménem." „Jakým stupído jménem?“

„Fara nebo Farnost nebo takovej nějakej stupíd. Kde žije ta moc ouldaná ptica s kočkama a se všema těma ouldanejma cennejma bučima.“

„Například?" „Zlato a stříbro a diamanty. Aspoň Anglickej Will to takhle říkal."

„Aha," řekl sem, „už si chorošně vzpomínám." Věděl sem, co má na mysli - Starý Město, hned za komplexem činžáků Victoria. Skutečně chorošnej vůdce ví, kdy má ukázat svejm podřízenejm laskavou tvář. „Tak fajn, Jiříku," řekl sem. „To je dobrá myšlenka a měli bysme se jí zabývat. Odguljáme tam ted' hned." A když sme odcházeli, ty starý babooshky říkaly: „Nic nepovíme, mládenci. Celou dobu ste byli tady, chlapi." Tak sem jim odpovéděl: „Starý dobrý holky, vrátíme se za deset minut a nakoupíme vám další." A tak sem odvedl svy tři frendíky, aby se naplnil můj osud.

6

HNED za Vévodou města New Yorku směrem na východ začínaly kancelářský budovy, a dál tam byla ouldaná pobořená knihovna, a ještě dál už začínal bolšáckej komplex činžáků, kterýmu se říkalo Victoria, asi podle nějakýho vítězství, a pak ste přišli k takovej typickej ouldanej barákům, a tam se tomu říkalo Starý Město. Byly tady některý starodávný fakt chorošný houmy, bratři moji, ve kterejch bydleli ouldaný píply, vyzábly starý jakoby štěkající důstojníci se špacírkama a starý vdovský kartáče a hluchý ouldaný lejdýz s kočkama, který za celej lajf, bratři moji, se nedotkly jedinýho hhumaníka. A byla pravda, že tam měly ouldaný buči, za který by se na turistickým trhu dal pořídít slušnej katr - jako obrazy a šperky a jiný ouldaný podobný fisíz z dob, kdy ještě nebyl plastik. Takže sme se pěkně potichu připlížili k tomu houmu, kterýmu se říkalo Fara, a na železnejch sloupcích před ním byly dvě kulatý světla, jako by z každý strany hlídaly vchod, a v jednom z pokojů v přízemí bylo jakoby takový slabý světlo, a my sme z nádhernýho přitímí ulice skrz okno pozorovali, o co uvnitř guljá.

A tam ta ouldaná kartáč s úplně šedivým hárem a strašně vrásčitým fejem nalejvala právě starý dobrý mlíko z láhve do talířů a ty talíře pak dávala na podlahu, takže se dalo předpokládat, že tam je spousta umňoukanejch ketků a ketek, který se jí pletou pod nohama. A jednu nebo dvě sme zlukovali, obrovský skotyny, který vyskočily na stůl a doširoka otevřenejma lipsama předváděly mňau mňau mňau. A my lukovali, jak ta stará babooshka k nim mluví a tolkuje se svejma miláčkama, jako by je hubovala. V pokoji ste lukovali viset na stěnách spoustu starejch obrazů a ouldaný vymyšlený hodiny a nějaký takový vázy a serepetičky, který vypadaly ouldaně a ikspenzivně. Jiřík zašeptal: „Za to dostaneme fakt chorošný many, bratři. Anglickej Will je fakt klasa." Pítrs řekl: „Jak dovnitř?" To ted' bylo na mně, abych kvikle něco řekl, dřív, než nám to začne povídat Jiřík. „Jako první buč," zašeptal sem, „zkusíme obvyklou cestu předkem. Já půjdu a pěkně zdvořile řeknu, že jednomu mýmu frendíkovi se na ulici udělalo tak nějak nevolno. Jiřík bude připravenej, až otevře. Pak požádáme o vodu nebo o zatelefonování pro doktora. Pak už to půjde dovnitř lehce." Jiřík pravil:

„Možná neotevře." Já řekl:

„Zkusíme to, jo?" A on jenom pokrčil plečama a našpulil lipsy jako žába. Tak sem řekl Pítrsovi a starýmu dobrýmu Tupounovi: „Vy dva, frendíci, si stoupnete po stranách dveří. Jo?" Přikývli v šeru jo jo jo. „Tak," obrátil sem se na Jiříka a zamířil si to rovnou k domovním dveřím. Byl tam zvonek, zmáčknut sem ho a v hale uvnitř se ozvalo crrrr crrrr. Následovalo jako by vyčkávavý ticho, jako by ta kartáč se svejma ketkama hírovaly všema ušima, co se bude po tom crrrr crrrr díť. Takže sem zmáčknul ten starej dobrej bel bitkově naléhavějc. Pak sem se sehnul ke škvíře na poštu a zavolal prosebným vojsem: „Pomozte mi, madam, prosím. Mému příteli se udělalo na ulici zle. Dovolte mi zavolat lékaře, prosím vás." Pak sem zlukoval, že se v hale rozsvítilo světlo a

zhíroval sem, jak k hlavním dveřím pleskají babooshkyny fůtky v pleskacích bačkorách. Nevím, proč mě napadlo, že pod paží má v každý ruce velkou tlustou kočku. Pak zaskrimovala takovým překvapivě hlubokým vojsem:

„Jděte pryč! Jděte pryč, nebo budu střílet!“ Jiřík to uslyšel a málem se rozchechtákoval. Řekl sem s trpící naléhavostí ve vojsu:

„Ach, madam, prosím vás. Můj přítel je vážně nemocný.“ „Jděte pryč,“ vykřikla. „Já vám na ty vaše sprostý triky nenaletím. Otevřu a budu kupovat věci, o který nestojím. Jděte pryč, povídám vám.“ To teda byla fakt nádherná nevinnost sama. „Jděte pryč,“ opakovala znova, „nebo na vás vypustím svoje kočky.“ Asi byla bitkově lunatická z toho, jak celej lajf strávila odinočky. Podíval sem se nahoru a zlucoval, že nad domovníma dveřma je vysunovací okýnko a že bude daleko kviklejší se jen pěkně po plecích dostat dovnitř tímhle způsobem. Jinak by ten náš spor pokračoval celou dlouhou najtku. Takže sem pravil:

„Dobře dobře, madam. Když mi nepomůžete vy, musím svýho trpícího přítele vzít jinam.“ A mrknul sem na svý frendíky, aby se potichu zdekovali, jenom já sem ještě zakřičel: „Dobře dobře, starý příteli, určitě někde potkáme nějakého dobrého Samaritána. Tu starou dámu snad ani nemůžeme za tu její nedůvěřivost obviňovat, když se dneska nocí potuluje tolik darebáků a chuligánů.“ Pak sme ve tmě chvíli počkali a já zašeptal: „Tak. Ted' se vrátíme ke dveřím. Já si stoupnu Tupounovi na pleča. Otevřu to okýnko a vlezu dovnitř, frendíci. Pak zavřu tý starý ptice zobák a otevřu vám. Žádněj problém.“ Neboť sem tak trochu předváděl, kdo je tady šéfem a kdo má nápady. „Hele,“ pokračoval sem, „nad dveřma je pro mě fakt chorošnej kus balvanu, tam se krásně opřu fůtkama.“ Moji frendíci to všechno lukovali a myslil sem si, že to i obdivujou, a v přítmí horlivě příkyvovali Jo jo jo a Tak tak tak.

Takže po špičkách zpátky ke dveřím. Tupoun byl náš vazoun, silnej bajat, a Pítrs s Jiříkem mě vyzvedli na Tupounovy bolšácký mužný pleča. Celou tu dobu, pámbu zaplat' za světový vysílání a stupído televizi, a ještě víc za píplovskéj strach z nočního vycházení díky nedostatečnosti noční policie, v ulici bylo jako po vymření. Nahoře na Tupounovejch plecích sem lukoval, že ta kamenná římsa nad dveřma poslouží mejm botám nádherně. Poklekl sem, bratři, a byl sem tam. Okno bylo, jak sem čekal, zavřený, ale já vytáhnul rejzr a rozbil sklo chytře jeho kostěnou střenkou. Celou tu dobu mí frendíci dole prudce oddychovali. Protáhl sem dírou hendku a vysunul bez problému spodní část okna nahoru. A vnořil sem se dovnitř jako do horký koupele. A dole čekaly moje ovečky, lipsy dokořán, jak se dívaly na mě nahoru, ach, bratři.

Byl sem v téměř naprostý tmě, lukoval sem obrisy postelí a příborníků a bolšáckejch těžkejch židlí, hromady krabic a knížek kolem dokola. Odvážně sem ale zamířil ke dveřím pokoje, pod kterýma bylo vidět škvíru světla. Dveře udělaly vrrrrrrrrz a já se ocitnul na zaprášený chodbě, ze který vedlo několik dalších dveří. Tolik prázdna, bratři, mám na mysli všechny ty pokoje a jenom jedna ouldaná kartáč se svejma kočkama, ale možná ty ketky a ketci měli všichni samostatný ložnice, když jedli jenom smetanu a rybí hlavy jako královský princezny a princové. Zezdola sem uslyšel tlumenej vojs tý starý pticy, jak říká: „Ano ano ano, to je ono,“ ale to tolkovala s těma svejma umňoukanejma mrskounama, který pořád mňauali po mlíku. Pak sem uviděl schody vedoucí dolů do haly a pomyslel sem si, že bych měl těm svejm přelétavejm a nestálejm frendíkům ukázat, že sem lepší než oni všichni tři dohromady. Udělám všechno sám odinočky. Předvedu na tý ouldaný kartáči a, bude-li potřeba, i na těch jejích vyžranejch číčách starý dobrý supernásilí, pak si naberu plný hendky všeho, co vypadalo jako fakt júsfl věci, a roztančím se k domovním dveřím, otevřu a to zlato a stříbro vysypu shora na svý čekající frendíky. Musej mý vůdcovství náležitě docenit.

je konečně otevřel, nebyl na prahu nikdo jinej než starej dobrej Tupoun, a stačil sem akorát zahlídnout, jak dva další moji takzvaní frendíci se ženou pryč. „Honem pryč," skrímnul sem na Tupouna, „roži sou na cestě." Tupoun odpověděl: „Ty tu zůstaneš a uvítáš je, cha cha cha," a v tý chvíli sem zluchoval, že má v ruce svůj čejn, kterej zvednul a zasvištěl šššš a krásně a profi mi jím přejel jakoby po víčkách ajek, protože sem je tak akorát včas zavřel. Zavyl sem jak zvíře bolestí a snažil se něco zluchovat a Tupoun řekl: „Nelíbí se mi to, cos udělal, můj starej frendíku. Nebylo správný si na mě vyskakovat tím způsobem, jak to udělals, brotku." A pak sem už jenom híroval, jak jeho bolšácký těžkopádný boty dupou po cestičce a on mizí se svým ha ha ha v temnotách. A jenom pár vteřin nato sem zhíroval, jak tam s hnusným jekotem sirény zastavuje milicjantskej anton, jako nějaký lunatický odkejhávající zvíře. I já sem vyl a vřískal a tloukl gulliverem do stěny předsíně, ajka sem měl pevně zavřený a tekla z nich šťáva a strašně to bolelo. Tak sem tam tápal po hale, když milicjanti dorazili. Nemohl sem je lukovat, samozřejmě, ale híroval sem a smel těch hajzlů sem cítil pěkně zblízka. Potom, jak bylo jejich zvykem, mi surově zkroutili paže a odváděli mě pryč. Hírнул sem i jeden milicjantskej vojs, kterej z toho pokoje plnýho ketek a ketků, když sem odcházel, pronesl: „Dostala ošklivou ránu, ale dýchá," a do toho se pořád ozývalo hlasitý mňoukání.

„Tohle je opravdu pěkný potěšení," uslyšel sem jinej milicjantskej vojs, když mě surově kvikle tolčokovali do aut'áku. „Malej Alex sám samotinkej." Vyskrímnul sem:

„Sem slepej, Bog vám zkop prdel, vy gražny hajzli."

„Ten jazyk, ten jazyk," usmál se vojs a pak sem dostal bekhendovej tolčok nějakou hendkou s prstenama přímo na lipsy. Rekl sem: „Bog vám zakrut' krkem, vy smelovaty smradlavý bračny. Kde sou ostatní? Kde sou mí smradlavý zrádcovský frendíci? Jeden z těch mejch gražnejch hrotků mi vyčejnul ajka. Musíte je dostat dřív, než uprchnou. Všechno to byl jejich nápad, bratři. Oni mě k tomu přinutili. Já sem nevinnej, Bog vás rozmázní." Ale tentokrát se všichni úplně lhostejně rozláfali a dotolčokovali mě dozadu do aut'áku, ale já si pořád vedl svou o těch takzvaných frendících, a pak sem lukoval, že už je to k ničemu, protože ti už ted' určitě byli zpátky u Vévody města New Yorku a prolejšvali neprotestující gorla těch smradlavejch oudanejch kartáčů černým a dvojitejma skotsmenama, a ty pticy říkaly: „Díky, mládenci. Bůh vám žehnej, chlapci. Celou dobu jste byli tady, mládenci. Ani na chvilku jste nám nezmizeli z očí."

Cestou do hnízda rožů sem byl vtlačenej mezi dva milicjanty, který mi s láfáním rozdávali bouchance a bitkový tolčoky. Pak sem zjistil, že už můžu bitkově otevřít víčka ajek a jakoby přes slzy luknout, jak kolem uhání proud velkoměsta, všechny světla jako kdyby dobíhaly jedno druhý. Skrz bolavý ajka sem ted' lukoval ty dva rozláfany milicjanty, který se mnou seděli vzadu, a šoféra s tenkým krkem a hajzla s tlustým zátylkem, kterej seděl vedle něho, a ten ke mně tak trochu sarky protolknul: „No tak, Alexku, všichni se ted' těšíme na společně strávenej večer, že ano?" Odpověděl sem:

„Odkud znáš moje jméno, ty smradlavej smelovatej lotře? Ať tě Bog do pekla žahne, ty gražnej bračny a sodáku jeden." Tomu se všichni rozláfali a jeden z těch smradlavejch milicjantů mi tak jako dozadu zkroutil ajko. Ten tlustozátylák, kterej neřídil, řekl:

„Malýho Alexe a jeho frendíky zná každej. Z našeho Alexíka se stala docela slavná osobnost."

„To ty druhý," vyskrímnul sem. „Jiřík a Tupoun a Pítrs. A nejsou to žádný moji frendíci, hajzlové."

„Dobrá," řekl ten tlustozátylák, „máš před sebou celej večer, abys nám celej ten příběh o těch zkaženejch mladejch džentlmenech povyprávěl. O tom, jak svedli

ubohýho malýho Alexe na scestí." Pak se ozval nojz jiný policejní sirény, která se přehnala kolem našeho autáku opačným směrem.

„Ty jedou pro ty hajzly?" zeptal sem se. „Chytli ste ty hajzly?" „To byla," řekl ten tlustozátýlák, „záchranka. Nepochybně pro tu starou paní, která se stala tvou obětí, ty příšernej hnusnej chuligáne."

„To byla všechno jejich chyba," vyskrímnul sem a mrkal pálicíma očima. „Ti hajzli si určité drinkaj u Vévody města New Yorku. Chyt'te je, Bog vás žahni, vy smelovaty sod'áci." A znovu se ozvalo láfání a další bitkovej tolčok, bratři moji, přistál na mejch ubohejch rozbolavělejch lipsech. A pak sme přijeli do smradlavýho rožovskýho hnízda a oni mi pomohli z autáku kopancema a strkáním a dotolčokovali mě po schodech nahoru a já věděl, že od těchhle smradlavejch gražnejch bračny se nedočkám žádnýho férplej, Bog jim žahni.

7

DOVLEKLI mě do jasně osvětlený, bělostný kantory, ve který převládal silnej smel složenej jakoby ze zvratků, záchodů, pivních lipsů a desinfekce, což všechno přicházelo z nedalekejch zamřížovanejch místeček. Bylo slyšet, jak plenící ve svejch celách nadávají a zpívají, a zdálo se mi, že híruju, jak jeden řve:

*A já se vrátím ke své milé, ke své milé,
když ty, má milá, už o mě nestojíš.*

Ale pak se ozvaly vojsy milicjantů, aby drželi huby, a dalo se hírovat i džvenk, jako by někoho fakt chorošně tolčokovali a ten pak křičel úúúúúú, a vypadalo to jako vojs opilý ouldaný pticy, ne mužskýho. Se mnou byli v kantoře čtyři milicjanti, všichni pěkně nahlas drinkali tý, na stole měli obrovskou konvici a všichni usrkávali a říhali nad hnusnejma bolšáckejma hrnkama. Mně nic nenabídli. Jediný, co mně dali, bratři moji, bylo posraný ouldaný zrcátko, abych se na sebe podíval, a skutečně: už to nebyl váš fešáckej mladej Vypravěč, ale skutečnej horibl pohled, lipsy sem měl napuchlý a ajka celý rudý, i nos sem měl jakoby rozplácej. Všichni se tomu chorošně rozláfali, když zluovali, jak sem z toho vyděšenej, a jeden z nich povídá: „Láska je jak noční můra." A pak nějakej vrchní milicjant s hvězdama na plečách, aby ukázal, že je nej nej nej, na mě luknul a řekl: „Hm." A pak začali. Řekl sem:

„Nepovím jedinej verd, dokud tady nebude můj právní zástupce. Já znám zákony, vy hajzli." Tomu se samozřejmě pěkně od plic gromkově zaláfali a ten hvězdnej vrchní milicjant pravil:

„Príma prím, chlapi, začneme tím, že mu ukážeme, jak dobře známe zákony i my, ale taky, že znát zákony není všechno." Měl takovej džentlmenskej vojs a mluvil strašně unaveným způsobem, a pak kývl s takovým frendíkovským úsměvem na jednoho obrovskýho tlustýho hajzla. Ten velkej tlustej hajzl si sundal svou tuniku a mohli ste lukovat, že je to pěkně ouldanej tlouštík, a ten ke mně ne moc kvikle přistoupil a já mohl smelovat, když otevřel svý lipsy v unaveným poťouchlým úšklebku, z jeho dechu mlíkovatý tý, který před chvilkou drinkal. Na roža taky nebyl moc dobře oholenej a v podpaží měl na košili stružky zaschlýho potu, a když přišel úplně blízko, byl z něj cítit smel jakoby ušního mazu. Pak vymrštil svou smradlavou zarudlou hendku a já ji dostal přímo na břicho, což nebylo fér, a všichni milicjanti se rozláfali, až jim gullivery poskakovaly, jenom kromě toho vrchního, kterej měl pořád ten svůj unavenej a jakoby

znuděnej úšklebek. Musel sem se opřít o tu bělostnou stěnu, takže sem měl dresy celý bílý, a snažil se popadnout v tý strašný bolesti dech, a pak se mi zachtělo vyblít ten rozvařenej koláč, kterej sem měl na začátku večera. Takovou buč, abych se jim tam vyblil na podlahu, sem nemohl připustit, takže sem to zadržel. Pak sem uviděl, jak se ten tlustej bijec obrací na svý milicjantský frendíky, aby se fakt chorošně zaláfal nad tím, co provedl, takže sem zvednul svou pravou fůtku a než mohli ostatní na něho skrímnout, aby dával backa, nakopnut sem ho nádherně do holeně. Skrímoval jako pominutej a poskakoval kolem dokola.

Po tomhle ale přišel jejich čas a házeli si se mnou od jednoho k druhýmu jako nějakým strašně těžkým krvavým balónem, bratři moji, pěstí mi zasazovali rány na járble a na lipsy a na břicho a rozdávali kopance, a potom sem nakonec musel zvracet na podlahu a jako nějakej úplně lunatickej hhumaník sem dokonce breptal: „Promiňte, bratři, vůbec to ode mě nebylo správný. Promiňte, promiňte, promiňte.“ Oni mi ale podali oudanej kus pejprů a donutili mě to utřít a potom i posypat pilinama. A potom mi řekli, skoro jako starý dobrý frendíci, že se mám posadit a že si spolu potichu potolkáme. A pak se přišel luknout P. R. Deltoid, protože měl kancelář v tý samý budově, vypadal unaveně a gražně, a řekl: „Takže už k tomu došlo, Saško, ano? Přesně tak, jak sem si myslel. Bože bože bože, ano.“ Pak se obrátil na milicjanty se slovy: „Dobrej večír, inspektore. Dobrej večír, seržante. Dobrej večír, dobrej večír vám všem. Tak tohle je pro mě už konec, ano. Bože bože, ten kluk vypadá fakt zmateně, že ano? Jen se podívejte, jak vypadá.“

„Násilí plodí násilí,“ řekl ten vrchní milicjant velice svatouškovským vojsem. „Odporoval svým zákonným pronásledovatelům.“ „Opravdovej, skutečnej konec, ano ano,“ opakoval P. R. Deltoid.

Podíval se na mě velice chladnýma ajkama, jako by se ze mě stala nepotřebná věc a jako bych už nebyl krvácející a velice unavenej a zbitej hhumaník. „Předpokládám, že zítra budu muset k soudu.“

„Já to neudělal, bratře pane,“ řekl sem, slzy bitkově na krajíčku. „Přimluvte se za mě, pane, protože já nejsem tak špatnej. Jsem oběť zrady těch druhejch, pane.“

„Zpívá jak čečetka,“ řekl vrchní rož pohrdavě. „Krásně to z něho leze, fakt nádherně.“

„Já budu mluvit,“ řekl chladně P. R. Deltoid. „Zítra tam budu taky, nemějte starost.“

„Jestli mu chcete ubalit jednu mezi žebra, pane vrchní milicjant, tak se před náma nežinýrujte. Přidržíme vám ho. Musí to být pro vás další veliký zklamání.“

Potom P. R. Deltoid udělal něco, o čem bych si nikdy nepomyslel, že to může člověk jako on, kterej má nás, špatenky, obracet na opravdu chorošný bajaty, a obzvlášť ne přede všema těma rožama. Přistoupil blíž a plivnul. Plivnul. Naplno mi plivnul přímo do fejsu a pak si hřbetem hendky otřel ucintaný lipsy. A já si pořád dokola nevěřicně utíral svůj poplivanej fejs zakrvaveným taštúkem a řekl sem: „Děkuju vám, pane, mockrát vám děkuju, pane, bylo to od vás moc laskavý, pane, děkuju.“ A P. R. Deltoid odešel bez jedinýho verdu z místnosti.

Milicjanti se ted' posadili, aby vyrobili dlouhý prohlášení, který sem musel podepsat, a já si pomyslel: Peklo na vás, ať vám všem žahne, jestli ste, vy hajzlové, na straně Dobra, pak já sem rád, že patřím do druhýho tábora. „Tak fajn,“ řekl sem jim, „vy gražny bračny, smelovatý sod'áci jedny. Jen si dejte, jen si dopřejte. Víckrát už se tady nebudu plazit po teřichu, vy filcáci hnusný. Odkud chcete začít, vy fízový smelovatý zvířata? Od mý poslední nápravky? Chorošně, chorošně, tak tady to máte.“ Tak sem jim to všechno vysypal a dali mi milicjanta, kterej uměl těsnopis, strašně tichej a vystrašenej typ hhumaníka, vůbec žádněj rož, a ten psal stránku za stránkou za stránkou za. Vysypal sem jim o supernásilí, stoulování, šlágování, starým dobrým

kartáčování, všechno až po dnešní noc a tu buč s řícatou ouldanou pticou s mňoukajícima ketkama. A ujistil sem je, že moji takzvaní frendíci v tom byli taky, přímo až po gorlo. Když sem to celý probral, ten těsnopisnej milicjant úplně omdlíval, ubohej starej hhumaník. Vrchní rož mu řekl laskavým vojsem:

„Dobře, synu, ted' můžeš jít a dej si pořádněj hrnek tý, a pak všechnu tu špínu a svinstvo přepiš s kolíčkem na prádlo na nose na psacím stroji přes tři kopie. Ty se pak můžeš přinýst sem našemu mladému příteli k podpisu. A ty," obrátil se na mě, „ted' můžeš být uvedený do svýho novomanželskýho apartmá s tekoucí vodou a veškerým dalším pohodlím. Tak fajn," řekl tím unaveným vojsem dvěma opravdu pořádnějm rožům, „odved'te ho."

Tak mě dokopali, dostrkali a dotáhli do cely, kde už bylo asi deset nebo dvanáct jinejch pleníků a většina z nich byla opilejch. Byli mezi nima fakt horibl zvířecký typy hhumaníků, jeden měl úplně ukousnutej nos a lipsy měl dokořán jako velkou černou díru, druhej ležel na podlaze, chrčivě oddychoval a z lipsů mu bez přestání kapal vlhkej sliz, a třetí si liboval v tom, že dělal veškerej fisíz do pantalonů. Pak tam byli takový dva teplouši, kterým sem se asi oběma zamlouval, a jeden z nich mi skočil na záda a ošklivě sme se šlágovali a z něho přitom táhl smel metyláku a laciný voňavky, z čehož se mi opět začalo chtít zvracet, jenomže sem měl už prázdný břicho, ach, bratři moji. Pak po mně ten další teplouš začal natahovat hendky a potom se s prskáním pěkně pošlágovali, protože se mi oba chtěli dostat na plot'. Nojz začal bejt moc hlasitej, takže přišlo pár milicjantů a začali ty dva mlátit takovýma dlouhýma obuškama, až oba ztichli a jen tiše zírali jakoby doprázdna a z fejsu jednoho z nich kapala stará dobrá blažka kap kap kap. V cele byly pryčny, ale všechny byly obsazený. Vylezl sem nahoru na jednu palandu (vždycky čtyři pryčny byly nad sebou) a tam ležel ouldanej opilej hhumaník a chrápal ostošest; pravděpodobně ho tam nahoru vyhodili milicjanti. Tak já ho zase shodil dolů, nebyl tak těžkej a spadl na nějakýho tlustýho opilce ležícího na podlaze, přičemž se oba probudili a začali skřimovat a zuřivě do sebe navzájem mlátit. Já se položil na tu smelovatou postel, bratři moji, a upadl sem do unavenýho, vyčerpávajícího a bolavýho spánku. Ve skutečnosti to ani nebyl spánek, spíš to připomínalo odchod na jinej lepší svět. A v tom druhým, lepším světě, ach, bratři moji, sem se ocitnul na takovým obrovským poli plným květin a stromů a byla tam taková jakoby koza s lidským fejsem a hrála na flétnu. A potom tam zničehonic vyšel jako slunce sám Ludwig van, s ošlehaným fejsem, v nákrčníku a s divoce rozcuchaným hárem, a pak sem uslyšel Devátou, poslední větu, s trošku pomíchanějma verdama, který jako by samy věděly, že sou pomíchaný, protože to bylo ve snu:

*Ostrostí, ty šlágu boží,
serou si to k tolčokám.
Srdce vzňatý kartáčením,
nakopni ten pticy krám,
smelovatej, jak ty sám.*

Melodie ale byla správně, jak sem si uvědomil, když mě budili po dvou či deseti minutách nebo snad dvaceti hodinách či dnech či letech - hodinky mi sebrali. Kdesi míle a míle pode mnou byl nějakej jakoby se usmívající milicjant a píchal do mě dlouhou hůlkou s bodcem na konci a říkal:

„Tak vstávej, synku. Vstávej, můj krasavečku. Probud' se, ted' ti teprve začnou opravdový potíže." Odpověděl sem:

„Proč? Kdo? Kde? Co je?" A melodie Ódy na radost z Deváté mi pořád ještě nádherně a chorošně zněla v uších. Milicjant řekl: „Pojd' dolů a poznáš. Jsou tady pro

tebe některý fakt krásný novinky, synku." S námahou sem teda slezl dolů, byl sem úplně tuhej a rozbolavělej a jako bych ani nebyl probuzenej, a ten rož, ze kterého šel silnej smel sýru a cibule, mě vystrčil z tý špinavý chrápající cely, a pak sme šli po chodbách a celou tu dobu sem byl plnej tý starý melodie Radosti, ty jiskro boží. Pak sme vešli do takový pečlivě uklizený kantory s psacíma strojema a s kytkama na psacích stolech a u takovýho jakoby šéfovskýho stolu seděl ten vrchní milicjant, vypadal velice seriózně a fixoval studenejma ajkama můj rozespalej fejs. Řekl sem:

„Fajn fajn fajn. Co se děje, brotci? Za co vděčím tomu spěchu přesně uprostřed najtky?" On odpověděl:

„Dávám ti deset vteřin, aby ti z obličeje zmizel ten stupidní úšklebek. Pak budeš poslouchat."

„No ale co?" zeptal sem se s láfáním. „Nejste spokojený s tím, že ste mě skoro umlátili k smrti, nechali po mně plivat a přinutili mě nakonec přiznávat se celý hodiny ke zločinům a nakonec mě hodili mezi lunatiky a smelovatý úchyláky do tý gražný cely? Máte snad pro mě nějaký nový mučení, vy bračny?"

„Bude to jen tvoje vlastní mučení," řekl zcela vážně. „Doufám, že Bůh ti z toho mučení dovolí zešílet."

A pak najednou, ještě dřív, než mi to pověděl on, sem věděl, o co jde. Ta stará ptica se všema svejma ketkama odešla v jedný z městskejch nemocnic na lepší svět. Asi sem ji praštil tak trochu moc. Dobrá, dobrá, to bylo všechno. Myslel sem na všechny ty ketky mňoukající o mlíko, který jim nikdo nenese, určitě ne ta ouldaná forela, jejich paní. To bylo všechno. Naplnil sem svůj osud. A to je mi sotva patnáct.

ČÁST DRUHÁ

„CO teda jako bude, he?"

Začínám led s tím, co je opravdu uslzená a taková tragická část mýho příběhu, bratři a jediní moji přátelé, s pobytem ve STANAZu (Státní nápravné zařízení, správně) č.84 F. Asi moc netoužíte hírovat celej ten fízízovej a přišernej tejl o tom, jakej šok to byl pro tátu, kterej upracovanejma blažkovejma hendkama jako by hrozil Bogu na jeho nebesích, a pro mamku, která zkřivila lips a začala v mateřským žalu výt úúúúú úúúúúú úúúúú nad svým jediným dítětem, synkem ze svýho lůna, a všichni byli fakt chorošně na dně. Pak přišel ouldanej podmračenej policejní soudce u nižšího soudu, kterej proti vašemu Příteli a Pokornýmu Vypravěči tolkoval nějaký strašně ostrý verdy, všechen ten fízíz a gražný pomluvy naplivaný na mě P R. Deltoidem a rožama, Bog jim žahni. Pak mě poslali do hnusný vazby mezi smelovatý úchyláky a prestůpniky. Potom byl soud před vyšším soudním dvorem se soudci a s porotou, a úplně vážně tam tolkovali pár velice velice ošklivejch verdů, a pak už Vinen a moje mamka búúúúúúúúú, když řekli Čtrnáct let, ach, bratři moji. Takže ted' sem tu byl přesně na den dva roky od chvíle, kdy mě dokopali a dokejhalí do STANAZu 84 F, oblíkli podle poslední vězeňský módy, což byl jeden kus oděvu z jakýsi strašně hnusný látky fízízový barvy s číslem přišíтым na brestách těsně nad starým dobrým solárkem a taky z druhý strany na zádech, takže hned po příchodu sem byl 6655321 a už žádnej váš frendíček Alex.

„Co teda jako bude, he?"

Nebylo vůbec povznášející, v žádném případě ne, trávit celý dva roky v tý gražný pekelný díře a jakoby takový lidský zoo, kde vás brutální vazbičovní gardi kopali a toľčokovali, a kde ste potkávali smelovaty úchylný kriminálníky, z nichž některý byli fakt úchyláci přichystaný úplně ocintat voňavýho mladýho bajata, jako je váš vypravěč. A muselo se tam rabbitit v dílně, kde se dělaly sirky, a volkovat kolem dokola po dvoře, to jako kvůli cvičení, a po večerech nám takovej ouldanej profesorskej hhumaník občas přednášel o broucích, o Mléčný dráze nebo o Zázraku sněhový vločky, a tomuhle poslednímu sem se já pěkně láfal, protože mi to připomnělo dobu, kdy sme ztolčokovali toho ouldanýho dědka přicházejícího za zimního večera z veřejný knihovny a předvedli na něm Čirej Vandalismus, v dobách, kdy moji frendíci ještě nebyli zrádci a já byl šťastnej a svobodnej. O těch frendíkách sem slyšel jenom jedinou věc, když mě jednou přišli navštívit moji téčko s emkem a řekli mi, že Jiřík je mrtvej. Ano, mrtvej, bratři moji. Mrtvej jako psí fisíz u cesty. Jiřík vedl ty druhý dva do domu jednoho strašně bohatýho hhumaníka, kde majitele zkopali a ztolčokovali do bezvědomí, a Jiřík pak začal ripovat polštáře a záclony a starej dobrej Tupoun narazil na nějaký strašně vzácný věcičky, takový nějaký sošky a tak podobně, a ten zmlácenej bohatej hhumaník se úplně lunaticky rozzuřil a šel po nich těžkou železnou tyčí. Jak byl celej zapsetovanej, tak získal jakoby gigantickou sílu a Tupoun s Pítrsem zmizeli oknem, ale Jiřík zakopl o koberec a chytil tu strašlivou ránu rozmáchlou železnou tyčí přímo na gulliver, a to byl konec zrádcovskýho Jiříka. Ten ouldanej vrah se z toho dostal se sebeobranou, což bylo úplně správný a v pořádku. To, že Jiříka zabili, i když až rok poté, co mě chytli milicjanti, se mi zdálo jako Osud.

„Co teda jako bude, he?“

Byl sem v postranní kapli, neboť byla neděle ráno a věžeňskej čarlí tolkoval Slovo Boží. Můj rabbit spočíval v pouštění sterea, hrál sem před, po i uprostřed, když se pěly chvalozpěvy, vážnou hudbu. Byl sem v kapli úplně vzadu (v STANAZu 84 F byly takový kaple čtyři), nedaleko místa, kde stáli bachaři neboli gardi s puškama a špinavejma, bolšáckejma, namodralejma a brutálníma čelistma, a lukoval sem odtamtud všechny pleníky, který seděli a hírovali v strašnejch věžeňskejch dreslech fisízový barvy Božskej Verd a stoupal z nich jistej druh hnusnýho smelu, ne, že by byli úplně nemytý nebo sojlovatý, spíš šlo o takovej fakt smradlavej smel, kterej můžete ucítit jenom z takovejchhle kriminálnickejch týpků, bratři moji, smel, kterej je směsicí prachu, mastnoty a beznaděje. A já si pomyslel, že i ze mě je pravděpodobně tenhle smel cítit, protože sem se sám stal přes svý mládí opravdovým pleníkem. Bylo proto pro mě strašně důležitý, ach, bratři moji, abych se z týhle gražný smradlavý zoo dostal co nejdřív. A jak zlukujete, pokud to vydržíte číst dál, už zanedlouho se mi to povede.

„Co teda jako bude, he?“ řekl věžeňskej čarlí třetí tajm. „Budete se jebat sem a tam pořád s takovejma institucema, jako je tahle, i když většina z vás víc sem než tam, nebo začnete už konečně naslouchat Božímu Slovu a uvědomíte si, že v příštím světě čeká nenapravitelnýho hříšníka stejně strašnej trest, jako tenhle tady? Jste tlupa uřvanejch idiotů, aspoň většina z vás, prodáváte se za mísu studený čočovice. Vzrušení ze zlodějny, z násilí, nutkání k snadnému životu - stojí to všechno za to, když máme nepopiratelný důkaz, ano ano, nevyvratitelná fakta o tom, že peklo existuje? Já vím, já to vím, přátelé moji, spatřil jsem to ve svých vizích, že existuje místo temnější než kterékoli vězení, palčivější než kterýkoli plamen, jaký umí zapálit člověk, kde duše nenapravitelných kriminálních hříšníků, jako jste vy - a nepošklebujte se, sakra, přestaňte se řehtat - jako jste vy, říkám, křičí v neutuchající a nesnesitelné bolesti, chřípí se jim zalyká smradem hnusu, ústa mají nácpaná vřícím svinstvem, stahují jim kůži, která hnije, v úpících střevech se jim točí ohnivé koule. Ano, ano, ano, já to dobře vím.“

V té chvíli, bratři, nějaký pleník z jedné nedaleké zadní lavice zahrál na lipsy starej známěj nojz - „Prrrrrp“ - a brutální gardi se okamžitě pustili do práce, přiřítili se fakt kvikle tam, odkud podle jejich mínění nojz přicházel, a rozdávali tolčoky zleva zprava, hlava nehlava. Potom si vytáhli jednoho ubohýho třesoucího se pleníka, strašně hubenýho, bitkovýho a ouldanýho, a vláčeli ho pryč, přičemž on celou dobu skrímoval: „To jsem nebyl já, to byl támhleten, podívejte,“ ale to bylo všecko jedno. Fakt ošklivě ho ztolčokovali, a pak ho odtáhli z postranní kaple a on si mohl uskrímovat gulliver.

„A nyní,“ pravil věžeňskej čárlí, „si poslechněte Slovo Boží.“ Potom zvedl tlustou knížku a listoval stránkama, přičemž si pořád slinil prsty. Byl to bolšáckej statnej hajzl se zarudlým fejsem, ale mě si hrozně oblíbil, protože sem byl mladej a taky sem se teď hodně zajímal o tu tlustou knížku. Bylo to zařízeno jako takový moje další vzdělávání, četl sem si v knize, a dokonce sem měl na stereu v kapli ke čtení puštěnou muziku, bratři moji. A to bylo fakt chorošný. Rádi mě tam zamykali a nechávali mě hírovat posvátnou hudbu od J. S. Bacha a G. F. Händela. Čítal sem si o těch ouldanejch jehudech, jak se spolu navzájem tolčokovali a pak drinkali hebrejský víno a chrápali v postelích se služkama svejch manželek, fakt to bylo chorošný. To mě drželo při životě, bratři. Moc sem nedygoval druhou část knížky, která je víc samý takový kněžský tolkování, než povídání o rvačkách a starým dobrým kartáčování. Ale jednoho dne mě čárlí stiskl svou bolšáckou masitou hendkou a povídá: „Ach, 6655321, myslí na boží utrpení. Medituj o tom, můj chlapče.“ A pořád z něho táhl mužnej smel skotský a každou chvilku odcházel do svý kantory, aby si drinknul trochu víc. Takže já četl všechno o tom bičování a nasazení trnový koruny a o celý tý buči s křížem a všechen ten físis, a líp a líp sem lukoval, že na tom asi něco bude. Zatímco stereo hrálo kousky od milovanýho Bacha, zavřel sem ajka a lukoval sám sebe, jak tomu celýmu já sám velím, tomu tolčokování a přibíjení na kříž, a jak sem oblečenej do takový jakoby tógy, což byla zrovna ta nejposlednější římská móda. Pobyt ve STANAZu 84 F nebyl teda zase tak úplně ztracenej a sám Guvernér byl moc potěšenej, když slyšel, že sem se obrátil k Náboženství, do kterýho sem vložil svý naděje.

Tohle nedělní ráno čárlí z té knížky četl o hhumaníkách, kteří zhírovali verd a postavili bez rozmyslu houn na písku, a pak přišel příval deště a obloha se začala trhat starým dobrým bumabum, což byl toho houmu konec. Já si ale pomyslel, že jenom hodně tupej hhumaník by si postavil houn na písku a že by musel mít kolem sebe pěknou bandu fakt vyčůranejch frendíků a hnusnejch sousedů, který by mu neřekli, jakou blbost dělá, když staví něco podobnýho. Čárlí pak vyskrímnul: „Tak fajn, bando jedna. Skončíme chvalozpěvem číslo 435 ve Věžeňském zpěvníku.“ Pak se ozývalo šustění a obracení stránek, jak plenící rychle s olizováním prstů listovali gražnýma bitkovýma hymnářema a krutý tyranský bachaři skrímovali: „Přestaňte s tím žvaněním, hajzli. Vidím tě, 920537.“ Já měl samozřejmě disk ve stereu přichystanej, a tak sem pustil jednoduchou hudbu jenom s varhanama, který začaly hlasitě burácat grrrrrrúúúúú. Pak nastoupili plenící s fakt příšerným zpěvem:

*Jsme slabý, čerstvě uvařený čaj,
ale v base každý získá sílu.
Naše vězení není žádný ráj,
budem tu dlouho, tak mějme se k dílu.*

Všichni plačtivě vyli tyhle stupidní verdy, zatímco čárlí je neustále bičoval výkřiky jako: „Hlasitějc, sakra, zpívejte pořádně,“ a bachaři skrímovali: „Jen počkej, 7749222!“ a „Už si jdu pro tebe, ty unuděná svině.“ Pak byl konec a čárlí pravil: „Nechť vás ochraňuje Svátá Trojice a učiní z vás dobré lidi, amen,“ a za zvuků krásně

vybraného kousku druhý symfonie Adriana Schweigselbera, kterej vybral váš Pokornej Vypravěč, bratři moji, se plenící začali šourat ven. Co je to za bandu, pomyslel sem si, jak sem stál u ouldaného kostelního scerea a lukoval, jak všichni odcházejí a určí mrm a baúúú jako zvířata, a gražnýma prstama se jakoby sápu po mně, protože to vypadalo, že mám oproti nim obrovský výhody. Když s nahrbenejma ramenama a hendkama svěšenejma jako opičák odcházel poslední, jeden z bachařů mu dal pořádněj tolčok zezadu do gulliveru, a když sem vypnul stereo, přišel ke mně čarlí, čmoudil z rakovky a měl na sobě ještě pořád svý ouldaný bogmanský dresy, který byly samá krajka a celý bílý jako pro čajinu. Privil:

„Děkuju jako vždycky, můj malej 6655321. Co máš pro mě dneska novýho?“ Bylo to tak, jak sem už pochopil, že tenhle čarlí se chtěl stát ve světě Věžeňskýho Náboženství hodně vysoko postaveným svatým hhumaníkem a potřeboval od Guvernéra fakt chorošný doporučení, tudíž za Guvernérem občas chođival a tiše s ním tolkoval o temnejch spiknutích, který vznikají mezi pleníkama, a spoustu toho fisízu získal ode mne. Spoustu sem si toho prostě vymyslel, ale něco byla i pravda, jako například jednu, když do naší cely přišla po trubkách ťuk ťuk ťuk ťukyťuk zpráva, že velkej Harriman se chystá zdrhnout. Chtěl ztolčokovat bachaře při výměně prádla a dostat se ven v jeho dresoch. Pak se taky dlouho mluvilo o příšerný pišče, kterou dostáváme v jídelně, a já se o tom dozvěděl a hned sem to řekl. Čarlí to pak předal dál a byl Guvernérem vyznamenanej za Veřejnej duch a Laskavý ucho. Tentokrát sem teda řekl něco, co pravda nebyla:

„Tak, pane, po trubkách přišla zpráva, že na celu někde kolem Bloku 5 přišla nepravidelná zásilka kokainu a budou ji odtamtud distribuovat.“ Celý sem si to vymyslel tak, jako spoustu těchhle historek, ale věžeňskej čarlí byl strašně vděčnej a řekl: „Dobře, dobře, dobře. Předám to přímo Jemu,“ čímž myslel Guvernéra. Já sem pokračoval:

„Pane, dělám to nejlepší, co můžu, že ano?“ Při mluvení s těma nahoře sem vždycky používal strašně zdvořilej, džetlmskej tón vojsu. „Snažím se, pane, že ano?“

„Myslím,“ řekl čarlí, „že celkově se dá říct, že ano, 6655321. Snažíš se nám pomáhat a zdá se mi, že je v tobě velká touha napravit se. Pokud budeš takto pokračovat, určitě se ti to povede a tvoje hříchy ti budou bez potíží prominuty.“

„Ale, pane,“ řekl sem, „jak je to s tou novou věcí, o které se tolik mluví? Jak je to s tou novou léčbou, která hhumaníka dostane v krat'ouňký době z vězení a zajistí, že se sem už člověk nikdy nedostane zpátky?“

„Ach ano,“ odpověděl jakoby velice ostražitě. „Kde jsi to slyšel? Kdo ti o tom povídal?“

„Visí to všude kolem ve vzduchu, pane,“ řekl sem. „Dva bachaři o tom mluvili jako o jedné z možností a člověk nemůže za to, že je slyší. A v dílně někdo zase našel útržek novin, a tam to bylo všechno napsaný. Co tak kdybyste mně o tom řekl trochu víc, pane, že sem tak smělej a odvažuju se vám to navrhnout?“

Dalo se lukovat, že o tom přemejšlí a rozhoduje se, zatímco pořád čmoudil z rakovky, kolik mi o té buči, co sem zmínil, má svěřit. Nakonec privil: „Domnívám se, že máš na mysli Techniku Ludovica.“ Pořád byl strašně opatrný.

„Nevím, jak se to jmenuje, pane,“ řekl sem. „Vím jenom to, že vás to odtud rychle dostane a zajistí, že se sem už nikdy nevrátíte.“ „Je to tak,“ odpověděl a když se na mě podíval, měl jakoby svraštěný obočí. „Je to skoro úplně tak, 6655321. Je to pochopitelně v současné době teprve ve stádiu zkoušek. Je to velice jednoduché, ale velmi drastické.“

„Ale používá se to tady, že pane?“ řekl sem. „Takový ty nový bílý budovy u jižní zdi, pane. Sledovali sme, jak je staví, pane, vždycky při rozcvičce.“

„Ještě se to nepoužívá," řekl, „alespoň ne v tomhle vězení, 6655321. On sám má o tom hluboké pochybnosti. Musím se přiznat, že s ním tyto pochybnosti sdílím. Otázkou zůstává, jestli takováhle technika může skutečně člověka učinit dobrým. Dobrota totiž pochází zevnitř, 6655321. Dobrota je cosi, co si volíme. Když člověk nemůže volit, přestává být člověkem." Pokračoval by ještě dál s tímhle tím fízem, ale hírovali sme už, jak klap klap dolů po železnejch schodech přichází na svůj kousek Náboženství další banda pleníků. Řekl: „Trošku si o tom ještě promluvíme jindy. Ted' už bys měl jít dělat svou práci." Tak sem šel k tomu ouldanýmu stereu a nasadil chorální předeheru *Wachet Auf* J.S.Bacha a ty gražný smelovatý hajzlovský kriminálnici a úchyláci začali šouravým krokem vcházet dovnitř jako banda skleslejšch opičáků a bachaři čili gardi na ně jakoby štekali a poháněli je bičem. A brzo se jich už vězeňskej čarlí ptal: „Co teda jako bude, he?" A to už znáte.

Měli sme toho rána čtyři tyhle lomtyky Vězeňskýho Náboženství, ale čarlí mi už o Ludovicově technice, at' už to bylo, co chtělo, víc nepověděl, ach, bratři moji. Když sem svý rabbitání se stereem skončil, protolkoval se mnou jenom pár verdů díků, a pak mě odlidovali zpátky do cely na Bloku 6, kde byl můj smelovatej a strašně přecpanej domov. Gard nebyl moc špatnej hhumaník, a když otevřel dveře, nevtolčokoval mě ani nenakopnul, jenom řekl: „Tak jsme tady, synku, zpátky v tý starý dobrý mokrý díře." A tady sem žil se svým novým typem frendíků, samí těžký kriminálnici, ale, Bog buď pochválen, aspoň se neoddávali tělesnejm perverzítám. Na jedný pryčně tu ležel Zofar, strašně hubenej hnědej hhumaník, kterej bez přestání rakovkovým vojsem tolkoval, ale nikdo se neobtěžoval hírovat ho. Ted' zrovna tak jakoby nikomu ř'kal: „A v té době jste si nemohli držet ani pogíka," (at' už to bylo cokoli, bratři), „aspoň pokud jste museli řídit deset milionů protiletadlovejšch děl, takže já jsem dělal to, že jsem jezdil k Turkům a říkám jim, hele, já mám nazitří tohodle sprůga, a co s ním?" Byl to samej strašně starej opravdovej kriminálnickej slang. A taky tam byl Stěnáč, kterej měl jenom jedno ajko, a ten si na počest neděle otrhával kousky nehtů. Jako další tam byl Velkej Žid, obrovskej, tlustej a zapocenej hhumaník, kterej bez hnutí pořád ležel na pryčně jako mrtvej. Dál tam ještě byli Kurvajz a Doktor. Kurvajz byl strašně zlej, chtivej a šlachovitej, a specializoval se na různý sexuální znásilňování, zatímco Doktor předstíral, že umí léčit syfla, kapouna i hnisavej výtok, ale přitom píchal jenom vodu pod kůži, a taky místo léčby zabil dvě čajiny potý, co jim shóil, že je zbaví jejich nechťený nálož. Všichni měli fakt strašně gražnej osud a mně se nelíbilo tam být s nima, ach, bratři moji, stejně jako se to ted' určitě nechce vám, ale už to nebude dlouho trvat.

Chci už jenom, abyste se ještě dozvěděli, že ta cela, když ji stavěli, byla míněná pro tři, ale nás tam bylo místo toho, šest, a byli sme tam natěsno a všichni sme se potili. A takhle vypadaly v těch dobách cely ve všech vězeních, bratři, a to byla hnusná fízizová ostuda, že sme ani neměli místo, kde by si hhumaník mohl protáhnout údy. A stěží uvěříte tomu, co vám ted'ka řeknu, že nám totiž zrovna tuhle neděli brosil na celu dalšího pleníka. Ano, měli sme zrovna po svý přišerný pišče z knedlíků a smelovatý omáčky a dávali si každej tichou rakovku na svejch palandách, když ho hodili mezi nás. Byl to ukecanej ouldanej hhumaník, kterej začal rovnou skrímovat svý stížnosti, než sme vůbec měli možnost zlukovat situaci. Snažil se jakoby trást mřížema a skrímovat: „Vyžaduju svý sod'ácký práva, tady je plno, to je krvavej podvod, přesně tak." Ale jeden z gardů se vrátil zpátky a řekl mu, že se musí zařídit, jak nejlíp to jde, a podělit se o pryčnu s kýmkoli z nás, kdo mu to dovolí, jinak že bude muset spát na zemi. „A bude to spíš horší," řekl bachař, „než lepší. Snažíte se všichni vybudovat parádně hnusnej kriminálnickej svět."

TAKŽE právě tenhle přírůstek nového hjanika byl začátkem toho, že sem se rychle snažil z toho starého dobrého STANAZu dostat, protože tohle byl takovej hnusnej hádavej typ pleníka, s hnusáckejma myšlenkama a nechutnejma záměrama, že potíže s ním byginly už ten samej den. Byl taky strašně chlubivej a začal se nám všem s namyšleným fejsem a pyšným vojsem posmívat. Měl utkvělou představu, že je jedinej chorošnej prestůpník v celý zoo, a pořád mlel, že udělal tohle a támhleto a že zabil deset rožů jedinou ranou svojí hendky a samý takový físis. Ale na nikoho to moc velkej dojem neudělalo, bratři moji. Pak si teda začal dovolovat na mě, protože sem tam byl nejmladší a on se snažil tvrdit, že jako nejmladší mám dávat spačku na podlaze já a ne on. Jenže všichni ostatní stáli za mnou a skrímali: „Nech ho bejt, ty gražny bračny," a on pak začal starý známý kňučení o tom, jak ho nikdo nemá rád. Takže hned tu samou najtku sem se probudil a zjistil, že na pryčně, která byla spodní ze tří nad sebou a taky pěkně úzká, se mnou leží tenhle příšernej pleník a tolkuje ke mně jakýsi hnusný jakoby milostný verdy a honí si ho ostopéro. To mě fakt rozlunatikovalo a jednu pořádnou sem mu ubalil, třebaže sem moc chorošně nelukoval, poněvadž tam bylo jenom bitkový červený světýlko u dveří. Věděl sem ale, že to je tenhle smelovatej hajzl, a když pak nastaly opravdový potíže a rozsvítily se světla, lukoval sem jeho příšernej fejs, na kterým mu z toho místa lipsu, kde ho praštila má hendka, kapala rudá blažka.

Pak se samozřejmě hepenlo to, že se vzbudili moji spolubydlíci na cele a začali se přidávat a v přítmí trochu divoce tolčokovali a zdálo se, že nojz probudil celej blok, takže se dalo hírovat spousta skrímování a bouchání cínovejch šálků o stěnu, jako by si ti pleníci na celách mysleli, že přichází čas veliký vzpoury, ach, bratři moji. Takže pak se rozsvítilo a přišli gardi v košilích, kalhotech a čapkách a mávali velkejma obuškama. Lukovali sme brunátný fejsy jeden druhého, změt' úderů hendek zaťatejch v pěst, a byla tam spousta skrímu a nadávání. Pak sem vznesl svou stížnost a všichni gardi řekli, že to byl asi Váš Pokornej Vypravěč, bratři, kterej to stejně začal, protože sem na sobě neměl ani škrábaneček, zatímco tomu příšernýmu pleníkovi kapala z lipsu, kam sem ho praštil zaťatou hendkou, rudě rudá blažka. Byl sem z toho fakt lunatickej. Prohlásil sem, že nebudu na tý cele spát další najtku, pokud vedení věznice dovolí, aby mi příšerný smelovatý smradlavý prestůpníky lozili po ploti, když nemám vůbec žádnou šanci se ve spánku bránit. „Počkej do rána," řekli mi. „Žádá snad vaše veličenstvo soukromý pokoj s koupelnou a televizí? Dobrá, ráno se všechno ukáže. Ale ted'ka, frendičku, si polož ten svůj zkurvanej gulliver na svůj slaměnej pylou, a ať už o vás není ani slyšet. Fajn fajn fajn?" Pak odešli s ostrejma výhrůžkama a brzy potom světla opět zhasla a já si řekl, že zbytek najtky prosedím, a především sem se obrátil na toho příšerného prestůpníka: „Tak honem, lehni si na moji pryčnu, jestli chceš. Mně se už nelíbí. Je od tebe špinavá a físisová, od tvý příšerný smelovatý ploti, jak si tam už ležel." Jenže pak se přidali ostatní. Velkej Žid, kterej se pořád ještě potil po tom malým batlu ve tmě, povídá:

„To tak nemůžeme, blatši, nechat. Nemůžeme se přece vzdát tomu plckovi." A ten novej řekl:

„Sklapni tu svou klaphoulu, žid'áku," což znamenalo, aby zavřel hubu, ale bylo to dost ostrý. Takže Velkej Žid se připravil, že vyšle pořádněj tolčok.

„Ale no tak, pánové, nechceme tady žádný potíže, že ne?" pravil Doktor svým vojsem jakoby z lepší společnosti, ale ten novej prestůpník si o to fakt koledoval. Lukovali ste, že si o sobě myslí, jakej je obrovskej bolšáckej hjaník a že je pod jeho úroveň, aby se

dělil o celu s šesti dalšíma a spal na podlaze, dokud sem mu já neudělal to gesto. Pokusil se vyprovokovat Doktora tím, že ho začal parodovat:

„Úúúú, tak ty nečeš šádný dalfí potífe, še jo, Alcikuliško?" Kurvajz, ten zlej, chovej a šlachovitej, na to řekl:

„Když už nemůžeme spát, tak mu dáme trošku novýho vzdělání. Tadyhle náš novej přítel si koleduje o lekci." Třebaže se takříkajíc specializoval na sexuální znásilňování, tolkoval pěkným způsobem, tiše a jakoby precizně. A ten novej pleník zalaškoval:

„Kiš koš a kúúš, ty malej teroristo." No a potom to začalo fakt naostro, ale takovým jakoby tichým jemným způsobem, aniž by kdo příliš zvýšil vojs. Ten novej pleník zpočátku bitkově skrímoval, ale Stěnáč mu praštil pěstí na lips, zatímco Velkej Žid ho držel u mříží, aby byl trochu v bitkový rudý lampičce u dveří lukovat, a on už jenom hekal och och och. Nebyl to moc silnej hhumaník, snahu vrátit tolčok měl minimální a myslím, že si to zavinil tím, jak nojzovatě používal svůj vojs a jak se pořád chlubil. V každým případě, když sem viděl týct v rudým světle starou dobrou rudou blažku, pocítil sem, jak mi v kišce stoupá jakoby ta stará dobrá radost a řekl sem:

„Nechte ho mně, no tak, nechte ho ted' mně, bratři." A Velkej Žid povídá:

„Jo jo jo, hofi, to je fér. Plafti si ho taky, Alefku." A všichni stáli dokola kolem nás, když sem v přítmí toho prestůpnika mlátil. Šlágoval sem ho pěstí, tančil po něm botama, třebaže bez tkaniček, a nakonec sem mu ubalil takovou, že se křup křup sesul na podlahu. Dal sem mu jeden chorošnej kopanec na gulliver a on zaúpěl úúúú a pak zafřkal, jako by začal chrápat, a Doktor pravil:

„Tak fajn, myslím, že už má pořádnou lekci," a úkosem luknul na toho zmlácenýho hhumaníka na podlaze. „Nechme ho snít o tom, že snad v budoucnu bude lepším hochem." Tak sme si všichni vylezli zpátky na pryčny, protože sme ted' byli strašně unavení. A mně se zdál sen, ach, bratři moji, o nějakým velikým orchestru, o síle několika stovek lidí, a dirigent vypadal jako kříženec mezi Ludwigem vanem a G. F. Hēndelem, vypadal jako úplně hluchej a stepej a unavenej světem. Já byl mezi dechama, ale hrál sem na takovej jakoby světle růžovej fagot z lidskýho masa, kterej mi vyrůstal z ploti přímo zprostředka břicha, a když sem na něho zatroubil, musel sem se strašně nahlas ha ha ha láfat, protože to tak trochu lechtalo, a Ludwig van G. F. byl potom strašně zapsetovanej a lunatickej. Pak přišel přímo před můj fejs a hlasitě mi skrímoval přímo do íru a já se probudil úplně zpocenej. Pochopitelně ten hlasitej nojz byl ve skutečnosti budiček vězeňskýho zvonku, kterej vyzváněl crrrr crrrr crrrr. Bylo zimní ráno a já měl ajka celý zafisizovaný ospalkama, a když sem je otevřel, byly v elektrickým světle, který v celým zoo rozsvítili, úplně rozbolavělý. Podíval sem se dolů a lukoval, že ten novej prestůpnik leží na podlaze, celej zkrvavenej a samá modřina a ještě pořád úplně tuhej tuhej tuhej. Pak sem si vzpomněl na předešlou noc a musel se nad tím zaláfat.

Když sem ale slezl z pryčny a pohnul s ním bosou fútkou, ucítil sem jakoby takovej divnej chlad, tak sem přešel k Doktorově pryčně a zatřásl jím, on totiž ráno vstával vždycky strašně pomalu. Tentokrát ale vyskočil z pryčny dost kvikle, stejně jako ostatní, až na Stěnáče, kterej spal jak zabitej. „To je velice nešťastné," řekl Doktor. „Může to být jediné srdeční mrtvice." Potom se po nás rozhlédl a řekl: „Fakt ste ho neměli takhle zřít. To nebyl moc dobrej nápad." Kurvajz pravil:

„Ale no tak, doktůrku, dyť tys nebyl zase tak moc stranou a taky jsi mu dával slušně pěstí." Velkej Žid se obrátil na mě a řekl:

„Alekfí, tyf byl moc prudkej. Ta poflední rána byla stlafně stlafně ošklivá." To mě úplně zapsetovafo a řekl sem:

„Kdo to začal, he? Já se přidal jenom nakonec, ne?" Ukázal sem na Kurvajze a řekl: „To byl tvůj nápad." Stěnáč trochu hlasitějc zachrápal, a tak sem pokračoval:

„Vzbudťe toho smelovatyho bračnyho. To on mu šel pořád po lapsech, zatímco tady Velkej Žid ho držel u mříží." Doktor pravil:

„Nikdo nepopírá, že toho člověka trochu praštil, aby mu dal takříkajíc lekci, je ale nad slunce jasné, žes to byl právě ty, můj drahej chlapče, kdo ho s brutalitou a, řekněme, nedbalostí mládí, poslal pod kytičky. Je to velká škoda."

„Zrádci," řekl sem. „Zrádci a Iháři," protože sem lukoval, že je všechno jako dřív, přede dvěma letama, když mě moji takzvaní frendíci nechali padnout do krutejch hendek milicjantů. Nikomu na světě se nedalo věřit, ach, bratři moji, aspoň tak sem to v tý chvíli viděl. A Kurvajz šel a probudil Stěnáče a Stěnáč byl přechoťnej odpřísáhnout, že to byl Váš Pokornej Vypravěč, kdo prováděl to nejhnusnější tolčokování a brutalitu. Když přišli garda a pak náčelník gardů a nakonec sám Guvernér, všichni tihle moji frendíci na cele se předháněli v líčení, co všechno sem dělal, abych toho bezcennýho úchylny, kterej jako bezvládněj žok ležel na zemi s plotí celou od blažky, zakiloval.

Byl to strašně prapodivnej den, bratři moji. Mrtvou ptoť odnesli a všichni v celým vězení zůstali pod zámekem, než dostanou další rozkazy, nevydávala se žádná pišča, ani hrnek horkýho tý. Prostě sme tam jenom všichni seděli a bachaři neboli garda chodili jen tak nahoru dolů po bloku a sem tam vyskrímli: „Držte hubu," nebo „Zavři tu klapajznu," kdykoli zhirovali z některý cely sebemenší šepot. Potom asi v jedenáct dopoledne se situace vyostřila, zavládlo vzrušení a z prostor mimo cely jako by zavanul smel strachu, a pak sme zlukovali Guvernéra a náčelníka gardů a jakýsi bolšácký a důležitě vyhlížející hhumaníky, který kolem jenom kvilde prošli a tolkovali jako lunatici. Zdálo se, že jdou až na konec bloku, a pak sme hírovali, jak se vracejí, tentokrát pomaleji, a bylo hírovat Guvernéra, strašně zpocenyho tlustýho hhumaníka se svěťfejma vlasama, jak říká verdy ve smyslu jako: „Ale, pane..." a „No, co se dá dělat, pane?" a tak dál. Potom se celá ta banda zastavila před naší celou a náčelník gardů otevřel. Okamžitě se dalo zlukovat, kdo je ten fakt důfežitěj hhumaník, byl strašně vysokej, měl modrý ajka a na sobě fakt chorošný dresy, ten nejnádhernějši oblek, bratři, jakej sem kdy lukoval, absolutně dokonalej podle tý nejlepší módy. Jen se tak rozhlédl po nás plenících a řekl velice přijemným, fakt vzdělaným vojsem: „Vláda už nemůže nadále podporovat penologické teorie, které se přežily. Dejte kriminální živly dohromady a vidíte, co se stane. Máte zde koncentrovanou kriminalitu, zločin přímo uprostřed trestu. Přitom budeme možná brzy potřebovat prostory našich vězení spíše pro politické odpůrce." Já tomu, bratři, vůbec neponímal, ale on taky koneckonců netolkoval se mnou. Potom pokračoval: „Obyčejní zločinci jako tato odporná banda" (tím měl na mysli, bratři, mě i všechny ostatní, kteří byli ti skuteční prestůpníci a navíc ještě zrádci) „mohou být vyléčeni na čistě medicínské bázi. Stačí zničit kriminální reflex, a to je všechno. Do roka lze stihnout implementaci na sto procent. Trest pro ně nic neznamená, to je vidět. Ve svém takzvaném trestu si libují. Začínají se navzájem vraždit." A zadíval se svýma přisnýma modrýma ajkama na mě. Řekl sem tedy drze:

„Při vši úctě, pane, vám musím velice ostře odporovat. Já nejsem obyčejnej kriminálník, pane, a nejsem odpornej. Ostatní možná odporní sou, ale já ne." Náčelník gardů celej zbrunátněl a rozskřímoval se:

„Zavři tu svou zkurvenou díru, ty hajzle. Copak nevíš, kdo tohleto je?"

„Dobře dobře," řekl ten hhumaník. Pak se obrátil ke Guvernérovi a řekl: „Tohodle můžete použít na zkoušku. Je mladý, smělý, zkažený. Brodsky si ho zítra vezme do parády a vy můžete přisednout a dívat se, jak to dělá. Funguje to dobře, o to nemusíte mít strach. Tenhle mrzký mladý ničema bude změněn zcela k nepoznání."

A tyhle tvrdý verdy, bratři, byly jakoby začátkem mojí svobody.

JEŠTĚ ten samej večer mě krásně jemně brutálníma tolčkama gardů odvěkli luknout se na Guvernéra v jeho nejsvatější ze všech svatejch kanceláří. Guvernér vypadal strašně unaveně a pravil: „Předpokládám, že nevíš, kdo to dnes ráno byl, že ne, 6655321?“ Nečekal ani, až řeknu „ne“, a pokračoval: „Nebyl to nikdo menší než ministr vnitra, nový ministr vnitra, a jak se říká, nové koště. Takže nakonec došlo na tyhle směšný ideje a rozkaz je rozkaz, třebaže tobě můžu soukromě přiznat, že já s tím nesouhlasím. Já říkám oko za oko. Když ti dá někdo ránu, tak mu ji vrátíš, ne? Proč by pak neměl Stát, vámi brutálními chuligány tak bitý, bít na oplátku taky vás? Jenže podle nového učení říkají, že ne. Podle nového učení budeme přetvářet špatnost v dobro. Což mi připadá hrubě nespravedlivé. Hm?“ Tak sem odpověděl ve snaze být uctívej a přizpůsobivej:

„Pane.“ A statnej náčelník gardů, kterej stál celej rudej vedle Guvernérova křesla, vyskrímnul:

„Zavři tu svou hnusnou díru, ty svině.“

„Dobře, dobře,“ řekl jakoby unaveně a vyčerpaně Guvernér. „Ty, 6655321, máš být reformován. Zítra jdeš k tomu člověku jménem Brodsky. Má se za to, že budeš moci opustit výkon vazby do čtrnácti dnů. Něco přes čtrnáct dnů, a budeš zase zpátky ve velkém svobodném světě, už žádné číslo. Předpokládám,“ a trochu si jakoby odfrknul, „že tě takový vyhlídky těší, ne?“ Nic sem na to neřekl, takže náčelník gardů vyskrímnul:

„Odpověz, ty zasraná mladá svině, když se tě pan Guvernér na něco ptá.“ Řekl sem tedy:

„Ach ano, pane. Moc vám děkuju, pane. Dělán tady všechno, jak nejlíp umím, opravdu. Všem, kteří mě vybrali, sem nesmírně vděčnej.“

„To nebud’,“ jako by si povzdechl Guvernér. „Tohle není žádná odměna. Tohle má k odměně hodně daleko. Ted' tedy podepiš tady tenhle formulář. Říká se tam, že dobrovolně podstupuješ přeměnu zbytku svého trestu na, takový směšný výraz je zde, regenerační léčbu. Podepíšeš to?“

„Zcela určitě podepíšu, pane,“ řekl sem. „A mockrát díky.“ Tak mně dali inkoustový pero a já se nádhernou vlnovkou podepsal. Guvernér řekl:

„Dobře. Myslím, že je to osud.“ Náčelník gardů pravil:

„Rád by si s ním ještě promluvil vězeňský kaplan, pane.“ Tak mě odeskortovali dolů chodbou směrem k postranní kapli, přičemž mě celou cestu jeden gard tolčkovoal do zad a do gulliveru, ale jakoby znuděně, jen aby se neřeklo. Provedli mě kaplí do malé kantory čarlího a vstrčili mě dovnitř. Čarlí seděl u psacího stolu, voněl úplně zřetelně smelem drahejch rakovek a skotské. Řekl:

„Aha, náš malej 6655321, sedni si.“ A ke gardům: „Počkejte venku, he?“ Gardi zmizeli. Potom ke mně promluvil jakoby strašně vážně: „Chci, abys věděl jednu věc, chlapče: že to nemá se mnou nic společnýho. Kdyby po mně žádali doporučení, protestoval bych proti tomu, ale oni po mně nic nechtěli. Hraje v tom roli otázka mé vlastní kariéry, slabost mého ojedinejho hlasu proti pokřiku jistých mocnějšich politických elementů. Říkám to dost jasně?“ Neřikal, bratři moji, ale já kývnul, jako že ano. „Týká se to velice těžkých etických otázek,“ pokračoval. „Udělají z tebe dobrýho hocha, 6655321. Už nikdy nebudeš mít chuť spáchat jakýkoli násilí nebo jakýmkoli způsobem se provinít proti Státnímu míru. Doufám, žes to celé vzal v úvahu. Doufám, že je ti to uvnitř naprosto jasný.“ Odpověděl sem:

„To bude přece pěkný, bejt dobrej, pane.“ Ale ve skutečnosti sem se tomu uvnitř chorošně zaláfal, bratři. On řekl:

„Být dobrý nemusí být pěkné, můj malej 6655321. Být dobrý může být strašné. A když ti tohle říkám, uvědomuju si, jak rozporuplně to zní. Víím, že z toho budu mít spoustu bezesných nocí. Co chce vlastně Bůh? Chce Bůh snad dobrotu nebo volbu dobra? Je snad člověk, který si vybírá zlo, jistým způsobem lepší než člověk, jemuž je dobro uloženo jako trest? Jsou to hluboký a těžký otázky, můj malej 6655321. Ale tobě led' chci říct jen jedno: jestli se kdykoli v budoucnu ohlédneš zpět do téhle doby a vzpomeneš si na mě, nejnižšího a nejpokornějšího ze všech Božích služebníků, modlím se, abys na mě ve svém srdci nevzpomínal ve zlém a aby sis nemyslel, že jsem jakkoliv zapletený v tom, co se ti ted' má stát. A když už mluvíme o modlení, se smutkem si uvědomuju, že modlení pro tebe bude mít v budoucnu sotva nějaký význam. Odcházíš do země, kde budeš mimo dosah síly modlitby. Je to strašné, příšerné si tohle uvědomit. A přesto v jistém smyslu - tím, že sis vybral možnost zbavit se schopnosti etického výběru, ses přece jen rozhodl pro dobro. Rád o tom budu přemýšlet takto. Bůh nám pomáhá všem, 6655321, tak na to budu myslet.“ A potom se rozbrečel. Já si toho ale ve skutečnosti moc nevšímá, bratři, jenom sem se uvnitř potichu zaláfal, protože se dalo lukovat, že si pořádně drinknul starý dobrý whisky, a ted' vytáhnul láhev z příborníku nad stolem a začal si nalívat chorošně bolšáckýho panáka do mastný, gražný sklenice. Vyzunknul ji a potom povídá: „Třeba bude všechno v pořádku, kdo ví? Bůh se ubírá záhadnými cestami.“ Potom začal nahlas dokonale plným vojsem zpívat chorál. Dveře se otevřely a vešli gardi, aby mě dotolčokovali zpátky do mý smelovatý cely, ale starej dobrej čarlí pořád pokračoval ve zpěvu.

Takže příštího rána sem se musel rozloučit se starým dobrým STANAZem a cítil sem se bitkově smutně, jako se cítíte vždycky, když musíte odejít z místa, na který ste si zvykli. Ale nešel sem moc daleko, ach, bratři moji. Dostrkali a dokopali mě do nový bílý budovy hned za dvorem, kam sme chodívali trochu cvičit. Byla to úplně nová budova a vládnul v ní takovej zánovní studenej pach, ze kterýho na vás šlo mrazení. Stál sem tam v příšerný bolšácký prázdný hale a nasával ty nový smely, čichal sem svým citlivým šňoutem neboli čenichem ostošest. Byly to takový jakoby nemocniční smely a hhumaník, kterému mě gardi předali, měl na sobě bílej plášť, takže klidně mohl k nemocnici patřit. Podepsal moje převzetí a jeden z těch brutálních gardů, který mě přivedli, povídá: „Na tohodle si dávejte, pane, pozor. Je to opravdickej brutální hajzl a zůstane jím pořád, přes všechno to příšmajchlovávání se k vězeňskému kaplanovi a čtení Bible.“ Ale tenhle novej hhumaník měl fakt chorošný modrý ajka, který se při tolkování jakoby usmívaly. Řekl:

„Ach, my nepředpokládáme žádné potíže. Budeme přátelé, že ano?“ A usmál se těma ajkama a velikejma pěknejma lipsama, za kterýma se blýskaly zářivě bílý cány, takže sem k tomuhle hhumaníkovi hned tak trochu přilnul. Nicméně mě poslal k takovému asi podřízenému hhumaníkovi, taky v bílým plášti, a ten byl taky moc hodnej a zavedl mě do moc pěknýho čistýho pokoje se záclonama a noční lampičkou u postele, a ta postel tam byla jediná, jenom pro Vašeho Pokornýho Vypravěče. Takže sem se uvnitř tomu fakt chorošně zaláfal a pomyslel si, že sem fakt mladej bajat, kterej má ohromný štěstí. Řekli mi, abych si sundal svý příšerný vězeňský dresy, a dostal sem několik fakt nádhernejch pyžam, ach, bratři moji, světle zelenejch, podle tý nejlepší postelový módy. A taky mi dali pěknej teplej župan a na moje holý fůtky nádherný tufle, a já si pomyslel: „No, Alexku, ty můj malej 6655321, urvals to teda bezpochyby nádherně. Tady se ti bude fakt líbit.“

A potom, co mi dali nádhernej kápek kafe a nějaký starý pejpry a časáky, abych si je při podrinkování prohlídnul, přišel ten první hhumaník v bílým, ten, kterej podepisoval

moje převzetí, a povídá: „Aha, tady jste," což byla dost hloupá buč, jakou mohl říct, ale ono to moc hloupě neznělo, protože ten hhumaník vypadal, jako že je hodnej. „Jmenuju se," řekl, „dr. Branom. Jsem asistent dr. Brodskyho. S vaším laskavým svolením vám udělám vstupní prohlídku." A z pravýho karmana hned vytáhnul starej dobrej stet'ák. „Musíme se ujistit, že jste fit, že ano? Ano určitě, to musíme." Takže když sem tam ležel se svlíknutým kabátkem od pyžama a on dělal tohle a támhleto a různý věci, řekl sem:

„Co přesně, pane, se mnou budete vlastně dělat?"

„Ach," odpověděl dr. Branom a přejížděl mi studeným stet'ákem dole po zádech, „to je ve skutečnosti dost jednoduché. Pustíme vám pár filmů."

„Filmů?" opáčil sem. Sotva sem věřil svejm írům, bratři, jak snad chápete. „Myslíte tím," zeptal sem se, „že to bude, jako kdybych šel do kina?"

„Tohle budou speciální filmy," řekl ten dr. Branom. „Velice speciální. Už dnes odpoledne budete mít první sezení. Ano," řekl, narovnal se a přestal mě prohlížet, „vypadáte na docela zdravého mladého hochu. Možná trochu podvyživeného. To bude chyba vězeňského jídla. Oblečte si kabátek pyžama. Po každém jídle," řekl a pořád ještě seděl na kraji postele, „vám budeme dávat do paže injekci. Měla by pomoci." Cítil sem k tomu strašně laskavýmu dr. Branomovi fakt vděk a zeptal sem se:

„To budou vitamíny, pane?"

„Něco takového," řekl a chorošně a přátelsky se usmál. „Po každém jídle pouze píchánc do paže." Pak odešel. Ležel sem na posteli a přemítal o tom, že je to tu fakt jako v nebi, a přečetl sem si pár časáků, který mi dali - *Sport ve světě*, *Siňák* (to byl filmovej časák) a *Gól*. Pak sem si zase lehnul do postele a zavřel ajka a myslel na to, jak to bude nádherný, až zase budu venku, Alex snad s nějakým pěkným lehkým zaměstnáním přes den, protože už sem ted byl na starej dobrej školivol moc starej, a možná na najtku dám dohromady nějakěj novej gang, a hned první rabbit bude dostat starýho dobrýho Tupouna s Pítrsem, jestli je už nedostali milicjanti. Tentokrát budu moc opatrněj, aby mě nekečli. Dostali už jednu další šanci, když sem spáchal vraždu a to všechno, a nebylo by moc fér nechat se kečnout znova, když si se mnou dají tu práci, že mi budou promítat filmy, který ze mě udělají fakt dobrýho bajata. Chorošně sem se tý nevinností zaláfal, a když mi přinesli na podnose oběd, mohl sem si rozláfat gulliver. Ten hhumaník, kterej ho přinesl, byl ten samej, kterej mě vedl do mýho bitkovýho pokoje, když sem na tenhle plac přišel, a povídá:

„Je pěkné vědět, že je někdo šťastný." Byl to fakt nádhernej chutnej kousek pišči, kterej mi dali na talíř - dva nebo tři lomtyky ještě horký pečeně s potejtovou kaší a se zeleninou, a pak byla i zmrzlina a pořádněj kápek tý. A dokonce mi dali i rakovku na kouření a krabičku s jednou zápalkou. Takže to vypadalo úplně jako život, ach, bratři moji. Potom asi za půl hodiny, když sem ležel na posteli a trochu podřimoval, přišla sestřička, fakt pěkná mladá čajina s chorošnejma brestama (neviděl sem takový už dva roky), a ta měla tácek s injekční stříkačkou. Řekl sem:

„Á, starý dobrý vitamíny, he?" A spiklenecky sem na ni mrknul, ale ona si toho nevšímalá. Jenom mi vrazila jehlu do levý paže a šššš - roztok vitamínů mi šel do těla. Pak hned zase odešla, klap klap na fůtkách s vysokejma podpatkama. Potom vešel hhumaník v bílým s kolečkovým křeslem, kterej vypadal jako pomocnej personál. Bitkově sem byl tím lukem překvapeněj. Řekl sem:

„Co to je, bratře? Já můžu jít určitě po svejch, kamkoli musíme spolu odvolkovat." On ale odpověděl:

„Bude lepšší, když vás do toho dám." A opravdu, ach, bratři moji, když sem slezl z postele, zjistil sem, že sem bitkově zesláblej. Byla to ta podvýživa, o který mluvil dr. Branom, všechna ta příšerná vězeňská pišča. Ale ty vitamíny v injekcích po jídle mě postaví na nohy. O tom se vůbec nemusí pochybovat, myslel sem si.

TAM, kam mě odvezli, bratři, to vůbec nevypadalo jako v siňáku, jaký sem lukoval kdy dřív. Je pravda, že celá jedna stěna byla potažená stříbrným plátnem a přímo naproti němu byla stěna s čtvercovejma otvorama pro projektor a po celým placu byly připevněný samý stereofonní repráky. Ale po pravý ruce byla u jedný ze zbylejch stěn jakoby spousta všelijakejch měřících přístrojů a uprostřed podlahy přímo proti plátnu bylo takový jakoby zubařský křeslo, ze kterýho šla spousta drátů, a já na něj musel přelízt z toho kolečkového křesla, přičemž mi pomohl další bíle oděnej pomocník. Pak sem si všimnul, že pod projekčníma otvorama je velký sklo pokrytý jakoby námrazou, a měl sem pocit, že za ním lukuju stíny nějakejch lidí a zhíroval sem, jak někdo kašl kašl kašl zakašlal. Ale pak už sem si všimal jenom toho, jak si připadám děsně slabej, a připisoval sem to změně vězeňský pišči za tuhle novou bohatou a vitamínům, který mi podávali injekcí. „Dobře,“ řekl ten hhumaník, kterej mě přivezl v kolečkovým křesle, „já vás ted’ opustím. Představení začne, jen co přijede dr. Brodsky. Doufám, že se vám to bude líbit.“ Abych řekl pravdu, bratři, necítil sem se zrovna na to, že bych chtěl lukovat tohle odpoledne nějaký filmový představení. Prostě sem na to neměl náladu. Radši bych si dal pěkně potichu malou spačku v posteli, pěkně potichoučku a odinočky. Cítil sem se nemastně neslaně.

Ted’ se stalo to, že jeden z těch bíle oděnejch hhumaníků mi přivázal gulliver do takovýho opěrátko a prozpěvoval si přitom celou dobu jakejsi smelovatej popsong. „Tohle je kvůli čemu?“ zeptal sem se. A ten hhumaník odpověděl, přičemž okamžitě přestal s tou písničkou, že to má udržet můj gulliver v klidu a abych pořád hleděl na plátno. „Jenže,“ řekl sem, „já se *chci* dívat na plátno. Přivedli mě sem, abych lukoval filmy, a tak ty filmy lukovat budu.“ A potom jinej hhumaník v bílým (byli tam dohromady tři, jedna z nich byla čajina, která seděla u těch měřidel a kroutila knoflíkama) se tomu tak trochu zaláfal a řekl:

„To nikdy nevíš. To fakt nikdy nevíš. Věř nám, příteli. Takhle je to lepší.“ A pak sem zjistil, že mě uvazujou za hendky k opěradlům křesla a fůtky mi jakoby zarazili do takovejch přichystanejch šlapek. Připadalo mi to trošku lunatický, ale nechal sem je dělat si, co chtějí. Jestli mám být díky tomuhle do čtrnácti dnů zase svobodnej bajat, můžu do tý doby něco vydržet, ach, bratři moji. Přesto se mi jedna buč nelíbila, to když mi kůži na čele přitáhli takovejma svorkama, abych nemohl za žádnou cenu zavřít ajka. Pokusil sem se zaláfat a řekl sem: „To musí bejt fakt chorošnej film, když tak toužíte po tom, abych ho určitě zlukoval.“ A jeden z těch hhumaníků s láfáním odpověděl:

„Chorošnej je to správný slovo, příteli. Hrůzou na tobě vypučej choroše.“ A pak mi na gulliver nasadili takovou jakoby čapku a já lukoval, jak z ní vedou všelijaký dráty, a na břicho mi připevnili jakousi sací vývěvu a další na mý starý dobrý klátidlo a já jen lukoval, jak i z toho vede spousta drátů. Pak se ozval nojz otvíranejch dveří a podle toho, jak všichni ty bíle oděný podhhumaníci ztuhli, ste mohli okamžitě říct, že přišel někdo moc důležitěj. A pak sem zlukoval tohodle dr. Brodskyho. Byl to bitkovej hhumaník, strašně tlustej, s kudrnatejma vlasama, který se mu kroutily po celým gulliveru, a na krátkým silným nose měl strašně tlustý očky. Lukoval sem jenom, že má na sobě fakt chorošnej oblek, absolutně podle tý nejlepší módy, a šířil kolem sebe delikátní, jemnej smel operních sálů. Šel s ním i dr. Branom a oba se usmívali, jako by mi chtěli dodat sebedůvěru. „Všechno připraveno?“ zeptal se dr. Brodsky dýchavičným vojsem. Pak sem zhíroval jakoby zdálky hlasy říkající Dobře dobře dobře, a pak někde blíž

nastalo ticho, ve kterém se ozýval jen vrčivej nojz, jako by už ty věci spustili. A potom se zhaslo a Váš Pokornej Vypravěč a Přítel tam seděl ve tmě, úplně vylekanej odinočky, nemohl se hýbat ani zavřít ajka ani nic jinýho. A potom, ach, bratři moji, začalo filmový představení s jakousi strašně gromkovou náladovou muzikou z reproduktorů, velice divokou a plnou disonancí. A pak se na plátně objevil obraz, ale nebyly tam žádný titulky, žádný obsazení. Ukázala se rovnou jakási ulice, mohla to být jakákoli ulice jakýhokoli města, a byla fakt tmavá najtka a svítily lampy. Byl to moc dobře udělanej profesionální siňák, žádný zrnění a škrábance přes celuloid, jako když chce člověk lukovat, řekněme, některej z těch oplzlejš filmů v postranní uličce u někoho doma. Celou dobu hudba zlověstně rachotila. A mohli ste lukovat, jak po ulici jde nějakej starej člověk, moc ouldanej, a pak najednou na toho ouldanýho hhumaníka vyskočili dva bajati oblečený podle poslední módy, jaká se v tý době nosila (pořád úzký kalhoty, ale už žádný nákrčníky, spíš skutečný kravaty), a začali si s ním pěkně blbat. Mohli ste hírovat jeho výkřiky a úpění, velice realistický, a dokonce tam bylo i těžký oddechování a supění těch dvou bajatů. Udělali toho ouldanýho hhumaníka úplně na kaši, hendkama zaťatejma v pěst do něj bušili bum bum bum, strhali z něho dresy a skončili šlágováním jeho bérový ploti botama (to už ležel celej v blažce v gražným blátě škarpy), a pak strašně kvikle utekli. Pak následoval záběr zblízka na gulliver toho zmlácenýho ouldana, z kterýho tekla nádherně rudá blažka. Je legrační, jak se barvy ze skutečnýho světa zdají být skutečný jenom, když je lukujete na plátně.

Celou tu dobu, co sem se na to díval, sem pomalu začínal cítit, že mi není zrovna nejlíp, a připisoval sem to podvýchivě a tomu, že můj žaludek nebyl připravenej na bohatou pišču a vitamíny, který sem tady dostával. Pokoušel sem se ale na to nemyslet a snažil se soustředit na další film, kterej hned následoval, bratři moji, úplně bez přestávky. Tentokrát film jakoby rovnou skočil na mladou čajinu, na který zrovna první bajat předváděl starý známý kartáčování, a pak hned nastoupil další a další a další, přičemž ona strašně gromkově skrímovala z reproduktorů a zároveň do toho šla velice patetická a tragická hudba. Bylo to skutečný, velice skutečný, ale když ste se nad tím pořádně zamysleli, nemohli ste si představit píply, který by souhlasili s tím, že by tohle dělali pro film, a pokud tyhle filmy natáčelo Dobro nebo Stát, těžko bylo myslitelný, že by se daly takový filmy natočit bez toho, aby se to, co se děje na plátně, neudálo i ve skutečnosti. Muselo to tedy být asi velice chytře, jak se říká, sestříhaný nebo zeditovaný nebo nějaká podobná buč. Protože to bylo velice skutečný. A když přišel na řadu šestej nebo sedmej rozšklebenej a rozláfanej bajat a vrazil ho do ní a ta čajina z pásu skrímovala jako lunatická, začalo mi být blbě. Cítil sem, jak mě všecho bolí a jak se mi chce zvracet a zároveň, že zvracet nemůžu, a začal sem pocitovat, ach, bratři moji, úzkost z toho, jak sem byl pevně přivázanej do křesla. Když tenhle kousek filmu skončil, zhíroval sem zezadu od řídícího pultu vojs toho dr. Brodskyho: „Reakce asi tak dvanáct celých pět? Slibné, slibné.“

Pak sme přešli přímo k dalšímu lomtyku filmu, a tentokrát tam byl jen lidskej fejs, strašně bledej lidskej fejs, kterej byl úplně nehybnej a postupně mu dělali nejrůznější ošklivý buči. Bitkově sem se trošku potil bolestí ve střevech a příšernou žízni a gulliver mi škub škub škub pulsoval, až se mi zdálo, že kdybych tenhle kousek filmu nemusel lukovat, tak by mi možná nebylo tak na zvracení. Jenže sem nemohl zavřít ajka, a i když sem se jima pokoušel uhnout na stranu, pořád sem je nemohl dostat ze zornýho pole plátna. Takže sem musel dál lukovat, co se tam dělo, a poslouchat ty příšerný skrímý, který ten fejs ze sebe vydával. Věděl sem, že to nemůže být opravdu *skutečný*, ale to bylo jedno. Těžce sem dýchal, ale nedařilo se mi zvracet, a lukoval sem, jak rejzr napřed vyříznul jedno oko, pak odříznul jednu tvář, a pak trhavě rip rip rip rozbodal celej obličej a rudá blažka stříkla do objektivu kamery. Potom vypáčili kleštěma snad

všechny zuby a skrímování a krev byly příšerný. Pak sem zase zhíroval ten velice potěšenej vojs dr. Brodskyho, kterej si opakoval: „Výborně, výborně, výborně.“

Další lomtyk filmu byl o starý ženský, která měla obchod a ležela uprostřed spousty bajatů, který ji s gromkovým smíchem nakopávali, kam se dalo, a pak ty bajati obchod rozmlátili a zapálili ho. Mohli ste lukovat, jak se ta ubohá ouldaná ptica snaží odplazit z plamenů, jak ječí a skrímuje, ale protože jí ty bajati při tom kopání zlámali nohy, nemohla se vůbec pohnout. Takže nakonec ji plameny s hukotem pohltily a lukovali ste její bolestnou křečí staženej fejs, kterej jakoby z těch plamenů prosil a pak v nich zmizel, a pak ste hírovali nejgromkovější a nejbolestivější možný výkřiky, jaký dokáže lidskej vojs ze sebe vydat. Tentokrát sem už teda věděl, že zvracet budu, a tak sem vyskrímnul:

„Chce se mi blít. Prosím vás, dovolte mi vyblít se. Doneste, prosím vás, něco, do čeho bych mohl blít.“ Ale ten dr. Brodsky mi odpověděl zvoláním:

„To jsou jen představy. Nemáte se čeho obávat. Už je připravený další film.“ Asi to měl být jako vtip, protože sem z přitími uslyšel jakoby láfání. A pak mě přinutili lukovat ten nejhnusnější film o japonským mučení. Bylo to z války z let 1939-45 a vojáky tam přibíjeli hřebíkama ke stromům, zapalovali pod nima oheň a uřezávali jim járble a mohli ste tam lukovat, jak jeden voják useknul druhýmu gulliver mečem a jak se mu už hlava koulela po zemi s úplně živějma ajkama a lipsama, ale plot' toho vojáka ještě běhala kolem a blažkovala z krku jako fontána, než nakonec upadla, a celou tu dobu do toho šel velice velice hlasitej japonskej smích. Bolest, jakou sem ted cítil v břichu a v hlavě, byla strašlivá, stejně jako žízeň, a to všechno jako by vycházelo z plátna. A tak sem vyskrímnul:

„Zastavte ten film! Prosím vás, prosím, zastavte to! Já už toho víc nevydržím.“ A pak se ozval vojs toho dr. Brodskyho:

„Zastavit? Zastavit, říkáš? Proč, vždy jsme sotva začali.“ A spolu s ostatníma se pěkně nahlas zaláfal.

5

NEPŘEJU si popisovat, bratři, jaký další příšerný buči mě přinutili to odpoledne zlukovat. Ty duše tohodle dr. Brodskyho a dr. Branoma a všech dalších v bílejch pláštích (a vzpomeňte si na tu čajinu, která kroutila knoflíkama a sledovala měřicí přístroje) musely být daleko víc zafísizovaný a hnusný, než duše kterýhokoli prestůpnika v celým STANAZu. Protože to sem si nikdy nemyslel, že je možný, aby nějakýho hhumanika vůbec napadlo udělat filmy o tom, co sem byl přinucenej pevně přivázanej ke křeslu a s doširoka násilně otevřenejma ajkama lukovat. Jediný, co sem mohl dělat, bylo gromkově na ně skrímat, aby to vypnuli, vypnuli, a pak se ještě jakoby částečně topit v hluku šlágování a blbání a taky v hudbě, která to vždycky doprovázela. Umíte si představit, jakej to byl pocit úlevy, když sem zlucoval poslední film a tenhle dr. Brodsky řekl rozzívaným a znuđeným vojsem: „Myslím, že pro Den Jedna by to mohlo stačit, že ano, Branome?“ A tak sem tam byl pod rozsvícenejma světlima, gulliver se mi chvěl jako nějakej bolšáckej obrovskej motor na výrobu bolesti, a lipsy sem měl celý suchý a uvnitř jako bych měl nějakej físis, a taky sem měl pocit, že vyzvracím každíckej kousíček pišči, kterej sem kdy snědl, ach, bratři moji, ode dne, kdy sem přestal bejt kojenej. „Dobře,“ řekl tenhle dr. Brodsky, „toho můžete odnést zpátky do postele.“ Pak mě tak trochu poplácal po pleču a řekl: „Prima prima. Velice slibný začátek,“ a šklebil se od íru k íru, a pak se tak jakoby odkolíbal a dr. Branom za ním, ale dr. Branom mi

věnoval velice frendíkovskej a účastnej úsměv, jako by s celou tou bučí neměl vůbec nic společného, ale byl k ní přinucen podobně jako já.

Nicméně vysvobodili mou plot' z křesla a spustili kůži nad mýma ajkama, takže sem je zase mohl libovolně zavírat a otvírat, a já je hned zavřel, ach, bratři moji, s bolestí a třasem v gulliveru, a pak mě přenesli do toho starýho dobrýho kolečkovýho křesla a zavezli zpátky do mýho bitkovýho pokojíku, podhjaník, kterej mě vezl, si zpíval jakejsi nadrženej popsong, takže sem po něm vyštěknul: „Zavři hubu, nech toho," ale on se jenom zaláfal a řekl: „To nevadí, příteli," a začal zpívat hlasitěji. Tak mě položil do postele a já se cítil balnoj a nemohl sem usnout, ale brzo sem se začal cítit trochu bitkově líp, a pak mi přinesli nádherně horký tý se spoustou mlíka a šugru, a když sem ho začal drinkat, věděl sem, že ta příšerná noční múra už patří minulosti a že je to už pryč. A pak vešel dr. Branom, samá ochota a samej úsměv, a povídá:

„No, podle mých výpočtů byste se měl už pomalu cítit zase v pořádku. Ano?"

„Pane," řekl sem trochu ostražitě. Moc sem ty jeho kecy o výpočtech nedygoval, protože mi bylo jasné, že to, že se cítím líp a už ne tak balnoj, je moje vlastní věc a nemá to co dělat s nějakýma výpočtama. Posadil se, pořád strašně laskavej a frendíkovskej, na pelest postele a řekl:

„Dr. Brodsky je s vámi spokojen. Máte velice pozitivní odezvu. Zítřejší budou samozřejmě ta sezení dvě, ráno a odpoledne, a umím si představit, že se na konci dne budete cítit poněkud ochable. Musíme být ale na vás tvrdí, musíte se vyléčit." Odpověděl sem:

„Chcete říct, že budu muset zase sedět...? Chcete říct, že se zase budu muset dívat na...? To ne, ne. Bylo to příšerné." „Samozřejmě, že to bylo příšerné," usmál se dr. Branom. „Násilí je příšerná věc. Právě se to začínáte učit chápat. Vaše tělo se to učí." „Ale," řekl sem, „já tomu nerozumím. Nerozumím tomu, že je mi tak zle. Nikdy dřív mi na zvracení nebylo. Cítil sem se při tom vždycky přesně opačně. Chci říct, že když sem to dělal nebo se na to díval, cítil sem se vždycky chorošně. Já prostě nerozumím proč, jak, co..."

„Život je nádherná věc," řekl dr. Branom takovým velice svatým vojsem. „Životní pochody, stvoření lidského organismu, kdo těmhle zázrakům může plně porozumět? Dr. Brodsky je samozřejmě znamenitý muž. To, co se právě děje vám, by se mělo dít v každém zdravém lidském organismu, který přemítá nad konáním zla, nad destrukcí. Uděláme z vás zdravého, rozumného člověka."

„To se vám nepodaří," řekl sem, „vůbec to nechápu. Zatím děláte jenom to, že se cítím strašně moc nemocnej."

„Cítíte se teď nemocnej?" zeptal se, pořád ještě s frendíkovským úsměvem na fejsu. „Popíjet čaj, odpočívat, tiše si povídat s přítelem - jste si jist, že se necítíte dobře?"

Poslouchal sem ho a hledal ten pocit bolesti v gulliveru a ploti, jenom velice opatrně, ale byla to pravda, bratři, cítil sem se fakt chorošně, a dokonce sem měl i chuť na večeri. „Nechápu to," řekl sem. „Musíte dělat něco, kvůli čemu se pak cítím nemocnej." A trochu sem se nad tou myšlenkou zamračil.

„Odpoledne jste se cítil nemocnej," řekl, „protože se lepšíte. Když jsme zdraví, reagujeme na přítomnost nenávisť strachem a tím, že se nám zvedne žaludek. Uzdravujete se, to je všechno. Zítřejší dobrou budete ještě zdravější." Poplácal mě po fůtce a odešel a já se snažil celou buč rozlousknout jak nejlíp sem dovedl. Zdálo se mně, že ten pocit nemoci možná mohly způsobit všechny ty dráty a další buči, který mi přimontovali k ploti, a že to je celý možná jenom takovej trik. Přemýšlel sem nad tím pořád dokola a rozhodl se, jestli mám zítra odmítnout nechat se přivázat k tomu křeslu a začít se s nima všema trošku šlágovat, protože mám přece svoje práva, když vtom mě přišel navštívit další hjaník. Byl to takovej usměvavej ouldan, kterej se

představil jako Pověřenec pro styk s propuštěnými a nesl si s sebou spoustu všelijakejch papírů. Ten mi řekl:

„Kam půjdete, až nás opustíte?" Na takovou buč sem zatím vůbec nepomyslel a teprve teď mi začalo opravdu docházet, že už brzo budu prima svobodnej bajat, a taky sem lukoval, že se to stane jenom v tom případě, jestli budu pěkně v lajně a nezačnu se s nima šlágovat, nezačnu skrímovat a odmítat a tak dál.

„No, přece půjdu domů. Zpátky k mýmu téčku s emkem," řekl sem.

„K vašemu...?" Vůbec nerozuměl týnovskému jazyku, a tak sem opakoval:

„K mým rodičům do našeho starýho dobrýho paneláku." „Aha," řekl. „A kdy vás rodiče navštívili naposledy?"

„Před měsícem," odpověděl sem, „přibližně. Oni trošku zkrouhli návštěvní dny, protože jednomu prestůpníkovi jeho ptica propašovala přes dráty výbušninu. Fakt fízízovej trik na nevinný, když je potrestají všechny stejně. Takže to už bude skoro měsíc, co sem měl poslední návštěvu."

„Aha," opakoval ten hhumaník. „A byli vaši rodiče informováni o vašem přeložení a blížícím se propuštění?" Ten verd *propuštění* měl fakt nádhernej džvenk. Řekl sem:

„Ne." A pak sem pokračoval: „Bude to pro ně pěkný překvapení, ne? Když se objevím ve dveřích a řeknu: 'Tady sem, už zase svobodnej hhumaník.' Jo, to bude fakt chorošný."

„Dobře," řekl ten Pověřenec pro styk s propuštěnými, „necháme to zatím tak. Dokud budete mít kde bydlet. Dál je tu otázka vašeho zaměstnání, že ano." A ukázal mi dlouhatánskej seznam zaměstnání, který bych mohl mít, ale já si myslel, že na to bude ještě dost času. Napřed pěkný bitkový prázdniny. Hned jak vyjdu z vězení, mohl bych se trochu zaměstnat stoulováním a nacpat si starý dobrý karmany rozkošema, ale budu muset bejt moc opatrněj a budu se do takovýho zaměstnání pouštět pěkně odinočky. Takzvanejm frendíkům sem už nevěřil. Tak sem tomu hhumaníkovi řekl, ať s tím chvilku počká a že to protolkujeme jindy. On na to dobře dobře dobře a měl se k odchodu. Ukázalo se, že je to moc podivná sorta hhumanika, protože se teď uchichtl a pravil: „Nechtěl byste mě praštit do tváře, než odejdu?" Myslel sem, že sem se možná přehíroval, a tak sem odpověděl:

„He?" „Nechtěl byste," chichotal se, „praštit mě do tváře, než odejdu?" Překvapeně sem se zamračil a odpověděl:

„Proč?" „Ach," řekl, „jen abych viděl, jak se vám vede." A naklonil se fejsm fakt blízko, pořád s tím rozšklebeným úsměvem na lipsech. Napřáhl sem teda pěst a šel mu přímo po fejsu, ale on pořád s úsměškem kvikle uskočil a má hendka praštila naprázdno do vzduchu. Bylo to úplně záhadný a já se zamračil, když si při odchodu mohl usmát gulliver. A potom, bratři moji, mi začalo být zase fakt mizerně, úplně stejně jako odpoledne, jenom na pár minut. Pak to kvikle opadlo, a když mi přinesli večeri, zjistil sem, že na ni mám pořádnou chuť a že sem úplně připraveněj to pečený kuře schroustat. Bylo ale stejně legrační, jak si ten ouldan řekl o tolčok do fejsu. A bylo legrační cítit se takhle blbě.

Ještě legračnější bylo, ach, bratři moji, když sem tu noc usnul. Měl sem nepěknej sen a jak asi čekáte, jednalo se o jeden z těch filmů, který sem lukoval odpoledne. Sen je vlastně stejně jenom jako film uvnitř vašeho gulliveru, až na to, že do něho můžete vstupovat a stát se jeho součástí. A právě tohle se stalo mně. Byl to příšernej sen, kterej byl založenej na jednom z filmů, který mi pouštěli skoro na konci odpoledního sezení, a spousta rozláfanejch bajatů v něm předváděla supernásilí na mladý ptice, která skrímovala celá rudá od blažky a dresy měla chorošně rozripovaný. Já byl v tom blbání s nima, láfal sem se a byl sem něco jako náčelník party, oblečenej podle poslední týnovský módy. A potom, na vrcholu všeho toho šlágování a tolčokování, sem se

najednou cítil úplně paralyzovaněj a chtělo se mi blít a všichni ty ostatní bajati se mi láfali. Pak sem se prošlágovával k procitnutí svou vlastní blažkou, prolil sem jí pinty, litry, galony, a pak sem zjistil, že ležím na posteli v tomhle pokoji. Chtělo se mi zvracet, a tak sem celej roztřeseněj vstal z postele, že půjdu na chodbu a na starou dobrou parolu. Jenže běda, bratři, dveře byly zamčený. A když sem se otočil, zluoval sem jakoby první tajm, že na oknech sou mříže. A tak sem z bitkový skříňky vedle postele vytáhnul takovej hrnec a lukoval sem, že tomu neujdu. A co bylo ještě horší, bál sem se s tím svým gulliverem znova usnout. Brzy sem zjistil, že se mi zvracet vůbec nechce, ale pořád sem byl ještě příliš popuganej, abych se vrátil do postele a pokračoval ve spačce. Spánek mě ale brzo přemohl a žádnej sen se mi už nezdál.

6

„ZASTAVTE to, zastavte to, zastavte to," skrímoval sem jako pominutej. „Vypněte to, vy gražný hajzli, já to už nevydržím." To bylo příštího dne, bratři, a já se opravdu ráno i odpoledne co nejmíc snažil hrát to s nima tak, jak si představovali, sedět v tom mučícím křesle jako chorošnej usmívající se bajat, zatímco oni promítali na plátno nechutný supernásilí, a já to musel všechno lukovat se svorkama na ajkách, abych je nemohl zavřít, a s plotí, hendkama i fútkama pevně přivázanejma ke křeslu, abych nemohl utýct. Ted' sem lukoval na buč, o který sem si dřív nemyslel, že by byla nějak špatná, tři čtyři bajati jen tak stoulovali v obchodě, plnili si karmany katrem a zároveň trošku blbali se skrímující starou pticou, který ten obchod patřil, tolčokovali ji a nechávali z ní týct rudě rudou blažku. Ale v mém gulliveru se všechno chvělo a dělalo škrk škrk škrk škrk a nutkání ke zvracení a příšerná škrábavá žízeň na vyschlejších lipsech byly horší než včera. „Ach, už mám dost," křičel sem. „To není fér, vy smelovatý sod'áci," a pokusil sem se vytrhnout z křesla, což ale nebylo možný, protože sem v něm vězel jako přibitej.

„Prvotřídní," skrímal ten dr. Brodsky. „Vedete si opravdu moc dobře. Ještě jeden a skončíme."

Ted' to byla zase ouldaná válka 1939-45 a film byl celej zrnitej, kazovej a potrhanej, že bylo hned lukovat, že ho točili Němci. Začínal německejma orlicema a nacistickou vlajkou s takovým pokrouceným křížem, jakej rádi malovali všichni bajati ve škole, a vystupovali tam nadutý a nadměnný německý důstojníci, který se procházeli po ulicích plnejch prachu, děr po bombách a zničenějch budov. Pak ste mohli lukovat, jak u zdí střílejí píply, čemuž ty důstojníci veleli, a taky příšerný bérový plotě, který nechávali ležet v jámách vypadajících jako klece plný nahejch žeber a bílejš tenkejch fútek. Pak tam vlekli skrímující píply, což ale nebylo ve zvuku, bratři moji, protože jediným zvukem k tomu byla hudba, a ty píply, jak je vláčeli, tak je taky chorošně tolčokovali. Pak sem si uvědomil přes všechnu bolest a nadavování, co za muziku to je, která se přerývaně a s praskotem hrnula z pásu, a on to byl Ludwig van, poslední věta Pátý symfonie, a já začal skrímovat jak lunatickej. „Zastavte!" skrímoval sem. „Zastavte, vy gražný nechutný sod'áci. To je hřích, ano hřích, hnusnej neodpustitelnej hřích, vy bračny jedny!" Nezastavili to hned, protože už to mělo trvat jen jednu dvě minuty - píply do blažky mlátili, pak ještě další popravčí čty, a pak stará dobrá nacistická vlajka a KONEC. Ale když se rozsvítily světla, stáli ten dr. Brodsky s dr. Branomem přede mnou a dr. Brodsky povídá:

„Co to mělo znamenat, to o tom hříchu, he?"

„Že," začal sem a myslel, že se pozvracím, „nemůžete takhle zneužívat Ludwiga vana. Ten nikomu neublížil. Beethoven jenom psal hudbu." A pak se mi udělalo fakt blbě a oni museli přinést lavór, kterej měl tvar ledviny.

„Hudba," řekl dr. Brodsky jakoby pobaveně. „Vy tedy máte rád hudbu. Já sám o ní nic nevím. Je to užitečný emoční katalyzátor, to je všechno, co o tom vím. Dobře, dobře. Co si o tom myslíš, Branome?"

„S tím se nedá nic dělat," řekl dr. Branom. „Každý člověk zabíjí to, co miluje, jak řekl jeden vězeňský básník. Možná je v tom prvek trestu. Guvernér by měl mít radost."

„Dejte mi napít," řekl sem, „proboga."

„Odvažte ho," nařídil dr. Brodsky. „Přineste mu karafu ledové vody." Ti podhľumaníci se dali do práce a brzo sem už drinkal galony a galony vody a chutnalo to jako nebeská mana, ach, bratři moji. Dr. Brodsky pravil:

„Zdá se, že jste docela inteligentní mladík. Asi taky nejste docela bez vkusu. Pouze to násilí, že? Násilí a krádeže, krádež je jen jednou z forem násilí."

Netolknul sem jedinej verd, bratři. Pořád sém se cítil na zvracení, i když už mi bylo bitkově líp. Byl to ale příšernej den. „No a jak myslíte," pokračoval dr. Brodsky, „že je tohle děláno? Povězte mi, co si myslíte, že s váma vlastně děláme?"

„Způsobujete, že je mi blbě, je mi blbě, když se dívám na ty vaše hnusný perverzní filmy. Ve skutečnosti mi není zle z těch filmů. Mám ale pocit, že když ty filmy zastavíte, tak se taky přestanu cítit blbě."

„Správně," řekl dr. Brodsky. „Tak funguje asociace, nejstarší učební metoda na světě. A co ve skutečnosti způsobuje, že se cítíte nemocen?"

„Ty gražný sod'ácký buči, který mi trčej z gullivera a z plod," řekl sem. „Ty to dělaj."

„Zvláštní," usmál se dr. Brodsky, „opravdu zvláštní kmenový dialekt. Víš něco o jeho původu, Branome?"

„Trocha zbytků původního městského slangu," řekl dr. Branom, kterej už nevypadal tak přátelsky jako dřív. „Taky trocha cikánštiny. Ale většina slov má anglosaské nebo ruské kořeny. Propaganda. Podprahová infiltrace."

„Dobrá, dobrá, dobrá," řekl dr. Brodsky netrpělivě, jako by ho to dál nezajímalo. „No," obrátil se ke mně, „v těch drátech to není. Nemá to nic společného s tím, čím vás přivazují. To je všechno určené jen na měření vašich reakcí. Co jiného to tedy může být?"

Samozřejmě sem hned lukoval, jakej sem byl lunatickej blb, že sem zapomněl na ty injekce do hendky. „Ach," vyskrímnul sem, „už to všechno lukuju jako na dlani: Hnusnej fisízovej smelovatej trik. Pěknej podvod, vy sod'áci, to se vám už nepovede."

„Mám radost, že vznášíte své námitky právě nyní," řekl dr. Brodsky. „Teď je nám ve všem už naprosto jasno. Ten Ludovicův lék do vás můžeme dostat mnoha různými způsoby. Například orálně. Ale subkutánní metoda je nejlepší. Nebojujte proti tomu, prosím vás. Váš boj nemá sebemenší smysl. Nic lepšího od nás nemůžete dostat."

„Gražny bračny," řekl sem jakoby kňouravě. Pak sem pokračoval: „Je mi lhostejný supernásilí a všechen ten fisíz. S tím se vyrovnám. Ale s tou muzikou to není fér. Není fér, aby mi bylo blbě, když híruju nádhernýho Ludwiga vana a G. F. Hëndela a další. To jenom ukazuje, jaká ste zločinecká banda hajzlů a já vám to nikdy neodpustím, sod'áci."

Oba vypadali poněkud zamyšleně. Pak řekl dr. Brodsky: „Vymezení hranice je vždycky obtížné. Svět je jeden, život je také jen jeden. I ty nejsladší a nejbožstější aktivity mohou do jisté míry participovat na násilí - kupříkladu milostný akt; hudba například. Musíte využít své příležitosti, chlapče. Všechno je to jen na vás." Všem těm verdům sem nerozuměl, ale řekl sem:

„Už v tom nemusíte dál pokračovat, pane.“ Tón vojsu sem bitkově změnil do svý obvyklý roztomilosti. „Dokázali ste mně, že všechno to šlágování a supernásilí a vraždění je hrozně špatný, špatný, špatný. Dostal sem lekci, pánové. Vidím ted' všechno, co sem dřív neviděl. Sem vyléčeněj, chvála Bohu.“ A zvednut sem ajka po takovým svatým způsobu ke stropu. Ale oba ti doktoři zavrtěli jakoby smutně gulliverama a dr. Brodsky řekl:

„Vyléčen ještě nejste. Musí se toho ještě spousta udělat. Jenom, až vaše tělo bude okamžitě a pod tlakem reagovat na násilí jako na jedovatého hada, aniž bychom vám museli dále pomáhat, bez léků, jenom tehdy...“ Skočil sem mu do řeči:

„Ale pane, pánové, já vím, že je to špatný. Je to špatný, protože je to jakoby proti společnosti, je to špatný, protože každěj hhumaník na zemi má právo bejt šťastnej, aby ho nikdo nemlátíl, netolčokoval a nenajfoval. Hodně sem se poučil, opravdu.“ Ale dr. Brodsky se tomu jen dlouze nahlas zaláfal, přičemž ukázal všechny svoje bělostný cáry a pravil:

„Bludařství věku rozumu,“ nebo takový nějaký verdy. „Vím, co je správné a souhlasím s tím, ale dělám to, co je špatné. Ne ne, můj hochu, musíte to nechat na nás. Ale snažte se to brát s radostí. Brzy to bude za vámi. Už za necelých čtrnáct dní budete svobodným člověkem.“ A pak mě poplácal po pleču.

Necelejch čtrnáct dní. Ach, bratři a přátelé moji, to je jako celá věčnost. Jako od stvoření světa po jeho zánik. Odkroutit si celejch čtrnáct let ve STANAZu bez jakejkoli úlev by proti tomu vůbec nic neznamenalo. Každěj den to bylo stejný. Nicméně, když přišla čtvrtej den po tolkování s dr. Brodským a dr. Branomem čajina s injekcí, řekl sem: „Ne, to neuděláš,“ a tolčoknul sem jí do hendky a stříačka zacinkala o podlahu. Udělal sem to spíš, abych zlukoval, jak se zachovají. Provedli to tak, že dovnitř vtrhlo pět nebo šest fakt bolšáckejch hajzlů v bílým oblečení podhhumaníků, který mě přidrželi na posteli, s rozšklebenejma fejsema těsně u mýho obličeje mě ztolčokovali, a pak ta mladá ošetrovatelská ptica řekla: „Ty vycmrndlej ošklivej d'áblíku,“ a nabodla mi hendku druhou stříkačkou, jejíž obsah mi do ní narvala fakt hnusně brutálně. A pak mě vyčerpanýho odvezli na kolečkách zase do toho pekelnýho siňáku.

Každěj den, bratři moji, vypadaly ty filmy úplně stejně, samý kopání a tolčokování a rudě rudá blažka kapající z fejsů a plotí a stříkající do čoček kamery. Většinou to byli bajati oháknutý podle týnovský módy nebo hrůzostrašný japonský mučení či ukrutný nacistický kopance a střílení. A každěj den pocit, že umřu od potřeby vyblit se, bolest gulliveru a cánů a příšerně příšerná žízeň pořád rostly. Až jednou ráno sem se pokusil nad těma hajzlama vyžrát tím, že sem křup křup praštil gulliverem o zed'; abych se dostal tím tolčokem do bezvědomí, ale stalo se jenom to, že sem měl pocit, jak se pozvracím, zvlášt' když sem zlukoval, že je to vlastně to samý násilí jako v těch filmech, takže sem se jenom vyčerpál, dali mi injekci a odvezli mě jako každěj den předtím.

A pak přišlo ráno, kdy sem se probudil a na snídani mi dali vajíčka, toast s džemem a velice horký tý s mlíkem, a já si pomyslel: „Ted' už to nemůže dlouho trvat. Už brzo musí být konec. Vytrpěl sem už přes míru a nemůžu trpět dál.“ A čekal sem a čekal, bratři, na tu ošetrovatelskou pticu, která přinášela injekci, ale ona nepřišla. A pak vešel bíle oděnej podhhumaník a řekl:

„Dnes, starý dobrý příteli, vám dovolíme chodit.“ „Chodit?“ řekl sem. „Kam?“

„Na obvyklé místo,“ odpověděl. „Ano, ano, nedívejte se tak překvapeně. Půjdete na filmy po svých, já vás samozřejmě doprovodím. Už vás nemusíme vozit v kolečkovém křesle.“

„Ale,“ řekl sem, „co bude s mojí příšernou ranní injekcí?“ Protože tohle mě fakt překvapilo, bratři, když byli jinak tak laskaví a cpali do mě, jak říkali, tu buč od Ludovica. „To už nebudu do hendky dostávat ten příšernej pobljón?“

„Všechno skončilo," jakoby se usmál ten hhumaník. „Navždycky, navždy, amen. Jste teď svým pánem, chlapče. Budete chodit do pokoje hrůz po svých. Ale prozatím vás budeme ještě přivazovat a nutit se dívat. Takže jdeme, lvíče." A já si musel oblíct župan a tufle a přejít chodbou do toho siňákového placu.

Tentokrát sem se, ach, bratři moji, dostal nejen do stavu na zvracení, ale taky sem byl dost překvapenej. Bylo to zase to samý, starý dobrý supernásilí a hhumaníci, kterým rozmačkávali gullivery, a roztrhaný pticy skrímující po milosrdenství, ze kterejch kapala blažka, takový soukromý a individuální blbání a hnusnosti. Pak následovaly vězeňský tábory a Židi a šedivý, jakoby cizí ulice, plný tanků a uniforem a hhumaníků padajících pod ničivým štěkotem zbraní, a celý se to dělo úplně normálně veřejně. A tentokrát sem nemohl nic a nikoho obvinít z toho, že mám žízeň a sem celej rozbolavělej, kromě skutečnosti, že sem byl násilím přinucenej lukovat, ajka sem měl pořád přichycený do širokýho rozevření a fůtky a plot' byly připoutaný ke křeslu, ale z plotí ani z gulliveru mi už neouchaly všechny ty dráty. Co jinýho to teda mohlo být než ty filmy, který sem lukoval, co mi tohleto dělalo? Kromě možnosti, samozřejmě bratři, že to Ludovicovo svinstvo působilo jako očkování a už mi kroužilo v blažce, takže už mi bude napořád na zvracení, na věky věkův amen, kdykoli budu lukovat nějaký takový supernásilí. Zkřivil sem v tý chvíli lips a začal búúúú úúú úúúú a slzy jakoby rozmazaly všechno to, co sem musel lukovat, do milosrdnejch kutálejících se stříbrnejch kapek rosy. Ale ty bílý bračny byli strašně kvikle u mě s taštúkama, aby mi osušili slzy, a říkali: „Klid, klid, neudělej nám tady z toho slzavý údolí." A už zase sem to měl před ajkama úplně zřetelný, ty Němce ženoucí prosící a plačící Židy - hhumaníky i číny, bajaty i čajiny - do placů, kde to všichni odkejhají pod jedovatým plynem. Búúú húúú húú, musel sem znova začít, a oni zase okamžitě přiskočili, aby mi otřeli slzy, velice kvikle, abych nepřišel o jednu jedinou buč, kterou ukazovali. Byl to příšernej a hrůznejsí den, ach, bratři a jediní přátelé moji.

Ležel sem tu najtku sám samotinkej na posteli po večeři sestávající z pořádnýho skopovýho bifteku, jablkovýho závinu a zmrzliny, a pomyslel si: „Je to peklo, peklo, peklo, snad bych mohl mít šanci, kdybych se odtud okamžitě dostal." Jenže zbraň sem neměl žádnou. Neměl sem tady povolenej žádněj rejzr a každej druhej den mě holil tlustej plešatej hhumaník, kterej za mnou přicházel před snídání, a dva bílí bračny stáli vedle něho, aby lukovali, jestli sem hodnej bajat, kterej nepoužívá žádný násilí. Nehty na hendkách mi stříhali a obrušovali fakt nakrátko, abych nemohl nikoho podrápat. Byl sem ale pořád kviklej v útoku, i když mě pořádně oslabili, bratři, že sem byl jako stín toho, kým sem býval v starejch dobrejch časech svobody. Ted sem teda slezl z postele, přešel ke dveřím a začal do nich fakt chorošně a prudce mlátit pěstí a zároveň sem skrímoval: „Ach, pomoc, pomoc. Chce se mi blít, umírám. Doktora, doktora, doktora, rychle. Prosím. Já umřu, já určitě umřu. Pomoc." Mý gorlo bylo fakt úplně vysušený a bolavý, než někdo konečně přišel. Pak sem uslyšel, jak se chodbou blíží fůtky a nějakěj mručivej vojs, a vzápětí sem rozpoznal vojs toho bíle oháknutýho hhumaníka, kterej mi nosil pišču a eskortoval mě na mou denodenní záhubu. Zavrčel:

„Co je to? Co se děje? Co nám to tu předvádíš za ošklivý triky?" „Ach, já umírám," jakoby sem úpěl. „Příšerně mě bolí v boku. Určitě je to zánět slepýho střeva. Apendicitis. Úúúúú úúúú."

„Ty seš nákej cítis," vrčel ten hhumaník, a pak sem ke svý radosti, bratři, uhiroval zarachocení klíče v zámku. „Jestli to hraješ, přítelíčku, budeme tě s kamarádama mlátit a kopat celou noc." Pak otevřel a vpustil dovnitř jakoby sladkej závan příslibu mý svobody. Byl sem tak trochu za dveřma, když do nich strčil, aby je otevřel, a zlukoval sem ho ve světle chodby, jak se překvapeně rozhlíží, kde sem. Pak sem zvedl obě svý pěstí, abych ho pořádně tolčoknul na zátylek, a potom, přísahám, sem ho najednou

zlukoval, jakoby dopředu, ležet na zemi a úpět nebo úplně odpadlýho v bezvědomí a cítil sem, jak ve mně uvnitř narůstá radost, a v té chvíli se ve mně prudce zvedla vlna nevolnosti a já pocítil příšernej strach, jako bych už umíral. Zavrával sem k posteli, dusil sem se urgh urgh urgh, a ten hhumaník, kterej nebyl ve svém bílým plášti, nýbrž v županu, dozajista zlukoval, co sem měl v úmyslu, protože povídá:

„No, všim se člověk učí, že ano? Učíme se celý život, jak se říká. Tak pojd' přítelíčku, vstaň z té postele a uhod' mě. Chci, abys to udělal, opravdu. Pořádnou ránu na čelist. Nevýslovně po tom prahnu, fakt." Ale jediný, na co sem se zmohl, bratři, bylo to, že sem tam ležel a popotahoval búúúú úúú úúú. „Zbabělá svině," vyštěkl ted' na mě ten hhumaník. „Hajzle!" A vyzdvihl mě jakoby do vzduchu za límec kabátku od pyžama, protože sem byl strašně slabej a ochablej a on se rozpráhnul hendkou a praštil mě krásným čistým tolčokem do fejsu. „Tahle," řekl, „je za to, žes mě vytáhl z postele, ty mladej srabe." A otřel si hendky o sebe raz dva a odešel. Chřust chřust, ozval se klíč v zámku.

A myšlenka, který sem musel utýct do spánku, bratři, byla příšerná a říkala, že je lepší dostat ránu než udeřit sám. Kdyby tam ten hhumaník zůstal, možná bych mu nastavil i druhou tvář.

7

NEMOHL sem uvěřit, bratři, tomu, co mi řekli. Zdálo se, že sem na tom smelovatým place už skoro celou věčnost a ještě jednu věčnost tady zůstanu. Bylo to ale jen čtrnáct dní a tedřekli, že už těch čtrnáct dní je skoro celejch za náma. Řekli mi:

„Tak zítra, přítelíčku, ven ven ven." A udělali starý známý gesto palcem, kterým jako by ukázali na svobodu. A potom ten hhumaník v bílým plášti, kterej mě ztolčokoval a kterej mi pořád nosil talíře s piščou a tak trochu mě eskortoval na každodenní mučení, řekl: „Ale máš ještě před sebou jeden opravdu velikej den. Měl by to být tvůj propouštěcí den." A poťouchle se tomu zaláfal.

To ráno sem očekával, že odvolkuju jako obvykle v pyžamu, tuflích a županu na plac siňáku. Jenže nic. To ráno mi dali mou košili, andrbuči a noční dresy a mý chorošný kopací boty, všechno krásný, vypraný, vyžehlený, naleštěný. A dali mi dokonce i můj gorlovej rejzr, kterej sem v těch starejch zlatejch časech používal k blbání a šlágování. Tak sem se nad tím všim udiveně mračil, zatímco sem se oblíkal, ale ten podhhumaník v bílým plášti se jenom tak usmíval a nic netolkoval, ach, bratři moji.

S jistou laskavostí mě odvedli na ten samej plac, jenže tady se udály změny. Přes siňácký plátno byly spuštěný závěsy a pod projekčníma dírama bylo odstraněný to matný sklo, pravděpodobně je vytáhli nahoru nebo odrolovali do stran, jako roletu nebo žaluzie. A ozýval se odtamtud jenom nojz kašl kašl kaši kašlání a bylo vidět stíny píplů, který ted tvořili skutečný obecenstvo, a v tom obecenstvu byly fejsy, který sem znal. Byl tam Guvernér ze STANAZu a ten svatej muž, čarlí neboli kapan, jak se mu říkalo, a pak náčelník gardů a ten velice důležitěj dobře oblečenej hhumaník, ministr vnitra nebo snad nitra. Z ostatních sem nikoho neznal. Byli tam dr. Brodsky a dr. Branom, třebaže bez svejch bílejš plášťů, a místo toho na sobě měli doktorský oblečení, který přísluší doktorům, co sou dost mocný na to, aby se chtěli oblíkat podle módy. Dr. Branom tam jen tak stál, zato dr. Brodsky tolkoval takovým jakoby naučeným způsobem ke všem shromážděným píplům. Když mě zlukoval přicházet, řekl: „Aha. Nyní, pánové, vám představíme subjekt samotný. Jak uvidíte, je v pořádku a dobře živený. Přichází po dlouhém nočním spánku a dobré snídání, není pod vlivem

drog ani zhypnotizovaný. Zítra ho posíláme s důvěrou zpět do světa, jako decentního mladíka, kterého potkáte za májového rána připraveného laskavě s vámi pohovořit a ochotně vám pomoci. K jaké proměně, pánové, došlo z podlého darebáka, kterého Stát odsoudil před nějakými dvěma lety ke zbytečnému trestu, během jehož výkonu se ani v nejmenším nezměnil? Řekl jsem nezměnil? Ne tak docela. Vězení ho naučilo falešnému úsměvu, pokryteckému mytí si rukou, servilnímu podlézavému podkuřování a potměšilosti. Dalo mu nové zkušenosti, stejně jako v něm utvrdilo ty, kterými žil už dlouho předtím. Ale, pánové, dosti slov. Činy hovoří zřetelněji. Dejme se do toho. Všechno si dobře prohlédněte."

Byl sem vším tím tolkováním trochu omráčený a pokoušel sem si srovnat v hlavě, že to bylo celý o mně. Pak se zhasla všechna světla a z projekčních děr se rozzářily takový dva reflektory a jeden z nich naplno přímo na Vašeho Pokorného a Trpícího Vypravěče. A do světla druhého reflektoru vešel bolšáckej hromotluckej hhumaník, jakýho sem nikdy předtím neviděl. Měl takovej sádlovitej fejs s knírem a pramínky vlasů jakoby přilepený přes téměř plešatej gulliver. Bylo mu takovejch třicet, čtyřicet nebo padesát, nějaký takovej starej člověk, ouldan. Přiguljal ke mně a reflektor volkoval s ním a oba reflektory brzy vytvořily jedinou světelnou tůň. Spustil na mě velice jízlivě: „Nazdar, ty kupko hnoje. Pff, ty se asi moc nemeješ, soudě podle toho hroznýho smradu." Potom, jako by tančil, mi začal šlapat po fůtkách, levá, pravá, pak mi nehtem cvrnknut do nosu, což lunaticky zabořelo a vehnalo mi to do ajek starý dobrý slzy, a pak mi zakroutil levým írem, jako by to byl knoflík ladění na rádiu. Híroval sem z obecnstva pochechtávání a pár chorošnejch ha ha ha a chachacha. Nos, fůtky a ušní boltec mě bolely úplně lunaticky, a tak sem řekl:

„Proč si mi to udělal? Já ti nikdy nic špatnýho neudělal, bratře." „Ále," pravil ten hhumaník, „dělám tohle," a znova mě rýpnul do nosu, „nebo tohle," a zkroutil mi pálící ucho, „nebo taky jiný věci," ošklivě mně dupl na pravou fůtku, „protože jsi mi jako ten příšernej týpek úplně lhovitej. A jestli s tím chceš něco dělat, jen začni, začni, prosím tě." Věděl sem, že ted musím jednat kvikle a vytáhnout svůj gorlovej rejzr dřív, než mě zachvátí ten příšernej pocit na zvracení a změnění radost z boje do stavu, kdy se mi bude zdát, že už odkejhávám. Jenže, ach, bratři moji, když má hendka sáhla po rejzru ve vnitřním karmanu, měl sem najednou před ajkama obraz tohohle hhumaníka, kterej mě jenom urážel, jak vyje o smilování a z lipsů mu stříká rudě rudá blažka, a okamžitě po tomhle obrázku se mě zmocnil pocit na zvracení a vyschlost v krku a bolesti všude, a já lukoval, že budu muset svůj názor na toho hnusnýho hhumaníka změnit strašně, fakt strašně kvikle, a tak sem po karmanech hledal cigarety nebo rozkoše a, bratři moji, žádná z těch bučí tam nebyla. Řekl sem s brekem na krajíčku:

„Rád bych ti nabídnut cigaretu, bratře, ale zdá se, že žádný nemám." A ten hhumaník odpovídal:

„Kvak kvak. Búúúúú. Jen se vyplakej, hošánku." Pak mě tím svým bolšáckým nehtem zase rýpnul do nosu a já híroval velice hlasitý rozjařený láfání, který přicházelo z temnoty hlediště. Řekl sem v zoufalství a ve snaze, abych byl hodnej na toho urážejícího a zraňujícího hhumaníka a zastavil tak rostoucí bolest a dávivost:

„Dovol mi, prosím tě, abych pro tebe mohl něco udělat." A šmátral sem po kapsách, ale našel tam jenom svůj gorlovej rejzr, a tak sem ho vytáhnul a podal mu ho se slovy: „Vem si tohle, prosím. Alespoň drobněj dáreček. Nech si to, prosím tě." On ale řekl:

„Nech si ty svý smradlavý úplatky pro sebe. Mě takhle nepodplatíš." A praštil mě do hendky a můj gorlovej rejzr spadnul na zem. Řekl sem teda:

„Prosím tě, já musím něco udělat. Můžu ti vyčistit boty? Hele, kleknu si a olížu ti je." A, bratři moji, věřte tomu nebo mi polibte šáry, klesl sem na kolena a svůj ještěk sem vysunul na míli a půl ven z pusy, abych mu olízl jeho gražný smelovatý boty. Ale ten

hhumaník mě jen tak zlehka nakopnul na lips. V té chvíli se mi zdálo, že by mi nemuselo být na zvracení a nemusel bych cítit bolest, kdybych ho jen hendkama popadl pevně za kotníky a shodil toho gražny bračny na podlahu. Takže sem to udělal a jeho to fakt bolšácky překvapilo a s nárazem upadl za hlasitýho smíchu celýho smelovatýho obecnstva. Ale když sem ho lukoval na podlaze, úplně mě ovládl celej ten příšernej pocit, a tak sem mu podal hendku, abych ho kvikle zvednut na fůtky. Potom, zrovna, když se chystal dát mi konečně pořádněj tolčok na fejs, dr. Brodsky řekl:

„Tak dobře, to bude stačit.“ Ten příšernej hhumaník se tak jakoby uklonil a odtančil jako herec, zatímco světla namířená na mě blikala a já měl lips zkrivenej v pláči. Dr. Brodsky promluvil k publiku: „Náš subjekt, jak vidíte, je nucen k dobrým skutkům paradoxně vlastně tím, že má nutkání konat skutky zlé. Intence chovat se násilně je doprovázena silnými pocity fyzické úzkosti. Aby se jich zbavil, subjekt musí zaujmout diametrálně odlišný postoj. Jsou nějaké dotazy?“

„Volba,“ zahřměl hutnej hlubokej vojs. Lukoval sem, že patří vězeňskému čárlímu.

„Nemá žádnou skutečnou možnost volby, že ne? Pouhý sobecký zájem, strach z fyzické bolesti, ho dohání k tomuto grotesknímu sebeponižujícímu chování. Jeho nejistota byla vidět naprosto zřetelně. Přestal být darebákem. Přestal být ovšem rovněž stvořením schopným morální volby.“

„To jsou přílišné subtilnosti,“ jakoby se usmál dr. Brodsky. „Nezabýváme se motivem, vyššími etickými principy. Naším úkolem je potlačit nárůst zločinnosti...“

„A,“ skočil mu do řeči ten bolšáckej dobře oblečenej ministr, „uvolnit naše příšerně přečpané věznice.“

„Slyšte, slyšte,“ řekl kdosi.

Nastalo veliký tolkování a hádky a já tam jenom stál, bratři, jako by na mě ti ignorantští bračny úplně zapomněli, a tak sem vyskrímnul:

„Já já já. Co bude se mnou? Kam v tom celým patřím já? Sem snad jako nějaký zvíře nebo pes?“ A nato začali všichni tolkovat strašně nahlas a překřikovat se a házet po mně všelijakejma verdama. Tak sem skrímoval čím dál tím hlasitěji: „Mám snad bejt jenom jako nějakěj mechanickej pomeranč?“ Nevěděl sem, proč sem zrovna použil tyhle verdy, bratři, který mi, zdá se, přišly jen tak do gulliveru. A to všem těm hhumaníkům zavřelo z jakýhosi důvodu hubu na dobrý dvě minuty. Pak povstal jeden velice hubenej oudlanej profesorskej hhumaník s krkem, kterej vypadal, jako by jím vedly propojovací kábly přenášející energii z gulliveru do plod, a ten pravil:

„Nemáš žádný důvod si stěžovat, chlapče. Zvolil sis, a tohle všechno je důsledkem tvé volby. Všechny nynější následky patří k tomuto tvému výběru.“ A vězeňskej čárlí zaskrímál:

„Kdybych tomuhle tak mohl věřit.“ A já lukoval, že Guvernér se na něho podíval pohledem, kterým jako by říkal, že čárlí určitě nevyšplhá ve Vězeňský Církví tak vysoko, jak si původně myslel. Znova se začali nahlas hádat, a pak sem uhiroval, jak kolem lítá verd Láska, sám vězeňskej čárlí skrímoval co nejhlasitějc, že Dokonalá Láska nezná strach a další takový fisíz. A ted promluvil dr. Brodsky s úsměvem přes celej fejs:

„Jsem rád, pánové, že došlo na otázku Lásky. Nyní uvidíme přímo na vlastní oči způsob Lásky, o kterém jsme se domnívali, že je od dob středověku mrtev.“ A světla potemněla a zase se rozsvítily reflektory, jeden na vašeho ubohýho a trpícího Přítele a Vypravěče, a do světla druhýho jakoby vplula nebo se přikradla nejnádhernější mladá čajina, jakou ste si mohli, ach, bratři moji, v lajfu vůbec představit. To znamená, že měla fakt chorošný bresty, který bylo skoro lukovat, protože měla dresy, který měly výstřih hluboko hluboko přes pleča dolů. A její fůtky byly jako sám Bog na svejch nebesích a kráčela, že vám to úpělo v kišce, a její fejs se navíc usmíval mladistvou neviností. Přistoupila ve světle, který se podobalo nebeský záři a všemu tomu fisíz, až

ke mně, a první, co mně blesklo gulliverem, byla myšlenka, že bych ji mohl mít rovnou tady na podlaze a pěkně nadivoko ji okartáčovat, ale kvikle přišel ten pocit na blití, jako nějaký detektiv, který upřeně všechno sleduje zpoza rohu a pak vystoupí, aby provedl gražný zatýkání. A nádhernej smel voňavky, který z ní šel, mně začal jakoby zvedat kišku, takže sem věděl, že na ni musím vymyslet nějaký jinej způsob, než mě chorošně pořádně přemůže všechna bolest, vyschlost a příšerný nadavování. Zaskrimal sem proto:

„Ach, ty nejnádhernejší a nejkrásnejší ze všech čajin, já ti k nohám tak jako pokládám svý srdce jen, abys je mohla klidně překročit. Kdybych měl růži, hned bych ti ji dal. Kdyby přšelo a na zemi byl samej físis, rozprostřel bych svý dresy, abys mohla přejít a nepošpinit svý líbezný fůtky blátem a físisem.“ A když sem to celý ze sebe vysypal, ach, bratři moji, cítil sem, jak to nadavování pomalu ustupuje. „Dovol mi,“ skrímoval sem dál, „být tvým obdivovatelem, pomocníkem a ochráncem před tím zlým světem.“ Pak sem chvíli přemýšlel nad tím správným verdem a cítil sem, že lepší bude, když řeknu: „Dovol mi být tvým opravdovým rytířem,“ a znovu sem upadl na svý starý dobrý kolena a skláněl se před ní jako ten nejpokornějši služebník.

A pak sem se cítil fakt přiblíže, protože se ukázalo, že je to zase jen takovej výstup, a ta čajina se usmála, uklonila se obecnstvu a jakoby odtančila, a do potlesku se pomalu rozsvěcovala světla. A ajka některejch oudanů v publiku rozšířenejma panenkami vysílaly k tý mladý čajině oplzlý signály ne moc svatouškovský touhy, ach, bratři moji.

„Bude vašim skutečným křesťanem,“ skrímoval dr. Brodsky, „bude přichystaný nastavit druhou tvář, bude připraven nechat se ukřižovat spíš, než by sám ukřižovával, bude až do morku kostí pocítovat nevolnost, kdyby měl zabít byt jen obyčejnou mouchu.“ A to měl pravdu, bratři, protože když o tom mluvil, představil sem si, jak zabijím mouchu, a hned sem ucítil jemný záchvěv žaludku, kterému se chtělo zvracet, ale potlačil sem to v sobě myšlenkou, že moucha se živí kouskama cukru a vyhledává krvavý zvířátka a samej takovej físis. „Regenerační léčba,“ skrímoval dr. Brodsky, „Radost před tváří Božských Andělů.“

„Důležitý je,“ říkal ministr nitra fakt gromkově, „že to funguje.“ „Ach,“ pravil vězeňskej čarlí a jakoby si vzdychnul, „funguje to výborně, Bůh nám všem pomáhej.“

ČÁST TŘETÍ

„CO teda jako bude, he?“

To sem se, bratři moji, ptal sám sebe příštího rána, když sem stál před tou bílou budovou jakoby přípláclou ke starému dobrému STANAZu ve svejch nočních, dva roky starejch dresch, v šedým světle svítání, s bukovou taškou s několika osobníma bučima a trochou katru, který mi laskavě poskytly smelovatý Úřady, abych měl jako s čím začít svůj jako novej život.

Zbytek předešlýho dne byl příšerně unavující, samý interview nahrávaný pro televizní zprávy a fotografie blesk blesk blesk a další takový demonstrace toho, jak se rozsypu tváří v tvář supernásilí, a všechen ten ponižující físis. A pak sem úplně odpadl do postele a pak, aspoň mně se to tak zdálo, mě okamžitě zase vzbudili, aby mi řekli, že mám vypadnout a odvolkovat domů, nechtěli už nikdy lukovat Vašeho Pokorného Vypravěče, už nikdy, ach, bratři moji. Tak sem tu teda stál, strašně strašně moc brzo

ráno, pocinkával si s tou trochou rozkoší, který mi zbyly v karmanu, a přemítal sem: „Co teda jako bude, he?“

Někde na nějakým placu nějakou snídani, pomyslel sem si, protože sem ted ráno vůbec nejedl - všichni hjananici se už nemohli dočkat, až mě vytolčkoujou na svobodu. Vydrinkal sem jenom kápek tý. Tenhle ten STANAZ byl v takový jakoby zasmušilý částí města, ale byly tu všude kolem takový bitkový dělnický kafáče, takže sem brzo jeden našel, bratři moji. Bylo to tam velice fisízový a smelovatý, s jedinou žárovkou u stropu, přičemž její slabej přísvit ještě zatemňovaly mušince, a ranní rabbit'áci tady srkali svý tý a příšerně vyhlížející párky s krajícema bredu, kterej hltali jako o závod, a pak skrímovali o další. Obsluhovala je strašně zafisízovaná čajina, která ale měla hodně bolšácký bresty, a některý z těch jedících hjananíků se ji pokoušeli za ně chytout a dělali při tom ha ha ha, zatímco ona se chichotala hi hi hi, a už jenom pohled na ně mě málem donutil ke zvracení, bratři. Požádal sem ale velmi zdvořile a džentlmenským vojsem o toast s džemem a tý a posadil se k jídlu a drinkání do tmavýho kouta.

Zatímco sem tam takhle snídal, vguljal dovnitř malej bitkovej trpasličí hjananík a prodával ranní pejpry. Byl to takovej pokrouceněj gražnej prestůpnickej týpek se silnejma brejlema v kovovejch obroučkách a na sobě měl dresy v barvě jakoby velice ouldanýho zkaženýho rybízovýho pudinku. Purčejznul sem si ty pejpry s myšlenkou, že se připravím na veplutí zpátky do normálního lajfu, a abych zlukoval, o co ve světě volkuje. Tyhle pejpry vypadaly jako vládní, protože všechny zprávy na první straně se týkaly potřeby ujistit každýho hjananika, aby v příštích parlamentních volbách, který měly být za dva nebo tři týdny, volil tuhle vládu znovu. Byly plný vychloubačnejch verdů o tom, co všechno vláda vykonala, bratři, za poslední rok nebo tak nějak, jak se zvedl export a jak si fakt chorošně vede v zahraniční politice a ve zlepšování sociálních služeb a samý takový fisíz. Ale úplně nejvíc ze všeho se vláda chlubila, jak zúčtovala se zločinností v ulicích a učinila je za posledního půl roku bezpečnější pro mírumilovný noční píply, což bylo jednak díky vyšším platům v policii, a jednak taky tím, že policie přitvrdila vůči mladistvejch chuligánům, úchylům a zlodějům a další takový fisíz. Což Vašeho Pokornýho Vypravěče do jistý míry interesovalo. A na druhý stránce pejprů byla taková rozmazaná fotka někoho, kdo mi připadal silně povědomej, a ukázalo se, že to není nikdo jinej než já já já. Vypadal sem velice zasmušile a jakoby vylekaně, ale ve skutečnosti to způsobovaly jenom blesky bez ustání cvakajících fotoaparátů. Dole pod obrázkem se pravilo, že jde o prvního absolventa novýho Státního institutu pro regenerační léčbu kriminálních živelů, vyléčenýho ze zločineckejch instinktů během pouhejch čtrnácti dnů, a ze kterýho je ted bohabojnej občan ctící zákony a samý takový fisíz. Pak sem zlukoval, že je tam taky strašně vychloubačnej článek o tý Ludovicově technice a jak moudrá je naše vláda a samý takový fisíz. Pak tam byl taky obrázek dalšího hjananika, kterej mi připadal povědomej, a byl to ten ministr vnitra či nitra. Zdálo se, že se trochu předvádí, říkal, že se těší na krásný věk bez zločinu, ve kterým už se nebude třeba bát zbabělejch útoků mladistvejch chuligánů, úchylů a zlodějů a samý takový fisíz. Tak sem zavrčel arrrrghhhh a hodil ty pejpry na podlahu, aby zakryly skvrny po rozlitém tý a příšerný chrchly fisízovejch zvířat, který běžně tenhle kafáč navštěvovaly. „Co teda jako bude, he?“

Ted teda bylo to, bratři moji, že se šlo pěkně domů, udělat překvapeníčko pro tatataťku a mamku, takříkajíc návrat jejich jedinýho syna a dědice do rodinnýho lůna. Pak bych si mohl lehnout ve svém bitkovým pokojíku na záda na postel a pohírovat si nějakou pěknou muziku a zároveň bych si mohl promyslet, co dělat s vlastním lajfm. Pověřenec pro styk s propuštěnými mi dal den předtím dlouhej seznam volnejch míst, který sem se mohl pokusit získat, a telefonoval kvůli mně různěm hjananíkům, ale já

neměl ani v nejmenším v úmyslu, bratři moji, jít okamžitě rabbitat. Napřed si bitkově odpočinout, ano, a klidně si na posteli popřemýšlet za zvuků nějaký nádherný muziky.

Takže bus do Centra a odtud další bus do Kingsley Avenue, do bytový jednotky Superčínžáku 18 A, nebylo to daleko. Nebudete mi věřit, bratři, ale moje srdce se třepalo klep klep klep jakoby nějakým vzrušením. Všude bylo velice ticho, bylo časný zimní ráno, a když sem v guljal do vestibulu v paneláku, nebyl tam nikde kolem žádnéj hhumaník, jenom ty béroví hhumaníci a číny ze Vznešenosti Práce. Co mě udivilo, bratři, byl fakt, že byli umytý, žádný bubliny s oplzlejma verdama splývajícíma z lipsů Vznešenejch Pracujících, žádný oplzlý tělesný partie přimalovaný k jejich nahejm plotím zkaženejma dušičkama malujících bajatů. Taky mě udivilo, že funguje výtah. Když sem zmáčknut elektrickou knopku, přihnal si to s vrněním dolů, a když sem nastoupil dovnitř, čekalo mě další překvapení: lukoval sem, že v tý kleci je taky všechno dokonale očištěný.

Takže sem vyjel do desátýho patra a uviděl dveře 10-8 tak jako vždycky, hendka se mi trásla, když sem z karmanu vytahoval špérek, strčil ho do zámku a otočil, a pak se dveře otevřely a já vešel dovnitř, a tam sem spatřil tři páry překvapenejch, skoro polekanejch ajek, který na mě hleděly, a byli to téčko s emkem, který právě snídali, ale navíc tam byl taky jakejsi hhumaník, kterýho sem nikdy dřív v celým svým lajfu nelukoval, bolšáckej tlustej hhumaník v košili a prádle, kterej srkal tý s mlíkem a žvykyžvyk si žvýkal jajkovák s toastem. A zrovna tenhle cizej hhumaník promluvil první a povídá:

„Co jsi zač, příteli? Kdes sebral klíč? Ven, než ti jednu vytnu do obličej. Vypadni a zaklepej. Vysvětli, co chceš. Dělej.“

Tatka s mamkou seděli jako zkoprnělí a lukoval sem, že dosud nečetli pejpry, a pak sem si vzpomněl, že pejpry nikdy nechodily dřív, než tatat'ulda odkráčel do práce. Ale mamka řekla: „Ach, tys utekl. Ty seš venku. Co budeme dělat? Každou chvilku tu určitě bude policie, och ach ach. Ty zlej a ošklivej chlapče, takhle nás všechny uvést do hanby.“ A, věřte tomu nebo mi polibte šáry, začala natahovat búúúú úúúú. Pokusil sem se teda začít vysvětlovat, že klidně můžou zavolat do STANAZu, jestli chtějí, a celou tu dobu tam ten cizej hhumaník jenom zamračenej seděl a díval se, jako by mě chtěl svou chlupatou svalnatou prackou praštit do fejsu. Rekl sem tedy rychle:

„Co kdybys napřed něco odpověděl ty mně, bratře? Co tady děláš a jak si tady dlouho? Tón tvý řeči se mi moc nezamlouvá. Dávej si bacha. No tak, honem, už at' je to venku.“ Byl to typickej hhumaník dělňas, strašně ošklivej, měl tak asi třicet nebo čtyřicet a s lipsama dokořán ted' na mě jenom čuměl a neprotolknul jedinej verd. Pak můj táta řekl:

„Je to celý trošku zmatený, synku. Měl jsi nám dát vědět, že přijdeš. Mysleli jsme, že to bude trvat přinejmenším ještě takových pět šest let, než tě propustí. Ne, že by nás to netěšilo,“ řekl, ale řekl to jakoby velice zasmušile, „vidět tě zase jako svobodného člověka.“

„Kdo je to?“ zeptal sem se. „Proč neumí mluvit? Co se to tady děje?“

„To je Joe,“ řekla moje mamka. „On ted' tady bydlí. Podnájemník. Bože bože bože,“ vzdychala.

„Hele, ty,“ řekl tenhlecten Joe. „O tobě jsem už všechno slyšel, chlapče. Vím, cos udělal a jak jsi svejm ubohejm zarmoucenejm rodičům zlomil srdce. Takže ty jsi zpátky, he? Abys jim zase udělal ze života peklo, co? Jenom přes mou mrtvolu, protože já jsem se stal víc jejich synem než podnájemníkem.“ Málem sem se tomu nahlas zalálal, kdyby se ale ve mně nezačal zvedat ten starej apset, ze kterýho se mi začalo chtít zvracet, protože jinak tenhle hhumaník vypadal stejněj starej jako moje téčko s emkem,

a přitom se snažil položit mý brečící mamce kolem plečů ochrannou synovskou hendku, ach, bratři moji.

„Tak," řekl sem a skoro sem měl pocit, že sám propuknu v slzy, „tak to je teda. Dobře, dávám ti celejch pět minut, aby sis vyklidil svý fízizový buči z mýho pokoje." A zamířil sem do toho pokoje a ten hhumaník byl bitkově příliš pomalej, než aby mě stačil zadržet. Když sem otevřel dveře, srdce mi spadlo až na koberec, protože sem lukoval, že už to vůbec nevypadá jako můj pokoj, bratři moji. Ze zdí zmizely všechny moje vlaječky a ten hhumaník si tam navěšel obrázky boxerů, taky celej tým arogantně sedící se založenejma hendkama a s takovým jakýmsi stříbřitým štítem před sebou. A taky sem lukoval, co dál tam chybí. Nebylo tam ani moje stereo, ani skříňka s diskama, ani moje zamčená pokladnička, ve který sem měl lahvičky s drogama a dvě zářivě vyleštěný injekční stříkačky. „Tady se pěkně hnusně fízizově pracovalo," vyskrímnul sem. „Cos udělal s mýma osobníma bučima, ty mizernej hajzle?" Říkal sem to tomu Joeovi, ale odpověděl mi můj táta:

„Všechno to, synku, zabavila policie. Víš, podle té nové vyhlášky o kompenzaci pro oběti."

Měl sem pocit, že se mi nepodaří zadržet zvracení, gulliver se mi celej z toho šoku rozbolel a lipsy sem měl tak suchý, že sem si kvikle pořádně přihnul z láhve mlíka na stole, a ten Joe povídá: „Hnusný prasácký zvyky." Odpověděl sem:

„Jenže ona umřela. Umřela přece."

„Ale šlo o kočky, synku," řekl můj táta jakoby plnej lítosti, „zůstaly tam a dokud se nezjistila závěť, neměl se o ně kdo starat, takže museli na jejich krmení někoho najmout. Policie tedy prodala tvoje věci, oblečení a všechno ostatní, aby pomohla s jejich opatrováním. Takový je zákon, synku. Tys ale nikdy nepatřil k těm, kteří by se zákonem zrovna moc řídili."

Musel sem se na to posadit a tenhlecten Joe řekl: „Požádej o dovolení, než si sedneš, ty nevychovaná mladá svině," a tak sem kvikle vyštěknul v odpovědi „Ty drž tu svou velkou tlustou hubu," a bylo mi na blití. Pak sem se pokusil být rozumnej a pro záchranu svýho zdraví sem se usmál a řekl: „Dobrá, tohle je můj pokoj, to se nedá popřít. Taky je tu můj domov. Jaký máte, mý předražený téčko s emkem, návrhy?" Oni ale vypadali jenom velice zachmuřeně, mamka se trochu třásla, fejs měla samou vrásku a mokrej jakoby od slz, a můj táta pak řekl:

„Musí se to všechno promyslet, synku. Dost dobře nemůžeme Joea prostě vykopnout, že ne? Chci říct, Joe má tady práci na smlouvu, na dva roky, a máme mezi sebou takovou dohodu, že ano, Joe? Chci říct, synku, mysleli jsme, že zůstaneš ve vězení dlouho a že ten pokoj bude prázdněj." Trošku se styděl, dalo se to na jeho fejsu lukovat. Tak sem se teda jen usmál a jakoby přikývnul a pravil sem:

„Lukuju to pěkně. Zvykli ste si na trochu klidu a zvykli ste si taky na trochu rozkoší navíc. Tak to chodí: A váš syn by vám byl jen pěkně na obtíž." A potom, bratři moji, věřte mi to nebo mi polibte šáry, sem začal jakoby plakat a cítil sem sám nad sebou velikou lítost. Můj táta na to řekl:

„Víš, synku, Joe už taky zaplatil nájem na příští měsíc. Chci říct, že at' už uděláme do budoucna cokoliv, nemůžeme Joeovi říct, aby vypadl, že ne, Joe?" A tenhle Joe povídá:

„O vás dvou jsem už začal přemýšlet jako o svém otci a matce. Bylo by snad správný a čestný odejít a nechat vás napospas něžnostem tohodle mladýho monstra, kterej jako by vůbec nebyl vašim opravdovým synem? Ted' brečí, ale to je jenom jeho dovedný předstírání. Nechte ho odejít, at' si někde najde pokoj. Nechte ho, at' se poučí ze svejch chyb. Takovej zlej kluk jako on si nezaslouží tak hodnou mámu a tátu, jaký měl."

„Dobře," řekl sem a vstal, pořád jakoby celej v slzách. „Ted'vím, na čem sem. Nikdo mě nechce, nikdo mě nemiluje. Trpěl sem, trpěl a trpěl, a všichni chtějí, abych trpěl dál, já vím."

„Tys způsoboval utrpením jinejm," řekl ten Joe. „Je jen správný, abys taky pořádně trpěl. Slyšel jsem všechno, cos provedl, seděl jsem tady večer u rodinnýho stolu a poslouchat to byly pěkný šoky. Ze spousty věcí mi bylo úplně na zvracení."

„Přál bych si," odpověděl sem, „bejt zpátky ve vězení. Ve starým dobrým STANAZu, kde sem žil. Ted' odguljám pryč," řekl sem. „Už mě nikdy nezlukujete. Půjdu si po svejch, mockrát vám děkuju. Doufám, že vás to bude pořádně žrát ve svědomí." Můj otec řekl:

„Neber si to tak, synku," a moje mamka pořád jen pokračovala bůůůůúúúú úúú úúúú, fejs měla celej ošklivě ztrhanej, a ten Joe jí dal zas hendku kolem ramen, poplácal ji a chlácholil ji pššt pšt pšt jak lunatickej. A tak sem tak jakoby doklopýtal ke dveřím a vyšel ven a nechal je napospas jejich strašlivý vině, ach, bratři moji.

2

GULJAL sem ulicí jakoby bez cíle, bratři, v těch nočních dresech, na který píply koukali jak na zjevení, byla mi zima, byl totiž svinsky studenej zimní den, a jediný, co sem si přál, bylo octnout se daleko od toho všeho a nemuset na nic z toho myslet, na vůbec žádnou buč. Sjel sem teda busem do Centra, volkoval sem zpátky na Taylorovo náměstí, a tam byl būtyk s diskama MELODIJA, kterýmu sem ve svejch zvláštních choutkách přivyknul, ach, bratři moji, a vypadalo to tam skoro úplně stejně tak, jak ten plac býval vždycky, takže když sem vešel dovnitř, čekal sem, že tam zlukuju starýho dobrýho Andyho, plešatýho a strašně strašně hubenýho jakoby hhumaníka ochotnýho vždycky pomoci, od kterýho sem purčejzoval disky za starejch časů. Jenže tam ted' nebyl žádný Andy, bratři, jenom křik a skřím týnů (teda jako mládeže), bajatů i plic, který hírovali nějakej novej popsong, tancovali na něj, a hhumaník za pultem, sám nebyl týnům moc odrostlej, se plácal do hendek a láfal se jak lunatickej. Přistoupil sem teda k pultu a počkal, až se uráčil si mě všimnout, a pak sem řekl:

„Rád bych si poslechl disk s Mozartem číslo čtyřicet." Nevím, jak mě to v mým gulliveru napadlo, ale stalo se. Ten hhumaník za pultem odpověděl:

„Jakejch čtyřicet, příteli?"

Řekl sem: „Symfonie. Symfonie číslo čtyřicet v g moll." „Úúúú," skřímoval jeden z tančících týnů, bajat s vlasama úplně přes ajka, „legránka. Není to legrační. On chce bejt legránka."

Cítil sem, jak začínám bejt zapsetovanej, ale musel sem si na to dávat pozor, proto sem se jakoby usmál na toho hhumaníka, kterej převzal Andyho místo, a na všechny tancující a skřímující týny. Ten člověk za pultem povídá: „Běž do támhletý budky, příteli, něco ti tam pustím."

Šel sem teda do malý kóje, kde ste mohli hírovat disk, kterej ste si chtěli koupit, a pak ten hhumaník nasadil disk pro mě, jenže to nebyla Mozartova Čtyřicátá, byla to Mozartova „Praha" - zdálo se, že prostě popadl prvního Mozarta, kterýho našel na policiče což mě teda zapsetovalo už úplně a já se musel snažit to potlačit, protože sem měl strach, že zase začne ta bolest a zvracení, jenže sem zapomněl na něco, na co bych neměl zapomínat nikdy a co mě led' přimělo k tomu, že sem to chtěl odkejhat. Bylo to tím, že ty doktorský bračny to ve mně zafixovali tak, že sem pocit k dávení mohl dostat

z jakýkoli hudby vzbuzující emoce, úplně stejně, jako když sem lukoval nebo chtěl páchat násilí. Bylo to tím, že všechny ty filmy o násilí byly nafilmované s muzikou. A já si vzpomněl především na ten příšernej nacistickéj film s poslední větou z Beethovenovy Páté. A z milovanýho Mozarta se mi ted' udělalo příšerně nanic. Vystřelil sem z obchodu a týnové se za mnou smáli a ten hhumaník za pultem skrímoval: „He he he!“ Ovšem nevšímal sem si toho a klopýtavě, skoro jako slepec, sem přešel přes ulici a za roh do mlíčňáku Korova. Věděl sem, co potřebuju.

Plac byl skoro prázdnej, bylo ještě ráno. Vypadalo to tam taky divně, celý vymalovaný rudejma bučícíma krávama, a za pultem nebyl jedinej hhumank, kterýho bych znal. Když sem ale řekl: „Veliký plus mlíko,“ věděl ten hhumaník s jakoby protáhlým, čerstvě vyholeným fejsem, co chci. Vzal sem si veliký mlíko plus k malýmu stolku, oddělenýmu od hlavního placu závěsama, takovejch bitkovejch separé tady byla spousta, a já se posadil do plyšovýho křesílka a popíjel a popíjel. Když sem vypil celou sklenici, dostal sem pocit, že se začínají dít věci. Ajka sem měl jakoby fixovaný na bitkovej kousek stříbrnýho papíru z balíčku rakovek ležícího na podlaze, nezametal na tomhle place vždycky chorošně, bratři moji. Ten útržek stříbra začal růst a růst a růst a tak pronikavě a jasně zářit, že sem na něj musel přimhouřit ajka. Narostl do takový velikostí, že nevyplnil jenom box, ve kterým sem se povaloval, nýbrž celou Korovu, ulici, celý město. Pak došlo na celej svět, pak na úplně všechno, bratři, a vypadalo to úplně, jako by vzniklo moře, který omývá každíčkou buč, třeba i jenom myšlenou. Mohl sem hírovat sám sebe, jakej sem dělal zvláštní nojz a tolkoval verdy jako: „Drazí mrtví zahálčíví tvorové, nemající lipsy v různotvarých přestrojeních,“ a samý takový fisíz. Pak sem pocítil jakoby vizi, že všechno to stříbro musím rozbít, a pak tam byly barvy, jaký nikdo nikdy nelukoval, a pak sem já zlukoval kdesi v dálce takovou jakoby skupinu soch, kterou jakoby někdo přistrkoval pořád blíž a blíž, a všechny ty sochy byly shora i zespodu ozářeny velice jasným světlem, ach, bratři moji. Ta skupina soch, to byl Bůh či Bog se všema svejma svatejma a posvátnejma andělama, všechny ty sochy byly lesklý jako z bronzu, s fousama a bolšáckejma velikejma křídlama, ktorejma mávaly v mírným větru, takže nemohly vlastně ve skutečnosti být z kamene nebo z bronzu, a oči neboli ajka se jim tak jakoby pohybovaly jako úplně živý. Ty bolšácký velikánský postavy přicházely blíž a blíž, až to vypadalo, že mě povalí, a já užíroval svůj vlastní vojs, jak skrímuj: „Íííí.“ A cítil sem, že sem se všeho zbavil - dresů, těla, mozku, jména, osudu - a cítil sem se fakt chorošně, jako v nebi. Pak se ozval nojz jakoby drčení a lámání a Bog se svejma andělama a svatejma nade mnou tak trochu vrtěli gulliverama, jako by chtěli tolknout, že ted' zrovna na to není čas, ale že to musím zkusit znova, a pak se všichni jakoby ušklíbli a zaláfali a zhroutili se a to veliký teplý světlo na jednou ochladlo a byl sem zase tam, kde dřív, s prázdnu sklenicí na stole před sebou a s pocitem, že se rozbřečím a jako by smrt byla na všechno tou jedinou odpovědí.

A to bylo to, co sem lukoval úplně jasně, že právě tohle musím udělat, ale nevěděl sem přesně, jak, protože sem na to nikdy dřív nepomyslel, ach, bratři moji. V mojí malý tašce s osobníma bučícíma sem měl svůj gorlovej rejzr, ale když sem pomyslel na to, jak sám na sobě provedu řízy říz a poteče ze mě rudě rudá blažka, udělalo se mi okamžitě strašně blbě. Potřeboval sem něco, v čem by nebylo násilí, co by mě prostě jenom doprovodilo do spánku, ze kterýho by se Váš Pokornej Vypravěč už nikdy neprobudil, a nikomu by už nikdy nezpůsobil žádný potíže. Možná, pomyslel sem si, kdybych odguljal do Veřejný knihovny za rohem, mohl bych tam najít nějakou knihu o tom, jak to bezbolestně odkejhat. Myslel sem na to, jak sem mrtvej a jak je to všem líto, téčku s emkem a tomu fisízovému smelovatýmu Joeovi, ktorej se choval jako uzurpátor, a taky dr. Brodskému a dr. Branomovi a tomu nitrovému vnitrovému ministrovi a všem dalším hhumaníkům. A taky tý vychloubačný smelovatý vládě. Tak sem se vymrcasoval

do zimy, a ono už bylo odpoledne, skoro dvě hodiny, jak sem lukoval na obrovský Centrální časomíře, takže můj výlet do země mlíka plus musel trvat dýl, než sem si myslel. Šel sem po bulváru Marghanita a zabočil do třídy Boothby a ještě jednou za roh, a stál sem před Veřejnou knihovnou.

Byl to oudanej fisízovej a smelovatej plac, do kterýho, pokud se pamatuje, sem od dob, kdy sem byl moc bitkovým bajatem, určitě ne starším než šest let, nevstročil, a měli to tady rozdělený na dvě části - v jedný se pučovaly knížky a ve druhý, plný pejprů a časáků a takovýho smelu jakoby velice oudanejch lidí, kterejm plotě smrděly stářím a chudobou, se mohlo číst. Ty oudani stáli po celý místnosti kolem stojanů s pejprama, posmrkávali, říhali a tolkovali sami k sobě, smutně listovali stránkama, aby si přečetli zprávy, nebo posedávali u stolů a prohlíželi si časáky nebo to předstírali, některý spali a jeden nebo dva chrápali fakt gromkově. Nemohl sem si nějak vzpomenout, co sem to tady vlastně chtěl, a pak sem si v šoku uvědomil, že sem na tohle místo odguljal, abych našel návod, jak to bezbolestně odkejhat, a tak sem převolkoval k regálu se spoustou referenčních bučí. Byla tady spousta knížek, ale žádná neměla titul, bratři, kterej by mě uspokojil. Vybral sem si jednu lékařskou knihu, ale když sem ji otevřel, byla plná kreseb a fotografií příšernejch zranění a nemocí, a mně se z toho hned začalo navalovat. Tak sem ji zase vrátil do regálu a vzal si tu velikou knihu neboli Bibli, jak se jí říkalo, protože sem si myslel, že by mi mohla poskytnout jistou útěchu - tak, jako ve starejch dobách STANAZu (vlastně ne tak starejch, jenže už se to zdálo být strašně strašně dávno), a doklopýtal sem k židli, abych si v tý Bibli něco přečetl. Ale našel sem akorát samý historky o trestech a potrestání nespokojenejch Židů, který se tolčokovali navzájem, a z toho se mi chtělo zvracet taky. Takže sem se skoro rozplakal a strašně oudanej otrhanej maník proti mně řekl: „Co je, synku? Co tě bolí?“

„Chtěl bych to odkejhat," odpověděl sem. „Mám toho dost, v tom to je. Život je už nad mý síly.“

Nějakej oudan sedící vedle mě zasyčel „Pššššt“, aniž by vzhlídnul od jakýhosi lunatickýho časáku plnýho kreseb nějakejch bolšáckejch geometrickejch bučí. V hlavě mi to rozeznělo jakousi vzpomínku. Ten druhej maník pravil:

„Na to seš moc mladej, synku. Vždyť ty máš všecko před sebou.“ „Ano," řekl sem hořce. „Jako falešný bresty.“ Ten hjaník, co četl časák, znova opakoval „Pššššt“, a tentokrát se podíval a cosi mezi náma oběma přeskočilo. Zlukoval sem, kdo to je. On řekl úplně gromce:

„Nikdy nezapomínám podobu, díky Bohu. Nikdy nezapomínám podobu nikoho. Pane Bože, ty mladá svině, ted tě konečně mám.“ Krystalografie, ten to byl. Tu si nesl z knihovny tenkrát. Chorošně rozdupaný falešný zuby. Roztrhaný dresy. Rozripovaný knížky, všechny o krystalografii. Pomyslel sem si, že nejlíp bude odtud kvikle vypadnout, bratři. Jenže ten starej oudan už byl na nohou, skrímoval jak lunatickej na všechny ty nastydly stářiky u pejprů kolem stěn a dřímající nad časákama u stolů. „Máme ho," skrímoval. „Tu škodnou, tu mladou svini, co zničila moje knížky o krystalografii, vzácné knížky, knížky, které se už nikde a nikdy nedostanou!“ Dělal příšerně bláznivej nojz, jako by to fakt neměl v gulliveru moc v pořádku. „Dokonalá odrůda zbabělého brutálního mladíka," skrímoval. „Je tu mezi náma, vydán napospas našemu milosrdenství. Se svými přáteli mě mlátil, kopal a řezal. Svlékli mě a vytrhli mi zuby. Smáli se mé krvi a mému úpění. Dokopali mě domů, v mdlobách a nahého.“ Nebylo to všechno přesně tak, jak mi jistě dáte za pravdu, bratři. Nějaký dresy na sobě měl, nebyl přece úplně bérovej.

Zaskrímoval sem v odpovědi „To bylo už před víc jak dvouma rokama. Dostal sem už za to trest. Poučil sem se. Podívejte se na můj obrázek v novinách.“

„Trest, he?“ řekl jeden ouldanej týpek, jakoby bývalej voják. „Ta vaše banda by se měla vyhubit. Jako obtížnej škodlivej hmyz. Opravdovej trest.“

„Dobře, dobře,“ řekl sem. „Každej má nějaký přesvědčení. Odpusťte mi, všichni. Já už musím jít.“ A chtěl sem z toho placu lunatickejch starejch lidí odguljat. Aspirín, to bylo ono. Můžete to odkejhat se stovkou aspirínů. Aspirín z nějaký starý drogerie. Jenže ten krystalografickej hhumaník skrímoval:

„Nenechte ho odejít! Naučíme tu vrahounskou mladou svini o trestu všechno, co víme! Chyťte ho!“ A věřte tomu, bratři moji, nebo udělejte tu druhou buč, dva nebo tři ouldaní neduživci, všichni kolem devadesátky, mě popadli třesoucíma se starejma hendkama, a mně se udělalo úplně blbě ze smelu staroby a nemoci, kterej se z těch skoro už mrtvejch maníků linul. Krystalovej hhumaník šel ted po mně, začal mě tak jako slabě tolčokovat na fejs a já se snažil dostat pryč a odvolkovat, jenže ty ouldaný hendky, který mě držely, byly silnější, než sem si myslel. Potom přišli s kulháním od pejprů další ouldaní a sáпали se na Vašeho Pokornýho Vypravěče. Skrímowali buči jako například: „Zabte ho, rozdupejte ho, zavražděte ho, kopněte mu zuby do chřtánu,“ a samý takový fisíz, a já lukoval, co bylo úplně jasný. Stará generace se tu pustila do mladý, o tom to celý bylo. Některý z nich ale říkali: „Ubohej starej Jack, skoro ho zabili, skoro utloukl ubohýho starýho Jacka, to je teda mladá svině,“ a tak dál, jako by se to stalo včera. Myslím, že pro ně to vlastně včera bylo. Bylo tu najednou celý moře smelovatejch jetejch špinavejch chlápků, který se mě snažili popadnout svejma slaboučkejma hendkama a kostnatejma starejma pazourama, skrímowali a štěkali na mě, ale náš krystalovej frendík je vedl a rozdával tolčok za tolčokem. A já se neodvážil udělat jedinou buč, ach, bratři moji, protože bylo lepší nechat se mlátit, než mít pocity na zvracení a cítit tu příšernou bolest, i když samozřejmě fakt, že se tu násilí dělo, způsobil, že dávení čekalo kousek za rohem, aby lukovalo, jestli se má ukázat a propuknout v celý svý příšernosti.

Pak přišel asistentskej hhumaník, mladší hhumaník, kterej měl službu, a ten zaskrímoval: „Co se to tady děje? Okamžitě toho nechte. Tohle je čítárna.“ Ale nikdo si toho nevsímal. A tak ten asistentskej hhumaník pravil: „Tak dobře, zavolám policii.“ A já sem se rozskrímoval tak, jak sem si nikdy nemyslel, že bych to mohl ve svým lajfu kdy udělat:

„Ano ano ano, udělejte to, zachraňte mě před těma starejma bláznama.“ Všimnul sem si, že ten asistentskej hhumaník není moc žhavej přidat se do toho blbání a osvobodit mě ze spárů nenáivistnejch a bláznivejch ouldanů; odmrcasoval se jenom do svý kanceláře nebo kam, kde byl telefon. Ty starý chlapi na mě pořád strašně ječeli a já cítil, že by mi stačilo jednou praštit a všichni by popadali na zem, ale nechával sem se, naprosto trpělivě, držet těma ouldanejma hendkama, se zavřenejma ajkama, a cítil sem pořád ty slaboučký tolčoky na fejsu a híroval supící zadejchaný starý vojsy, jak skrímujou: „Ty svině mladá, mladej vrahu, chuligáne, netvore, zabte ho!“ Pak sem koupil tak fakt bolestivej tolčok do nosu, že sem si řekl sakra sakra a otevřel sem ajka a začal bojovat o svou svobodu, což nebylo těžký, bratři, a utekl sem tomu skrímování na jakousi chodbu za čítárnou. Jenže ty ouldaný pomstychtivci šli pořád po mně, ječeli jako pomínutý, jejich zvířecký pracky se celý třásly, aby se dostaly na vašeho přítele a Pokornýho Vypravěče. Pak mě znova chytili, ležel sem na podlaze, kopali do mě, a potom sem zhíroval, jak vojsy nějakějch mladejch hhumaníků skrímujou: „Dobrá, dobrá, nechte toho,“ a věděl sem, že dorazila policie.

BYL sem jako v mdlobách, ach, bratři moji, a nelukoval sem moc jasně, ale byl sem si jistej, že sem tyhle milicjanty už někdy na nějakým placu potkal. Ten, kterej mě držel, pořád dokola říkal: „Tak tak tak,” až před dveře Veřejný knihovny, a toho sem vůbec neznal, ale zdálo se mně, že je na roža strašně mladej. Ale záda těch druhejch dvou sem už určitě lukoval někdy dřív. Švihali do těch oudnanů s velkou neskrývanou radostí, sekali kolem sebe bitkovejma bičikama a skrímovali: „Tu máte, vy nehodní kluci. To vás naučí nechat rvaček a ničení Státního míru, vy ohyzdní násilníci.” Tak zahnali postupně ty ječící, pískající a skoro umírající oudnaný mstitele zpátky do čítárny, a potom se obrátili a láfali se nad tou legrací, když mě zlukovali. Ten starší z těch dvou pravil:

„Ale ale ale ale ale ale. Snad to není malej Alex. Dlouho sme se už neviděli, frendíku. Jak se vede?” Byl sem jako v mdlobách, uniforma a šlema čili helma ztěžovala možnost zlukovat, o koho se jedná, i když fejs i vojs byly strašně povědomý. Pak sem se podíval na toho druhýho, a s jeho šklebícím se lunatickým fejsem sem ztratil poslední pochybnosti. Pořád ještě otupělej sem se pohledem vrátil k tomu, kterej tak ale ale aleoval. Byl to tlust’och Billík, můj starej nepřítel. Ten druhej byl pochopitelně Tupoun, kterej kdysi býval mým frendíkem a rovněž nepřitelem smradlavýho kozla, tlust’ocha Bilhlca, jenže ted’ z něho byl milicjant v uniformě a šlemě a s bičem na udržení pořádku. Řekl sem:

„Ach ne.”

„Překvapeničko, he?” A starej dobrej Tupoun přišel se svým starým dobrým chechtákem, kterej sem si tak chorošně pamatoval: „Hu hu hu.”

„To není možný,” řekl sem. „Tak to přece nemůže bejt. Nevěřím tomu.”

„Důkaz starejch dobrejch ajek,” šklebil se Billík. „Žádný převleky. Žádný kouzla, frendíku. Zaměstnání pro dva, který už maj na práci svůj věk. Policie.”

„Ste ještě moc mladý,” řekl sem. „Příliš moc mladý. Z tak mladejch bajatů přece nedělají rože.”

„Kdysi mladejch,” opravil mě starej dobrej milicjant Tupoun. Nemohl sem se s tím, bratři, vyrovnat, fakt ne. „Kdysi sme bejvali mladý, náš mladej frendíku. A tys byl vždycky z nás ten nejmladší. A ted sme teda tady.”

„Já tomu pořád nemůžu uvěřit,” řekl sem. Potom Billík, rož Billík, kterýho sem nemohl vystát, řekl tomu mladýmu milicjantovi, kterej mě pevně držel a kterýho sem neznal:

„Myslím, že nejlíp uděláme, Rexi, když se protentokrát uchýlíme ke starýmu dobrýmu úhrnnému trestu. Kluci jsou kluci, tak jako vždycky. Nemusíme procházet celou tou rutinou na stanici. Tenhle tady zase zkoušel svý starý hnusný triky tak, jak si je všichni pamatujeme, i když ty pochopitelně, ne. Útočil na přestárly a bezbranný a oni poprávu sáhli k odvetě. Ve jménu zákona a Státu se však k tomu nějak postavit musíme.”

„Co to má všechno znamenat?” řekl sem, protože se mi nechtělo věřit svejm írům. „To oni šli po mně, bratři. Nemůžete bejt přece na jejich straně. To přece nemůžeš, Tupoune. Byl to ten hhumaník, se kterým sme si jednou za starejch časů blbali a kterej se ted po tý dlouhý době snažil trošku bitkově dosáhnout jakýsi pomsty.”

„Dlouhý době, to je správně řečený,” řekl Tupoun. „Nepamatuju se na tu dobu moc chorošně. A taky mi neříkej Tupoune. Musíš mě oslovovat 'příslušníku'.”

„Nicméně si toho pamatujeme dost," kýval Billík pořád hlavou. Nebyl už tak tlustej, jak bejval. „Třeba na ošklivý malý bajaty šikovný v zacházení s gorlovejma rejzrama - a na takový je třeba dohlížet." A vzal mě do fakt pevnýho sevření a vyvedl mě z knihovny. Před ní čekalo milicjantský auto a ten hĵumaník jménem Rex byl řidič. Vtolčokovali mě jakoby dozadu do auťáku a já se nemohl zbavit dojmu, že je to celý jenom jako takovej žert a že si Tupoun nakonec sundá šlemu z gulliveru a začne ha ha ha. Jenže ne. Pokusil sem se potlačit fír, kterej ve mně narůstal, a řekl sem:

„A co starej dobrej Pítrs, co se stalo s ním? S Jiříkem to bylo smutný," pokračoval sem, „všechno sem o tom híroval."

„Pítrs, ach jo, Pítrs," řekl Tupoun. „Myslím, že si na nějaký takový jméno vzpomínám." Lukoval sem, že míříme ven z města. Zeptal sem se:

„Kam to vlastně jedeme?"

Billík se zepředu otočil a pravil: „Ještě je světlo. Malá projížďka na venkov, zimně vylidněnej, osamělej a nádhernej. Není dobrý, aspoň ne vždycky, aby pípily ve městě lukovali příliš často naše úhrnný tresty. Ulice se musejí udržovat čistý na mnoho způsobů." A otočil se zase zpátky.

„Hele," řekl sem, „já to všechno vůbec nechápu. Starý dobrý časy sou mrtvý a navždycky pryč. Za to, co sem v minulosti udělal, sem byl potrestanej. Vyléčili mě."

„To nám četli," řekl Tupoun. „Říd'a nám to všechno četl. Říkal, že je to moc dobrej způsob."

„Četli ti to," řekl sem bitkově jízlivě. „Ty seš pořád ještě tak tupej, že neumiš číst sám, bratře?"

„Ale ne," řekl Tupoun jakoby velice slušně a lítostivě. „Takhle nemůžeš mluvit. Už ne, frendíku." A ubalil mi bolšáckej tolčok přímo na bejka, takže mi okamžitě z nosu začala kap kap kapat rudě rudá blažka.

„Nikdy se nedalo nikomu věřit," řekl sem hořce a otíral si hendkou blažku. „Vždycky sem byl odinočky."

„To stačí," řekl Billík. Byli sme ted venku z města a kolem dokola byly jen holý stromy a pár vzdálenejch jakoby cvrlikavejch ptáků, a na obzoru se plahočila jakási zemědělská mašina, která vyluzovala bzučivej nojz. Už se úplně smrákalo, protože zima byla na svém vrcholu. Kolem nebyli žádný pípily ani zvířata. Byli sme tam jenom my čtyři. „Vystup si, Alexku, chlapče," řekl Tupoun. „Jenom takovej bitkověj úhrn."

Během celý tý doby tam ten šoférskěj hĵumaník jen tak seděl za volantem auťáku, kouřil rakovku a četl si bitkově v knížce. Měl v auťáku světlo, ve kterým mohl lukovat písma. Vůbec si toho, co Billík s Tupounem prováděli Vašemu Pokornýmu Vypravěči, nevšímal. Nebudu se moc rozepisovat o tom, co dělali, ale celý to vypadalo jako funění a žuchání jakoby na pozadí určicích zemědělskejch strojů a cvrk cvrk cvrlikání v holejch neboli bérovejch větvích stromů. Kousky kouřovýho dechu ste mohli lukovat ve světle auťáku, a ten šofér otáčel velice klidně stránky. A po mně celou tu dobu, ach, bratři moji, nemilosrdně jeli. Potom Billík nebo Tupoun, nemůžu říct, kterej z nich to byl, řekl: „To asi stačí, frendíku, myslel bych, že jo?" Pak mi dali jeden závěrečnej tolčok na každou stranu fejsu a já se složil a zůstal ležet v trávě. Byla zima, ale já zimu necítil. Pak si zamnuli hendkama, nasadili zase šlemy a tuniky, který si předtím sundali, a potom se vrátili do auťáku. „Zlukujem se ještě někdy příště, Alexku," řekl Billík a Tupoun předvedl jenom jeden ze svejch starejch dobrejch klaunskějch chechtáků. Řidič dočetl stránku, na který byl, odložil knížku stranou, nastartoval auťák a zamířili zpátky k městu, přičemž můj ex-frendík a ex-nepřítel mi oba dva mávali. Jenže já tam ležel, zmlácenej a oddělanej.

Byl sem ošklivě poraněnej a pak začalo pršet, úplně ledovej děšť. Nikde v dohledu sem nelukoval žádný pípily ani světla domů. Kam sem měl jít, já, kterej sem neměl ani

domov, ani moc katru v karmanech? Plakal sem nad sebou bůůůúú úúú úúú. Pak sem vstal a pomalu se rozešel.

4

DOMŮ, domů, domů, chtěl sem domů, a k DOMOVU sem taky přišel, bratři moji. Šel sem tmou a nemířil zpátky do města, ale směrem k nojzu toho zemědělského stroje. To mě přivedlo do takový jakoby vesnice, z který sem měl pocit, že sem ji už někdy lukoval, ale to mohlo být jenom tím, že všechny vesnice vypadaly do jistý míry stejně, a potmě obzvlášť. Byly tam domy a takovej plac, kde se pilo, a přímo na konci vesnice stála bitková chata úplně odinočky, a já zlukoval na brance bíle zářící její jméno. DOMOV, stálo tam. Byl sem úplně promočenej od toho ledovýho lijáku, takže moje dresy už nebyly podle tý nejmódnější fazóny, ale spíš mizerný a úplně patetický, a z mojí parádní svatozáře zbyl jen chumáč físisový změti kolem celýho gulliveru, a byl sem si jistej, že můj fejs je samá modřina a rána, a taky se mi viklalo pár cánů, když sem se jich zlehka dotknul ještěkem. A celou plot' sem měl strašně rozbolavělou a měl sem příšernou žízeň, takže sem svý lipsy pořád nastavoval studenýmu dešti, a k tomu mi bez ustání škrunderalo v žaludku, protože sem od rána neměl jedinej kousek piščky, a ani tehdy toho moc nebylo, ach, bratři moji.

DOMOV, stálo tam, a snad by se tam mohl najít nějakej hhumaník, kterej by mi mohl pomoci. Otevřel sem branku a jako bych tak uklouzl na cestičce, protože déšť ji proměnil v ledovou klouzačku, a potom sem jemně a významně zaklepal na dveře. Žádněj hhumaník nepřišel, tak sem zaťukal bitkově silnějc a víckrát a pak sem uslyšel nojz fútek, který přicházely ke dveřím. Pootevřely se a mužskej vojs se zeptal: „Ano, co se děje?”

„Ach,” řekl sem, „prosím vás, pomozte mi. Byl sem zbit policií a nechali mě na silnici umřít. Ach, prosím vás, dejte mi něčeho napít a nechte mě ohřát se u ohně, prosím vás, pane.”

Nato se dveře otevřely dokořán a mohl sem lukovat jakoby teplý světlo a hořící praskající oheň. „Pojďte dál,” řekl ten hhumaník, „ať jste, kdo jste. Bůh vám pomáhej, ubohá oběti, pojdte dál, ať se na vás podíváme.” Tak sem tak jakoby vklopýtal dovnitř a nebyla to žádná velká sláva, bratři, cítil sem se fakt hotovej a u konce se silama. Ten hodnej hhumaník mi položil hendky kolem plečů a dovedl mě do pokoje, kde hořel oheň, a já sem samozřejmě okamžitě poznal, kde sem a proč mně ten DOMOV na brance připadal tak povědomej. Podíval sem se na toho hhumaníka a on se díval na mě takovým laskavým způsobem, a ted' sem si ho připamatoval už úplně dobře. On si na mě pochopitelně nevzpomínal, protože v těch bezstarostnejch časech sme s mejma takzvanějma frendíkama všechno naše bolšácký šlágování a blbání a stoulování prováděli v maskýs, který představovaly fakt chorošný přestrojení. Byl to menší hhumaník ve středním věku, třicet, čtyřicet, padesát, a měl na gulliveru očky. „Posadťe se k ohni,” řekl, „přinesu vám trochu whisky a teplou vodu. Bože bože bože, někdo vás teda pořádně zřídil.” A jakoby starostlivě se mi zadíval na gulliver a na fejs.

„Policie,” řekl sem. „Příšerná, strašná policie.”

„Další oběť,” řekl jakoby s povzdechem. „Oběť moderní doby. Půjdu a přinesu vám tu whisky, a pak vám musím trochu ošetřit rány.” A odešel. Bitkově sem se po tom útulným pokojíku rozhlídl. Byly tam skoro jenom samý knihy, oheň a několik židlí, a bylo tak nějak lukovat, že tady chybí ženská hendka. Na stole stál psací stroj a spousta

jakoby poházených papírů a já si vzpomněl, že to byl jakési spisovatelskej hjuaník. *Mechanickej pomeranč*, tak to bylo. Bylo legrační, že mi to zůstalo vězet v mozku. Nesměl sem to ale dát najevo, protože sem potřeboval pomoc a laskavou péči. Ty příšerný gražny bráčny v tom hrozným bílým placu mi tohle provedli, donutili mě k potřebě pomoci a laskavosti a přinutili mě rovněž pomoc a laskavost nabízet jinejm, pokud ji někdo ode mě vzal.

„Tady to je,“ hlaholil ten hjuaník, když se vracel. Podal mi k drinkání plnou sklenici horkýho povzbuzujícího nápoje, po němž se mi udělalo líp, a pak mi vyčistil rány na fejsu. Potom pravil: „Vy si dáte pěkně horkou koupel, já vám ji přichystám, a pak mi můžete o všem povědět při dobré teplé večeri, kterou připravím, když se budete koupat.“ Ach, bratři moji, skoro bych nad tou laskavostí plakal, a myslel sem si, že musí lukovat, jak se mi do ajek derou starý dobrý slzy, protože řekl: „No tak no tak no tak,“ a poplácal mě po pleču.

Takže sem vyšel po schodech nahoru a dal si tu horkou koupel, a on mi přinesl na oblečení pyžamo a župan, všechno vyhrátý u ohně, a taky strašně obnošený starý tufle. A tak, bratři moji, třebaže mě ještě všechno bolelo a cítil sem se mizerně, věděl sem, že mi za chvílku bude o mnoho líp. Zguljal sem dolů a lukoval sem, že v kuchyni přichystal na stůl přibory a pěkněj velkéj bochník bredu, a taky láhev PRIMA kečupu, a brzy už servíroval usmažený jajkováky s lomtykama šunky a opečený párky a taky veliký bolšácký hrnky horkýho sladkýho tý s mlíkem. Bylo fajn sedět v teple a jíst, a já zjistil, že sem strašně hladovej, takže sem po tom smaženým jedl jeden lomtyk bredu s máslem a jahodovým džemem z velkýho bolšáckýho hrnce za druhým. „Je mi mnohem líp,“ řekl sem. „Jak se vám jenom kdy odvděčím?“

„Myslím, že vím, kdo jste,“ řekl. „Pokud jste ten, kdo si myslím, pak jste, příteli, na správném místě. Nebyla dnes ráno v novinách vaše fotografie? Jste ta ubohá oběť té hrůzostrašné nové techniky? Jestliže ano, pak vás sem poslala sama Prozřetelnost. Mučený ve vězení a pak vyhozený, aby ho dál mučila policie. Mé srdce s vámi velmi cítí, ubohý chlapče.“ Bratři, nemohl sem ze sebe vypravit jedinej verd, třebaže sem měl lipsy dokořán, abych mu jeho otázky zodpověděl. „Nejste první, který sem v zoufalství zavítal,“ řekl. „Policie vozí své oběti na katastr této obce docela s potěšením. To, že jste sem ale přišel vy, další a jiný druh oběti, je určitě dílem Boží Prozřetelnosti. Možná jste už tedy i vy slyšel o mně?“

Musel sem být velice opatrný, bratři, a tak sem řekl: „Slyšel sem o *Mechanicckém pomeranči*. Nečetl sem to, ale slyšel o tom.“ „Aha,“ odpověděl a jeho fejs se rozzářil jako sluníčko v celé své ranní slávě. „Teď mi něco povězte o sobě.“

„Nemám moc co říct, pane,“ řekl sem zcela skromně. „Byla to jen taková hloupá klukovská lumpárna, moji takzvaní přátelé mě přesvědčili nebo spíš přinutili, abych se vloupal do domu jedný starý pticy - chci říct paní. Neměli sme v úmyslu jí jakkoli ublížit. Naneštěstí té paní ve snaze vyhodit mě ven puklo její starý dobrý srdce, i když já byl už přichystanej odejít sám od sebe, a ona potom umřela. Obvinili mě, že sem způsobil její smrt. Takže mě poslali do vězení, pane.“

„Ano ano ano, jen pokračujte.“

„Pak si mě vybral ministr nitra či vnitra, že na mně vyzkouší tu buč od Ludovica.“

„Povězte mi o tom úplně všechno,“ řekl a dychtivě se ke mně předklonil, přičemž si hendkáv svetrů celej namočil do jahodovýho džemu na talíři, kterej sem odsunul předtím na stranu. Tak sem mu to všechno pověděl. Napovídal sem mu toho spoustu, všechno, bratři moji. Strašně dychtivě to celý poslouchal, ajka se mu jakoby leskla a lipsy měl dokořán otevřený, zatímco mastnota na talířích byla čím dál zashlejší. Když sem skončil, vstal od stolu, pořád kýval hlavou a bručel si hm hm hm, posbíral talíře a ostatní buči ze stolu a zanesl je do dřezu, aby je umyl. Řekl sem:

„Já to, pane, rád udělám.“

„Jen si odpočíte, ubohý mladíku,“ odpověděl a otočil kohoutkem, až z něho začala bublat pára. „Předpokládám, že jste zhřešil, ale váš trest se vymyká jakékoli proporci. Udělali z vás něco, co už nemá nic společného s člověkem. Nemáte už žádnou schopnost volby. Jste přinucen ke společensky pňjatelnému chování, malý stroječek schopný pouze dobra. A je mi to zcela jasné - celá ta věc s marginálním dolad'ováním. Hudba a sexuální akt, literatura i umění, to vše musí být nyní zdrojem nikoli radosti, nýbrž bolesti.“

„To máte pravdu, pane,“ řekl sem a pokuřoval jednu z rakovek s korkovou špičkou od tohodle laskavýho člověka.

„Ukousnou si vždycky příliš velké sousto,“ řekl a utíral talíř, jako by byl duší nepřítomen. „Ale základní intencí je skutečný hřích. Člověk, který se nemůže rozhodovat, přestává být člověkem.“

„To říkal i čarlí, pane,“ řekl sem. „Chci říct jako vězeňskéj kaplan.“

„Opravdu? Opravdu? Samozřejmě, že to říkal. Musel to říkat, že ano, když je to křestan. Ted' tedy,“ pokračoval a pořád přitom utíral ten samej talíř, kterej utíral už před deseti minutama, „pozveme na zítřek pár lidí, kteří se na vás přijdou podívat. Myslím, že byste mohl být užitečný, ubohý chlapče. Myslím, že byste mohl pomoci k pádu téhle zpupné a arogantní vlády. Předělat citlivého mladého člověka na součást mechanického strojku by se zajisté nemělo stát triumfem žádné vlády, ani té, která se veřejně chlubí svou represívností.“ Pořád ještě utíral ten samej talířek. Řekl sem:

„Pane, pořád utíráte ten samej talířek. Souhlasím s vámi, pane, pokud jde o to vychloubání. Tahle vláda se zdá bejt strašně vychloubáčná.“

„Ach,“ řekl, jako by ten talíř zlucoval vůbec poprvý, a pak ho odložil. „Pořád ještě mi to moc nejde,“ řekl, „pokud jde o domácí práce. Dělávala to všechno moje žena a mně nechávala prostor pro psaní.“

„Vaše žena, pane?“ zeptal sem se. „Ona odešla a opustila vás?“ Fakt sem chtěl vědět, jak to s jeho ženou dopadlo, moc dobře sem si ji pamatoval.

„Ano, opustila mě,“ řekl takovým jakoby hlasitým a zahořklým vojsem. „Zemřela, víte. Byla brutálně znásilněna a umlácena. Byl to příliš veliký šok. Stalo se to v tomto domě,“ jeho hendky, ve kterejch pořád držel utěrku, se třásly, „přímo tady vedle v pokoji. Musel jsem se moc nutit, abych tady zůstal žít, ale ona si přála, abych zůstal zde, kde stále zůstává přítomna její křehká vzpomínka. Ano ano ano. Ubohé děvčátko.“ Všechno sem jasně lukoval, bratři moji, všechno to, co se stalo v tý dávno minulý najtce, lukoval sem se při tý prácičce a začalo mi být na zvracení a v gulliveru mi vybuchla bolest. Ten hhumaník to lukoval, protože můj fejs jakoby zůstal celej bez rudě rudý blažky, byl strašně bledej, a on tohle určitě poznal. „Běžte si ted' lehnout,“ řekl laskavě. „Pokoj pro vás je připravený. Ubohý, ubohý chlapče, musel jste si prožít příšerný čas. Oběd moderní doby, přesně jako ona. Ubohé, ubohé, ubohé děvče.“

5

PŘES noc sem se fakt chorošně vyspal, bratři, úplně beze snů, a ráno bylo velice jasný a jakoby namrzlý, a zespoda se linul příjemnej smel vařený a smažený snídaně. Malou chvíli mi trvalo připomenout si, kde to sem, tak jako vždycky, ale brzo mi to došlo a hned sem se cítil jakoby hřejivě a bezpečně. Ale když sem tak ležel v posteli a čekal, až mě zavolají k snídani, napadlo mi, že bych si měl zjistit jméno tohodle ochránářskýho a

jakoby mateřského hhumaníka, a tak sem vyskočil na svý bérový fůtky a hledal *Mechanický pomeranč*, kterej by byl svázaněj, abych tam našel jeho ímja, protože on byl autor. V mý ložnici byla jenom postel, židle a lampička, tak sem volkoval vedle do pokoje toho hhumaníka a tam sem ulukoval na stěně jeho ženu, bolšáckou zvětšeninu, a tak mně při tý vzpomínce bylo zase trochu bitkově na zvracení. Byly tady ale taky dvě nebo tři poličky knížek a na nich, přesně, jak sem si myslel, sem našel i výtisk *Mechanického pomeranče* a na zadní straně obálky stejně jako na hřbetě bylo ímja autora - F. Alexander. Dobrej Bogu, pomyslel sem si, vždy je to další Alex. Pak sem tím listoval, stál tam v jeho pyžamu s bosejma fůtkama, ale nebylo mi ani bitkově zima, protože ta chalupa byla celá jakoby prohrátá, a nepodařilo se mi zlukovat, o čem ta knížka je. Zdálo se, že je to napsaný ve strašně lunatickém stylu, samý ach a och a jiný takový fisíz, ale zdálo se, že to celý vede k závěru, že všichni píply byli dneska předělaný na stroje a že ve skutečnosti spíš - vy a já a on a polib mi šáry - jen tak divoce rostou jako nějaký ovoce. F. Alexander, zdálo se, si myslel, že všichni rosteme na jakémisi světovém stromě, jak to nazýval, ve světovém sadu, kterej pěstuje snad Bog či Bůh, a sme tam proto, že Bog či Bůh nás potřebuje, aby náma uhasil svou žíznivou lásku nebo takový nějaký fisíz. Džvenk toho se mi vůbec nelíbil, ach, bratři moji, a přemýšlel sem, jak tenhle F. Alexander musí bejt lunatickej, možná se zlunatikoval tehdá, když to jeho žena odkejhalo. Ale pak na mě ze zdola zavolal vojs jakoby úplně zdravýho hhumaníka, plnej radosti a lásky a takovýho fisíz, a tak se Váš Pokorný Vypravěč odebral dolů.

„Spal jste dlouho," řekl a vytahoval naběračkou uvařená vejce a z grilla lovil černé topinky. „Je už skoro deset. Jsem vzhůru už několik hodin a pracuji."

„Píšete další knihu, pane?"

„Ne ne, teď ne," řekl a pěkně frendíkovsky si přisedl a vejce dělala křap křap křap a černý topinky sme chroustali chrust chrust chrust, a v bolšáckejch velikejch ranních hrnkách bylo nalitý tý se spoustou mlíka. „Ne, mluvil jsem po telefonu s různými lidmi."

„Myslel sem, že nemáte telefon," řekl sem. Dlabal sem lžičkou ve vajíčku a nedával si pozor, co říkám.

„Proč?" řekl velice ostražitě jako nějaký kviklý zvíře se lžičkou na vajíčka v hendce. „Proč jste si nemyslel, že mám telefon?"

„To nic," řekl sem, „nic, nic." A přemýšlel, bratři, jak moc si pamatuje na začátek tý dávný najtky, když sem přišel ke dveřím se starou dobrou skazkou a mluvil o zavolání doktora a jak ona řekla, že nemají telefon. Vrhnul po mně velice zpytavej luk, ale pak se zase vrátil zpět ke svý laskavosti a srdečnosti a vydlabávání starýho dobrýho jajkováka. Přežvykoval a s plnou pusou povídá:

„Ano, obtelefonoval jsem různé lidi, kteří se o váš případ budou zajímat. Můžete se stát velice účinnou zbraní, víte, která zajistí, že tato zlá a špatná vláda nebude znova zvolena v nadcházejících volbách. Víte, vláda se nejvíc vychloubá právě tím, jak se během posledních měsíců dokázala vypořádat s problémem zločinnosti." Opět se na mě velice zblízka zadíval zpoza kouřícího vajíčka a já si znova nebyl jistej, jestli nelukuje, jakou roli sem až dosud sehrál v jeho lajfu. On ale řekl: „Rekrutují do policie brutální mladé rváče. Navrhují použití technik k oslabení a podlomení vůle obětí." Samý takovýhle verdy, bratři, a jakoby šílenej neboli lunatickej pohled jeho ajek. „To všechno jsme už viděli," řekl, „v jiných zemích. Na ostří hrany. Než se nadějeme, octneme se ve spárech totalitarismu."

„Bože bože bože," pomyslel sem si a cpal se jajkovákama a topinkamajak najatej. Řekl sem:

„Co s tím vším mám společnýho já, pane?"

„Vy,“ řekl pořád s tím lunatickým pohledem, „jste očítý svědek těchto dábelkých návrhů. Lidé, obyčejní lidé, se musí tohle všechno dozvědět.“ Vstal od snídaň a začal rozčileně přecházet po kuchyni, od dřezu ke spížírně a zpátky, přičemž strašně громce mluvil: „Líbilo by se jim, aby se z jejich synů stalo to, co se stalo z vás, ubohá oběti? Nebude teď vláda samotná rozhodovat o tom, co je a co není zločin, a vypumpovávat život, elán a vůli z kohokoli, kdo se jí znelbí?“ Trochu se utíšil, ale ke svému vajíčku se nevrátil. „Napsal jsem dnes ráno článek,“ řekl, „zatímco jste spal. Zítřka nebo někdy vyjde, společně s fotografií vašeho neštěstí. Podepíšete to, ubohý chlapče, jako záznam toho, co vám udělali.“ Řekl sem:

„A co z toho všeho budete mít, pane? Chci říct, kromě těch rozkoší, co dostanete za článek, jak tomu říkáte. Chci říct, proč ste vlastně tak posedlej nenávislí proti týchletý vládě, jestli teda můžu bejt tak drzej a zeptat se vás na to?“

Sevřel pevně hranu stolu a řekl skřípaje cánama, který měl zafixovaný a celý flekatý od rakovkování: „Někteří z nás musí bojovat. Musíme bránit velké tradice svobody. Nejsem žádný partyzán. Když někde vidím hanebnost, snažím se ji odstranit. Jména stran nic neznamenaají. Všechno záleží jen na udržení tradic svobody. Obyčejní lidé si to nechají líbit, ach ano. Prodají svobodu za klidnější život. Proto musí být pobídnuti, *pobídnuti*..“ A v téhle chvíli, bratři, zvedl vidličku a zabodl ji dvatajm nebo třitajm do stěny, až se celá ohnula. Pak ji odhodil na podlahu. Řekl velice laskavě: „Dobře se najezte, ubohý hochu, ubohá oběti moderního světa,“ a já úplně jasně lukoval, že se jeho gulliver dočista zlunatikoval. „Jezte, jen jezte. Sněžte i ta moje vajíčka.“ Já ale odpověděl:

„A co z toho budu mít já? Uzdravím se z toho, v jakým sem teď stavu? Podaří se mi ještě někdy hírovat starou dobrou chorální symfonií a nemít přitom pocit na zvracení? Můžu zase žít jakoby normální lajf? Co se, pane, stane se mnou?“

Podíval se na mě, bratři, jako by o tomhle nikdy předtím nepřemýšlel, jako by to ve srovnání se Svobodou a vším tím fisízem nehrálo roli, a díval se na mě a na to, co říkám, strašně udiveně, jako bych byl jaksi sobeckej, když chci něco jenom pro sebe. Potom pravil: „Ach, jak říkám, vy jste očítý svědek, ubohý chlapče. Sněžte celou snídani a pak se přijďte podívat, co jsem napsal, protože to vyjde v *Trumpetě týdne* pod vašim jménem, vy nešťastná oběti.“

No, bratři, napsal fakt strašně dlouhej a dojemnej kus psaní, a když sem to četl, cítil sem nad tím ubohým bajatem, kterej tolkoval o svejch utrpeních a o tom, jak ho vláda zbavila vůle a jak je jenom na píplech, aby nedovolili takový prohnílý a zlý vládě napříště nad sebou vládnout, cítil sem velikou lítost, a nakonec sem samozřejmě zjistil, že ten ubohej trpící bajat není nikdo jinej než V. P. V. „Je to velice dobrý,“ řekl sem. „Fakt chorošný. Dobře to máte napiskovaný, ach, pane.“ A on se na mě velice udiveně podíval a řekl:

„Cože?“ Jako by mě předtím vůbec nevíroval.

„Aha, tohle,“ řekl sem, „to je to, čemu říkáme týnovská mluva. Všichni týni tak mluvěj, pane.“ Potom on odguljal do kuchyně umejt nádobí a mě nechal v těch vypůjčenejch nočních dresech a tuflich čekat na všechno, co mi ještě udělají, protože já neměl se sebou žádný plány, ach, bratři moji.

Zatímco velkej F. Alexander byl v kuchyni, ode dveří se ozvalo cililink. „Aha,“ skrímoval a přicházel, přičemž si osušoval hendky, „to budou ti lidi. Už jdu.“ Tak šel a pustil je dovnitř, ozvalo se hlaholící hahaha a mluvení a ahoj a hnusný počasí a v předsíni jak se daří, a pak vguljali do pokoje s krbem a s knížkou a s článkem o tom, jak sem trpěl, zluovali mě a zase začali Aha a Áááá, jako předtím. Byli to tři píply a F. Alex mi je všechny představil ímjama. Z. Dolin byl dýchavičnej rozkouřenej hhumaník, kašlal kašl kašl kašl s rakovkou přilepenou v koutku lipsů, a popel z ní mu padal všude

po dresech, ze kterejch ho sklepával netrpělivejma hendkama. Byl to bitkovej kulatej hhumaník, tlustej, s očkama v silnejch obroučkách. Pak tam byl Něco Něco Rubinstein, strašně vysokej a zdvořilej hhumaník s opravdu džentlmenským vojsem, velice ouldanej a s takovou jakoby jajkovákovou bradkou. A nakonec tam byl D. B. da Silva, kterej byl docela kviklej v pohybech a šel z něho silnej smel voňavky. Všichni si mě fakt chorošně prohlíželi a zdálo se, že sou moc potěšeni tím, co lukujou. Z. Dolin řekl:

„Dobře, dobře, he? Jakou skvělou kartou může tenhle hoch být. Když nic jiného, může samozřejmě pro naše účely vypadat ještě daleko nemocněji a mrtvolněji než teď. Účel světí prostředky. Bezpochyby něco vymyslíme.“

Ta pitomost o mrtvolným vzezření se mně, bratři, moc nelíbila, a tak sem pravil: „Co se děje, brotci? Co máte na mysli a co chcete se svým frendíčkem udělat?“ A pak se do toho vložil F. Alexander:

„Divné, divné, ten tón hlasu mě popouzí. My dva jsme se už určitě setkali, tím jsem si jistý.“ A zadumal se a jakoby zamračil. Budu si na to muset dávat pozor, ach, bratři moji. D. B. da Silva řekl:

„Především by mělo jít o veřejné mítinky. Vystavit vás před oči publika bude obrovská pomoc. A pochopitelně rozjet celou velkou akci v novinách. Základní téze: zničený život. Musíme zapálit všechna srdce.“ Ukázal svejch třicet něco cánů, strašně bílejch na tmavým fejsu, vypadal bitkově trochu jako nějakej cizinec. Řekl sem:

„Nikdo mi neřekne, co z toho všeho budu mít já. Mučili mě ve vězení, vlastní rodiče a jejich hnusnej nesnesitelnej podnájemník mě vyhodili z domu, starci mě zmlátili a milicjanti skoro zabili - a co se mnou teda bude?“ Ten hhumaník Rubinstein mi skočil do řeči:

„Uvidíš, chlapče, že Strana nezůstane nevděčná. To ne. Na konci toho všeho tě čeká několik velice přijatelných překvapení. Jen počkej a uvidíš.“

„Přeju si jedinou buč,“ vyskřímnu sem, „a to, abych byl normální a zdravěj, jako za ouldanejch dní, mít svou bitkovou zábavu se *skutečnejma* frendíkama a ne s těma, který si tak jenom říkají a ve skutečnosti sou to zrádci. Můžete to zařídit, he? Může mě nějakej hhumaník tohle všechno vrátit? Tohle chci, aby se stalo, a tohle chci vědět.“

Kašl kašl kašl, rozkašlal se ten Z. Dolin. „Mučedník ve jménu Svobody,“ řekl. „Máte hrát svou roli, na to nezapomínejte. Budeme se o vás zatím ve všem starat.“ A začal mě hladit levou hendku, jako bych byl nějakej idiot, lunaticky se tlemící. Skrímoval sem:

„Přestaňte se mnou zacházet jako s věcí, kterou je jenom potřeba využít. Nejsem žádněj idiot, na kterýho si můžete dovolovat, vy stupído bračny. Obyčejný prestůpniky sou stupído, ale já nejsem obyčejnej ani tupej. Hírujete?“

„Tupej,“ řekl F. Alexander jakoby pobaveně. „Tupej, Tupoun. To bylo někde nějaký jméno. Tupoun.“

„He?“ odtušil sem. „Co s tím má co společnýho Tupoun? Co vy víte o Tupounovi?“ A pak sem pokračoval: „Ach, pomáhej nám pán Bog.“ Moc se mi nelíbil takovej divnej pohled v ajkách F. Alexandera. Zamířil sem ke dveřím, chtěl sem jít nahoru, oblíct si svoje dresy a pak odvolkovat pryč.

„Skoro bych věřil...“ řekl F. Alexander a ukazoval svoje flekatý cáry a ajka měl úplně lunatický. „Jenže něco takovýho je nemožný. Protože, kristepane, kdyby to byl on, roztrhal bych ho na kusy. Rozsekl bych ho vejpůl, pane Bože, ano ano, udělal bych to.“

„No tak,“ řekl D. B. da Silva a hladil ho po hrudi jako nějakýho pejska, kterýho je potřeba uklidnit. „To je všechno minulost. To byli úplně jiní lidé. Musíme pomoci téhle ubohé oběti. To je to, co musíme udělat teď, okamžitě, pokud chceme pomoci Budoucnosti naší Věci.“

„Já si jen oblíknu dresy," řekl sem u paty schodiště, „neboli jak se říká šaty, a pak odvolkuju úplně odinočky. Chci říct, že sem za všechno vděčnej, ale chci žít svůj vlastní lajf." Protože, bratři, chtěl sem odtamtud velice kvikle vypadnout. Ale Z. Dolin pravil:

„Ale né. Máme vás, příteli, a necháme si vás. Půjdete s námi. Všechno bude v pořádku, uvidíte," a přistoupil ke mně, jako by mě chtěl zase chytit za hendku. V té chvíli, bratři, sem pomyslel na rvačku, ale při té myšlence se mi okamžitě udělalo nanic a chtělo se mi zvracet, a tak sem tam jen tak stál. A pak sem uviděl ty jakoby lunatický ajka F. Alexandera a pravil sem:

„Řekněte, co chcete. Sem ve vašich hendkách. Ale dejme se už do toho, bratři." Protože ted už sem se chtěl dostat z tohoto placu, kterému se říkalo DOMOV. Pohled ajek F. Alexandera se mi totiž nějak bitkově přestával líbit.

„Dobře," řekl ten Rubinstein. „Obleč se a dáme se do toho." „Tupej tupoun tupoun," mumlal si pořád jakoby pro sebe F. Alexander. „Co nebo kdo byl ten Tupoun?" Vyběhl sem nahoru po schodech fakt kvikle a oblíknul se za necelý dvě vteřiny. Pak sem vypadnut s těma třema do auťáku, Rubinsteina sem měl z jedny strany a kašlajícího kašl kašl kaši Z. Dolina z druhý, D. B. da Silva řídil a jeli sme do města a do činžáku, kterej se moc nelišil od toho, ve kterým sem bydlíval a říkal mu domov. „Vystupte si, chlapče," řekl Z. Dolin a zakašlal, aby se mu znova rozhořel konec rakovky, kterou svíral v lipsech, a ta rudě zablikala jako uhlík v ohništi. „Tady vás nainstalujeme." Vguljali sme teda dovnitř a na stěnách vestibulu byly i tady buči opěvující Vznešenost Práce, a my si vzali výtah, bratři, a pak sme vešli do bytu, stejného jako všechny činžákové byty v celým městě. Byl strašně strašně bitkovej, dva pokoje a jeden obývací, kde se bydlelo, jedlo i pracovalo, a stůl byl celej pod nánosem knížek a novin a inkoustu a lahví a samýho takovýho físis. „Tady je tvůj nový domov," řekl D. B. da Silva. „Ubytuj se zde, chlapče. Jídlo je v potravinové skříni. Pyžama jsou v prádelníku. Odpočivej, odpočivej, zmatená duše."

„He?" řekl sem, protože sem moc dobře neponímal.

„Dobře," řekl Rubinstein svým ouldaným vojsem. „Ted tě opustíme. Musí se udělat nějaká práce. Přijdeme za tebou později. Bav se, jak nejlíp umíš."

„Ještě jednu věc," zakašlal Z. Dolin kaši kaši kašl. „Viděl jste, že našemu příteli F. Alexanderovi se něco vloudilo do jeho mučivé vzpomínky. Bylo to snad...? Tedy, abych tak řekl, byl jste...? Myslím, že víte, o čem mluvím. My si to necháme pro sebe."

„Zaplatil sem už za to," řekl sem. „Bog ví, že sem za všechno, co sem udělal, zaplatil. Zaplatil sem nejen jakoby za sebe, ale taky za ty strašný bračny, který říkali, že sou moji frendíci." Cítil sem ve vzduchu násilí, a tak mi zároveň začalo bejt zase na zvracení. „Trochu si lehnu," řekl sem. „Prožil sem strašný strašný časy."

„Jen si lehni," řekl D. B. da Silva a ukazoval všech svejch třicet cánů. „Klidně to udělej."

A tak odešli, bratři moji. Odvolkovali si za svým byznysem, předpokládal sem, že dělají v politice a v samým takovým físisu, a já si hověl na posteli, úplně odinočky, a všude bylo velice, velice ticho. Ležel sem tam se sabogama shozenejma z fútek, s rozvázanejma tkaničkama, úplně popletenej, a vůbec sem netušil, jakej druh lajfu mě led' čeká. A gulliverem se mi honily všemožný obrázky samejch různějch hhumanlců, který sem potkal ve škole a ve STANAZu, a nejrůznější buči, který se mi kdy přihodily, a ted' tady nebyl jedinej hhumaník, kterému bych v celým tom bolšáckým světě mohl věřit. A pak už sem, bratři, upadl do spánku.

Když sem se probudil, híroval sem muziku, která přicházela jakoby ze stěny, fakt gromkově, a to ona mě vyhnala z mýho kousku jakoby spánku. Byla to symfonie, kterou sem znal fakt chorošně, ale nehíroval sem ji spoustu let, jmenovala se Symfonie číslo tři od dánskýho hhumaníka jménem Otto Skadelig, strašně gromkovej a násilnickej

kousek, obzvlášť v první větě, která se zrovna teď hrála. Asi dvě vteřiny sem híroval jakoby se zájmem a s radostí, ale pak mě to zase přemohlo, bolest nastoupila a začalo zvracení a dole v kišce se mi ozýval chropot. A tak sem tu byl, já, kterej sem tak miloval muziku, sem teď vylezl z postele a sám pro sebe si chvíli pobrukoval ú ú ú, a pak sem začal bum bum bum bouchat do zdi a skrímovat: „Přestaňte, zastavte to, vypněte to!“ Ale ono to pokračovalo a zdálo se, že je to hlasitější. Mlátil sem teda do zdi, dokud kotníky prstů nebyly samá rudě rudá blažka a odřená kůže, skrímoval sem pořád dokola, ale hudba se nezastavila. Pak mě napadlo, že musím odtud, a vypoťácel sem se z tý bitkový ložnice a kvikle zamířil k venkovním dveřím bytu, jenže ty byly zamčený zvenčí a já ven nemohl. A celou tu dobu byla hudba pořád víc a víc gromkovější, jako by to celý bylo záměrný mučení, ach, bratři moji. Vrazil sem si teda svoje maličky fakt hluboko do írů, jenže trombóny a kotle bubnů se rvaly dovnitř i tak dost gromkově. Vyskrímnul sem teda ještě jednou, aby to zastavili, a bušil a bušila bušil do stěny, jenže sem tím nedosáhnul jedinou maličkou bitkovou změnu. „Ach, co si počnu?“ litoval sem sám sebe a brečel bůůů hůůůúúú. „Ach, Bogu na nebesích, pomoz mi.“ Chodil sem po celým bytě, plnej bolesti a pocitů na zvracení, snažil sem se tu muziku vypnout a hluboko ze střev se mi dralo na povrch strašlivý úpění, a pak sem nahoře na hromadě knížek a novin a samýho takovýho físis, kterej byl na stole v obejváku, zlukoval, co musím udělat a co chci udělat, když mi v tom zabránili všichni ty staříci z Veřejný knihovny a potom za rože převlečeněj Tupoun s Billíkem, a znamenalo to oddělat se, odkejhat to, vymlajznout navždycky z tohodle hnusnýho a krutýho světa. Zlukoval sem totiž verd SMRT na obalu nějakýho pamfletu, i když ve skutečnosti tam jenom stálo SMRT VLÁDĚ. A jako by to byl Osud, ležela tam i další bitková brožurka, která měla do obalu vyříznutý malý bitkový okýnko, a tam stálo: „Otevři okno čerstvému vzduchu, čerstvým myšlenkám, novému životnímu stylu.“ A já teda věděl, že mi to všechno říká, abych se vším skoncoval a vyskočil z toho ven. Možná bitková chvílka bolesti, a pak už navždy a navždy a navždycky spánek.

Hudba pořád chrstala skrz stěnu samý dechy a bicí a housle. Okno v pokoji, ve kterým sem ležel, bylo otevřený. Přeguljal sem k němu a lukoval, že k auťákům, busům a volkujícím hhumaníkům je to slušnej kousek dolů. Vyskrímnul sem na celej svět: „Sbohem, sbohem, nechť vám Bog promine můj zničeněj život.“ Pak sem se vyhoupnul na římsu, hudba mi vrískala po levici a já zavřel ajka a vychutnával studeněj vítr na fejsu, a pak sem skočil.

6

SKOČIL sem, ach, bratři moji, a dopadnul tvrdě na chodník, ale neodkejhal sem to, ne ne. Kdybych to odkejhal, nebyl bych tady, abych vám psal to, co tady píšu. Vypadá to, že ten skok nebyl z dostatečný výšky, aby mě zabil. Ale zlomil sem si záda a zápěstí a fůtky, a než sem padnul do bezvědomí, cítil sem strašnou bolest, bratři, a shora na mě hleděly šokovaný a překvapený fejsy hhumaníků na ulici. A těsně předtím, než přišo bezvědomí, lukoval sem úplně jasně, že ani jedinej hjumamk v celým tom strašlivým světě se mnou nechtěl nic mít a že ta muzika zpoza stěn byla naaranžovaná těma, který měli bejt jakoby mejma novejma frendíkama, a že nějakou takovou buč, jako se právě stala, chtěli, aby se jim splnily jejich hrůzný sobecký a nadutý politický zájmy. A to všechno sem si uvědomil jakoby v jediné miliontině minuty, než sem odhodil svět a oblohu a fejsy zírajících hjumamků nad sebou.

Když sem se vrátil po dlouhý černočerný díře, která mohla trvat snad sto let, zpátky do lajfu, byl sem v nemocnici, celý bílý a s tím smelem špitálu, kterej žnáte, tu směs kyselosti, slušnosti a čistoty. Tyhle antiseptický buči, který vám dají v nemocnici, by měly mít skutečně chorošnej smel, třeba smažený cibulky nebo kytek. Velice pomalu sem se vracel k vědomí toho, kdo sem, a celej sem byl zafačovanéj v bílým a vůbec sem necítil svou plot', ani žádnou bolest nebo šimrání, vůbec žádnou buč. Celej gufliver sem měl zabandážovanéj a kousky jakýsi hmoty sem měl jakoby přilepený na fejsu, hendky sem měl taky obandážovanéj a byly přidělaný k mejm prstům jako nějaký hůlky ke kytkám, který mají rovně růst. A moje ubohý starý fůtky byly taky celý narovnaný a samá bandáž a drátěný klícky a do mojí pravý hendky nedaleko pleča kapala z láhve dnem vzhůru rudě rudá blažka. Ale necítil sem vůbec nic, ach, bratři moji. Vedle mojí postele seděla sestra a četla jakousi knížku, celou tak nějak slabě vytištěnou, a bylo lukovat, že se jedná o povídku, protože tam byla spousta uvozovek, a ona nad tím jakoby těžce dýchala uf uf uf, takže to musela bejt povídka o starým dobrým kartáčování. Byla to fakt chorošná čajina, tahle sestra, se strašně rudejma lipsama a takovejma dlouhejma řasama nad ajkama, a pod svojí hodně naškrobenou uniformou ste mohli lukovat, že má moc chorošný bresty: Řekl sem jí teda: „Co máš, ach, moje malá sestřičko? Pojd' a pěkně si polež se svým frendíčkem v týhle postýlce." Jenže verdy nevyšly zrovna moc chorošně, vypadalo to, jako že mý lipsy sou úplně nepohyblivý, a ještěkem sem cítil, že mi chybějí i některý cány. Ale ta sestra jakoby vyskočila, knížka jí spadla na podlahu a ona řekla: „Ach, vám se vrací vědomí."

Měla fakt moc veliký lipsy na takovou malou ptičku a já se jí to pokusil říct, jenže verdy ze mě vycházely jenom jako er er er. Odguljala a nechala mě odinočky a já ted' lukoval, že sem v malým privátním pokoji, nikoli v jednom z těch sálů, v jakým sem jednou byl jako úplně malej bajat, plným kašlajících umírajících ouldanů, který ve vás vzbuzujou touhu okamžitě se uzdravit a jít pryč. Měl sem tenkrát snad záškrt, ach, bratři moji.

Nemohl sem bejt při vědomí nějak moc dlouho, protože skoro okamžitě sem zase jakoby usnul, velice kvikle, ale za jednu dvě minuty sem si byl jistej, že ta sesterčí ptica se vrátila a přivedla s sebou hhumaníky v bílejch pláštích a oni mě zamračeně lukovali a dělali na Vašeho Pokornýho Vypravěče hm hm hm. A byl sem si jistej, že je s nima taky starej dobrej čarlí ze STANAZu, kterej tolkoval: „Ach, můj synku, můj synku," a z jeho dechu na mě šel jakoby vyčpělej smel whisky, a on pokračoval: „Ale já tam nezůstal, ne ne. V žádným případě sem se nemohl podepsat na tom, co se ty bračny chystají udělat všem těm ostatním prestůpníkům. Praštil sem s tím a ted' dělám o tom všem přednášky, můj milovanéj synku v Ježíši Kristu."

Později sem se zase probudil a koho nelukuju u postele jako ty tři, z jejichž bytu sem vyskočil, jmenovitě D. B. da Silvu, Něco Něco Rubinsteina a Z. Dolina. „Příteli," říkal jeden z těch hhumaníků, ale nelukoval sem ani nehíroval chorošně, kterej, „příteli, náš malý příteli," pokračoval ten vojs, „lid je na nejvyšší míru pobouřen. Zničil jste všechny šance těch příšerně vychloubačných darebáků k jejich znovuzvolení. Odejdou a zmizí navždy, navždy. Dobře jste posloužil Svobodě." Pokusil sem se říct:

„Kdybych umřel, tak by to pro vás, vy politický bračny, bylo ještě lepší, že ano, vy falešný a zrádcovský frendíci." Ale vyšlo z toho jenom er er er. Potom jeden z nich vytáhl jakoby spoustu výstřížků z pejprů a já mohl lukovat na hrůzoplnej snímek, jak mě odnášejí celýho v blažce na nosítkách, a já si tak trochu vzpomněl na takový vybuchující světla, což museli bejt ty fotografující hhumaníci. Jedním ajkem sem si mohl přečíst titulky, který se v hendce toho, kterej je držel, trochu třásly, a ty zněly napňldad takhle: MLADISTVÁ OBĚŤ PROGRAMU REFORMY ZLOČINU nebo VLÁDA V ROLI VRAHA, a u toho byl obrázek hhumaníka, kterej mně byl nějakěj

povědomej, a pod ním stálo DEMISI DEMISI DEMISI, a byl to ten ministr nitra či vnitra. Pak řekla ta sesterská ptice:

„Neměli byste ho tak rozrušovat. Neměli byste dělat nic, co by ho mohlo rozčítit. Pojdte, prosím, ukážu vám cestu.“ Pokusil sem se říct:

„Demisi demisi demisi,“ jenže zase z toho bylo jen er er er. Ale ty tři hhumaníci od politiky stejně odešli. A já šel taky, ovšem zpátky do země temnoty, ozářený jakoby kouskama snů, o kterých sem nevěděl, jestli to sou skutečně sny nebo ne, ach, bratři moji. Jako například mě napadlo, že mi vypumpovali jakoby z celý plotě neboli těla špinavou vodu a vyměnili ji za čistou. A pak tu byly skutečně nádherný a chorošný sny, jak jedu v ukradeným aut'áku nějakýho hhumaníka a křížuju si to nahoru dolů celým světem odinočky, jak porážím píply a slyším jejich skrímý o tom, že umírají, a ve mně není ani kousek bolesti nebo dávení. A taky přišly sny o tom, jak pěkně kartáčuju čajiny, násilím je srážím k zemi a silou si je беру a všichni stojí kolem, tleskají do rytmu a radují se jako lunatici. A pak sem se zase probral a byli tam téčko s emkem, který přišli navštívit svýho nemocnýho synka, emko fakt chorošně předváděla bůúúúhúúú. Mohl sem teď už tolkovat mnohem lip, a tak sem řekl:

„Prima prima prima prim, co je? Proč si myslíte, že tady budete vítáni?“ Můj tata'ulda pravil, jako by se styděl:

„Byls v novinách, synku. Říkali tam, že ti strašně ublížili. Psali, že tě vlada dohnala k pokusu skončit se životem. A byla to taky svým způsobem naše chyba, synku. Tvůj domov je tvůj domov, ať si říká kdo chce, co chce, synku.“ A moje mamka pořád jen dělala bůúúúhúúú a vypadala ošklivě jako polib mi šáry. Tak sem pravil:

„A jak se má váš novej synek Joe? Věřím a modlím se za to, aby byl v pořádku, zdravej, a těšil se prosperitě.“ Moje mamka řekla: „Ach, Alexi Alexi. Úúúúú.“

Tata'ulda pravil:

„To je velice nevhodné téma, synku. Dostal se trochu do potíží s policií a ti ho zkrouhli.“

„Fakt?“ řekl sem. „Fakt? Takovej dobrej hhumaník a vůbec. Sem tím úplně šokovanej, čestně.“

„Staral se jenom o svý věci,“ řekl téčko, „a policajti mu řekli, aby táhl jinam. Čekal jenom na rohu, synku, aby se tam sešel s dívkou, se kterou měl domluvenou schůzku. A oni mu řekli, aby táhl jinam, a on odpověděl, že má stejný práva jako kdokoli jinej, a oni pak na něho skočili a surově ho zmlátili.“

„Strašný,“ řekl sem. „Fakt strašný. A kde je ten ubohej hoch teď?“ „Úúúúú,“ bulíkovala moje mamka. „Vrátil se domůúúúúú.“ „Ano,“ potvrdil to táta. „Vrátil se zpátky do rodnýho města, aby se zotavil. Jeho práci tady museli dát někomu jinému.“ „Takže,“ řekl sem, „vy teď'chcete, abych se zase nastěhoval zpátky a aby všechno bylo jako dřív.“

„Ano, synku,“ řekl můj tata'ulda. „Prosím tě, synku.“ „Rozmyslím si to,“ řekl sem.

„Opravdu dobře si to rozmyslím.“ „Úúúúúú,“ pokračovala pořád mamka.

„A nech toho,“ řekl sem, „nebo ti udělám něco, abys měla proč ječet a skrímovat. Vkopnu ti cány do chřtánu, klidně to udělám.“ A, ach, bratři moji, když sem řekl tohle, bitkově se mi ulevilo, jako by mi plotí začala proudit rudě rudá blažka. To bylo něco, o čem sem musel popřemýšlet. Bylo to, jako bych se měl kvůli tomu, aby se mi udělalo lip, chovat hůř.

„Takhle se nemluví s matkou, synku,“ řekl můj tata'ulda. „Koneckonců, přivedla tě na svět.“

„Ano,“ řekl sem, „na pěkně gražnej smelovatej svět.“ A zavřel sem pevně ajka jakoby v bolesti a pokračoval: „Běžte teď pryč. Rozmyslím si, jestli se vrátím. Ale všechno bude úplně jiný.“

„Ano, synku," řekl léčko. „Jak jen si budeš přát."

„Budete si muset uvědomit," řekl sem, „kdo tam bude šéfem." „Úúúúú," nepřestávala moje mamka.

„Velmi dobře, synku," řekl taťulín. „Všechno bude, jak si přeješ. Jenom se uzdrav."

Když odešli, ležel sem a přemýšlel o nejrůznějších bučech, gulliverem se mi honily nejrůznější obrazy, a když se vrátila ta sesterská ptica a jakoby natřásala povlečení na posteli, řekl sem jí:

„Jak dlouho už sem tady?" „Asi týden," odpověděla. „A co se mnou dělali?"

„No..." řekla, „byl jste celej rozlámanej a potlučenej a prožil jste ošklivej otrěs mozku a taky jste ztratil spoustu krve. Museli to všechno dát do pořádku, že?"

„Ale," řekl sem, „dělal mi někdo něco s gulliverem? Chci říct, hráli si nějak s mým mozkiem?"

„Ať dělali cokoli," řekla, „bylo to jenom pro vaše dobro."

Ale za pár dní přišli dva doktorský hhumaníci, mladší, s takovejma šugrovejma úsměvama, a měli s sebou takovou obrázkovou knížku. Jeden z nich povídá:

„Chceme, abyste se na tohle podíval a řekl nám, co si o tom myslíte. Ano?"

„K čemu, frendíci moji?" řekl sem. „Jakou novou lunatickou myšlenku zase máte v těch svejch gulliverkách?" Oba se tomu jakoby stydlivě zaláfali a posadili se každé z jedny strany postele a tu knížku otevřeli. Na první stránce byla fotografie hnízda plnýho vajíček.

„Ano?" řekl jeden z těch doktorských hhumaníků.

„Ptačí hnízdo," řekl sem, „plný jakoby vajíček. Moc, moc pěkný." „A co byste s tím rád udělal?" zeptal se ten druhý.

„Ach," odpověděl sem, „rozmlátil je napadrt. Všechny je zvedl a mrštil s nima o zeď, skálu nebo něco takovýho, a pak lukoval, jak sou krásně rozmlácený."

„Dobře, dobře," řekli oba zároveň a otočili stránku. Byl to snímek jednoho z těch velkejch bolšáckých ptáků, kterým se říká pávi, s takovým ocasem rozprostřeným do vějíře, jako by se vychloubali. „Ano?" řekl jeden z těch hhumaníků.

„Rád bych mu," odpověděl sem, „postupně vytrhával všechny ty péra z ocasu a híroval, jak vražedně skrímuje. Protože je takovej vychloubáčnej."

„Dobře," řekli oba zároveň, „dobře dobře dobře." A pokračovali v obracení stránek. Byly tam obrázky fakt chorošnejch čajin a já řekl, že bych je rád šlágoval a kartáčoval a předváděl na nich spoustu supernásilí. Taky tam byly obrázky hhumaníků, který dostávali botou přímo do fejsu, a všude kolem byla rudě rudá blažka a já říkal, že přesně tohle bych rád dělal. A taky tam byl obrázek starýho bérovýho frendíka vězeňskýho čarlího, kterej se vláčel na kopec s křížem, a já řekl, že bych rád měl u sebe starý dobrý kladivo a hřebíky. Príma príma prím. Privil sem:

„Co to má všechno znamenat?"

„Hluboká hypnopédie," nebo takovej nějaký verd řekl jeden z těch dvou hhumaníků. „Zdá se, že jste vyléčen."

„Vyléčen?" řekl sem. „Takhle přivázaněj na posteli a vy říkáte vyléčen? Polibte mi šáry, to vám na to řeknu."

„Jen počkejte," řekl ten druhý. „Teď už to nebude dlouho trvat." Tak sem čekal a, bratři moji, cítil sem se pořád líp a líp, žvejkal jajkováky a lomtyky toastů, drinkal bolšácký veliký hrnky tý s mlíkem, a jednoho dne mi pak řekli, že mám velice velice vzácnou návštěvu.

„Koho?" ptal sem se, zatímco upravovali postel a česali mi mou svatozář, protože už sem měl bandáž z gulliveru sundanou a zase mi rostly vlasy.

„Uvidíte, uvidíte," říkali. A já fakt lukoval. Ve dvě třicet odpoledne přišli samí fotografové a lidi od pejprů s poznámkovejma blokama a tužkama a vším tím físis. A, bratři, skoro spustili na počest toho váženého a důležitýho hhumaníka, kterej přišel zlukovat Vašeho Pokornýho Vypravěče, fanfáry. A pak vešel a samozřejmě, že to nebyl nikdo jinej než ten ministr vnitra či nitra, oblečenej v módním střihu a s takovým vzdělaneckým ha ha ha vojsem. Když mi podal hendku na uvítanou, začaly bouchat blesky fotoaparátů a já řekl:

„Príma príma príma prím. Co je, starej dobrej frendíku?" Zdálo se, že nikdo moc dobře neponímá, ale kdosi pravil jakoby příkrým vojsem:

„Trochu víc úcty, chlapče, když mluvíš s ministrem."

„Járble," odpověděl sem a zaštěkal jako psisko. „Bolšácký obrovský járbloky tobě i vám všem."

„Dobře, dobře," vložil se do toho kvikle vnitřák nitřák. „Mluví se mnou jako s přítelem, že ano, synku?"

„Já sem přítel s každým," řekl sem, „kromě svejch nepřátel." „A kdo jsou vaši nepřátelé?" zeptal se ministr, zatímco ti hhumaníci od pejprů se mohli upsat upsat upsat. „Povězte nám to, můj chlapče."

„Všichni, kdo mi ubližujou," odpověděl sem, „sou mí nepřátelé." „Dobře," řekl min. vnit. nit. a posadil se ke mně vedle postele. „Já spolu s vládou, jejíž jsem členem, si přejeme, abyste nás pokládal za přátele. Ano, za přátele. Chováme se k vám dobře, ne? Dostává se vám té nejlepší lékařské péče. Nikdy jsme vám nechtěli ublížit, ale jsou zde takoví, kteří to dělali a dělají. A myslím, že sám víte, co je to za lidi."

„Ano ano ano," pokračoval. „Jsou to jistí lidé, kteří vás chtěli zneužít, ano, zneužít pro své politické cíle. Měli by radost, ano, radost, kdybyste zemřel, neboť si mysleli, že potom by mohli z toho všeho obvinít vládu. Myslím, že víte, o které lidi se jedná."

„Existuje jeden člověk," mluvil ten vnitřnitmin pořád dál, „který se jmenuje F. Alexander, spisovatel podvrtné literatury, který toužil po vaší krvi. Zmírá touhou vrazit vám nůž do břicha. Ale už jste před ním v bezpečí. Odstranili jsme ho."

„Ale on se ke mně choval jako frendík," řekl sem. „Byl pro mě jako matka, tak to bylo."

„Zjistil, že jste se k němu kdysi zachoval špatně," řekl velmi velmi kvikle min, „alespoň tomu věřil. Zafixoval si ve svém vědomí myšlenku, že jste odpovědný za smrt kohosi jemu velice blízkého a drahého."

„Chcete říct," řekl sem, „že mu to někdo napovídal."

„Měl tuhle myšlenku," opakoval min. „Byl na obtíž. Odstranili jsme ho pro jeho vlastní dobro. A taky," pokračoval, „pro vaše." „To je od vás moc laskavý."

„Až odtud odejdete," řekl min, „nebudete mít žádné starosti. O všechno se postaráme. O dobrou práci za dobrou mzdu. Protože nám velmi pomáháte."

„Opravdu?" řekl sem.

„Vždycky pomáháme svým přátelům, ne?" A pak vzal moji hendku do dlaní a jakejsi hhumaník zaskrímoval: „Usmívat se!" a já se tlemil bezmyšlenkovitě jako lunatik, a pak se začalo blýskat prásk prásk prásk, jak dělali moje fotky ve frendíkovským objetí s vnitřnitminem. „Hodný hoch," řekl ten skvělej hhumaník. „Moc hodný. A ted si rozbalte dárek, který jsem vám přinesl."

Dovnitř vešli s velikou naleštěnou krabicí, bratři, a já lukoval zcela jasně, co to je za buč. Bylo to stereo. Postavili mi ho vedle postele, otevřeli a nějakej hhumaník zapnul síťovou šňůru do zásuvky ve zdi. „Co to bude?" zeptal se jinej hhumaník s očkama na nose, kterej měl hendky plný nádhernejch trpytívejch obalů plnejch muziky. „Mozart? Beethoven? Schoenberg? Carl Orff?"

„Devátá," řekl sem, „úžasná Devátá."

A byla to Devátá, ach, bratři moji. Všichni začali potichu pomalu odcházet, zatímco já tam ležel se zavřenejma ajkama a híroval tu nádhernou muziku. Min řekl: „Hodný, moc hodný chlapec,“ poplácal mě po pleču a odguljal pryč. Zůstal tam jedinej hhumaník, a ten řekl: „Podepište to, prosím.“ Otevřel sem ajka, abych to podepsal, nevěděl sem, co podepisuju, a ani mě to, ach, bratři moji, nezajímalo. Pak sem zůstal sám s úžasnou Devátou Ludwiga vana.

Ach, byla to senzace a ňamňamňam. Když přišlo Scherzo, lukoval sem zcela jasně, jak utíkám a utíkám na takovejch jakoby strašně lehkejšch mystickejch fútkách a řežu fejs celýho skrímujícího světa svým gorlovým rejzrem. A pak přišla pomalá věta a nádherná poslední věta se zpíváním byla pořád ještě přede mnou. Vyléčili mě bezvadně.

7

„CO teda jako bude, he?“

To sem byl já, Váš Pokornej Vypravěč, a moji tři frendíci, to jako Len, Rick a Bejk, kterému se říkalo Bejk skrz jeho bolšáckej zátylek a strašně gromkovej vojs, jako by nějakej skutečnej bejk ryčel oúúúúúúh. Seděli sme v mlíčňáku Korova a decidovali se, co budem ten večer dělat, když je venku zima jak v prdeli, i když aspoň, že neprší. Všude kolem seděli hhumaníci dobře mimo z plus-mlíka se syňágou, toldou nebo hňápцем a z dalších bučí, který vás odnesou daleko předaleko z tohodle hnusnýho skutečnýho světa do země, kde lukujete Boga se všema Jeho Blahoslavenejma Andělema a Svatejma ve svý levý saboze, přičemž vám v hedce vystřelují nálože rachejtlí. My sme drinkali starý dobrý mlíko s nožema, jak sme tomu říkali, což posilovalo a nachystalo vás to na malou svinskou přesilovku, ale to sem vám už všechno jednou povídal.

Oblečený sme byli podle poslední módy, což v těch dobách znamenalo, že sme na sobě měli děsně široký kalhoty a jakoby úplně volnou, leskle černou koženou vestu na košili s rozhalenkou, ve který se skvěl takovej jakoby šátek. V těch dobách patřilo rovněž k módě používat na gulliver starej dobrej rejzr, takže větší část gulliveru byla jakoby plešatá a vlasy rostly jenom po stranách. Ale na starejšch dobrejšch fútkách to bylo pořád stejný - fakt chorošně bolšácký obrovský boty na nakopávání fejsů.

„Co teda jako bude, he?“

Byl sem jakoby z nás čtyř nejstarší, všichni ke mně vzhlíželi jako ke svému vůdci, ale občas mě napadlo, že Bejk ve svým gulliveru přemítá, že by to velení mohl převzít, protože je velikej a má gromkovej vojs, kterej z něho tryskal vždycky, když byl na válečný stezce. Jenže veškery ideje pocházely od Vašeho Pokornýho, ach, bratři moji, a taky tu byla ta buč, že já byl slavnej a moje fotka a články a všechen ten físis byl v pejprech. Taky sem měl z nás čtyř zdaleka tu nejlepší práci, byl sem v Národním gramodiskovým archívu s hudbou, s fakt chorošným karmanem plným rozkoší na konci každýho týdne a bokem taky spoustu pěcknejch disků zadarmo, plně pro potřeby vlastní bitkový osůbky.

Tenhle večer byl v Korově slušnej počet hhumaníků a ptic a čajin a bajatů, který se láfali a drinkali ostošest, a skrz tolkování a mručení návštěvníků oný posvátný země s tím jejich „Gorgózní falatuky a červ stříkající v plných vrcholcích jatečních bálů“ a samý takový físis bylo hírovat ze sterea jeden popdisk, byl to Ned Achimota s písničkou „Toho dne, jo, toho dne“. U pultu posedávaly tři čajiny oblečený podle nejposlednější týnovský módy, což, abych to popsal, znamenalo dlouhý nečesaný vlasy obarvený nabílo, falešný bresty trčící něco přes metr dopředu a velice převelice upnutý krátký

sukně s jakoby nadýchnutou bílou pěnovkou pod nima, a Bejk říkal pořád dokola: „Hele, deme na to, zasuneme, my tři. Starýho dobrýho Lena to nezajímá. Přenecháme Lena jeho pánuobu.“ A Len opakoval taky pořád dokola: „Járble járble. Kam se poděl duch jeden za všechny a všichni za jednoho, he, chlapče?“ Náhle sem se cítil zároveň strašně strašně unavený a zároveň plněj radostný energie, a tak sem řekl: „Deme deme deme deme deme.“

„Kam?“

„Ále, jenom se tak trochu luknout, co se v tom velkém venku děje,“ odpověděl sem. Ale, bratři moji, cítil sem se nějak strašně znuďený a taky trochu beznadějně, a tyhle dny sem se tak cítil pořád. Tak sem se otočil k hhumaníkovi, kterej seděl vedle mě na plyšový lavici táhnoucí se kolem dokola přes celej plac, k hhumaníkovi, kterej si sjetej hňáčkem pořád něco pro sebe brblal, a kvikle sem ho praštil pěstí ak ak ak přímo do břicha. Ale on to necítil, bratři moji, jenom dál mumlal to svý „Vozíkovej vozíkovej osude, v kterým huňáči leží poppoppicorn?“ A tak sme vypadli do veliký zimní najtky.

Pákovali sme si to po Marghanitině bulváru a tady nehlídkovali žádný milicjanti, takže když sme potkali oudanýho hhumaníka, kterej právě odcházel od novinovýho stánku, kde si purčejoval pejpry, řekl sem Bejkovi: „Fajn, Bejčínku, ty, který si to přejou, můžou.“ V tyhle dny sem už stále častěj jenom vydával rozkazy a zpovzdálí lukoval, jak sou plněny. Bejk teda do něho vrazil er er er a ty druhý dva ho popadli a začali kopat, láfali se, když upadl na zem, a pak ho nechali odplazit se s fňukáním tam, kde asi bydlel. Bejk pravil:

„Co takhle dobrou skleničku něčeho ňamňovýho, abysme zahrnali chlad, Alexi?“ Protože to sme už nebyli daleko od Vévody města New Yorku. Ty druhý dva přikývli jo jo jo, ale všichni se dívali na mě, aby zlukovali, jestli je to v pořádku. Přikývnut sem taky, a tak sme tím směrem odguljali. V příjemně vytopeným salónku seděly ty oudaný pticy čili kartáče neboli babooshky, na který si určitě pamatujete ze začátku, a všechny naráz hned spustily to svý: „Dobrej večír, mládenci, Bůh vám žehnej, chlapci, jste ti nejlepší mládenci na světě,“ a čekaly, že řekneme: „Co to bude, holky?“

Bejk zazvonil na kolokolčik a přišel číšník, kterej si utíral hendky o svou sojlovatou zástěru. „Katr na stůl, frendíci,“ řekl Bejk a sám hned vytahoval chrastící a cinkající hromádku rozkoší. „Skotsmena pro nás a to samý pro ty starý babooshky, he?“ A potom sem řekl já:

„Ať si, do háje, koupí samy.“ Nevěděl sem, co to je, ale tyhle poslední dny sem se stával zlej. Do gulliveru se mi vloudila jakoby taková touha nechat si všechny many pro sebe, z nějakýho důvodu si je nahrabat všechny sám. Bejk řekl:

„Co je, brotku? Co našemu starýmu dobrýmu Alexkovi přeletělo přes nos?“

„Ále, do háje,“ odpověděl sem. „Nevím. Nevím. Prostě se mi nelíbí rozhazovat svý těžce vydělaný rozkoše, to je asi všechno.“ „Vydělaný?“ opáčil Rick. „Vydělaný? Ty se přece nemusej vydělávat, jak sám nejlíp víš, starej dobrej frendíku. Ty se berou, to je celý, prostě berou.“ A fakt gromkově se zaláfal a já lukoval, že jeden dva z jeho cánů nejsou zrovna dvatajm chorošný.

„Hm,“ řekl sem, „budu si to muset rozmyslet.“ Ale když sem lukoval ty babooshky, který vypadaly celý nažhavený na trochu alkáče zadarmýko, jakoby sem pokrčil plečama a vytáhnul i svůj katr z karmanu svejch kalhot, bankovky s mincema pomíchaný dohromady, a se zvoněním a šustěním sem to hodil na stůl.

„Skotsmena pro všechny, dobře,“ řekl číšník. Ale já sem z jakýhosi důvodu dodal:

„Ne, chlapče, mně bude stačit malý pivo, jo?“ Len řekl:

„Tohle teda moc nežeru,“ a položil mi hendku na gulliver, jako by se chtěl přesvědčit, že mám horečku, ale já po něm vyštěknul jako pes, takže toho kvikle nechal.

„Fajn fajn, frendíku," řekl. „Jak si přeješ." Ale Bejk s otevřenejma lipsama lukoval na to, co sem dal na stůl z karmanu zároveň s rozkošema. Řekl:

„Prima prima prim. Tohle sme nikdy nevěděli."

„Dej to sem," zařval sem a kvikle to popadnul. Neuměl sem si vysvětlit, jak se to tam dostalo, bratři moji, ale byla to fotka malýho mimina, kterou sem si vystříhnul z jedněch starejch pejprů. To děcko na obrázku vrnělo gú gú gú a z lipsů mu jakoby kapalo mlíko, dívalo se vzhůru a jakoby se na každýho láfalo. Bylo celý bérový a tělíčko mělo samej fald, strašně tlustý mimino. Vznikl pak takovej jakoby trochu ha ha ha pokus mi ten kousek papíru sebrat, takže sem musel na ně zase zařvat, popadnut sem fotku a roztrhal ji na malinkatý drobušeneký kousíčky, který sem nechal spadnout na podlahu jako trochu sněhu. Donesli whisky a ty ouldaný babooshky říkaly: „Na zdraví, mládenci, Bůh vám žehnej, chlapi, jste ti nejlepšší mládenci, jaký kdy viděl svět," a samý takový fisíz. A jedna z nich, celá vrásčitá a úplně bez cánů ve starejch zakrnělejch lipsech, řekla: „Netrhej peníze, synku. Jestli je nepotřebuješ, dej je těm, kteří je užijí," což teda od ní bylo strašně odvážný a přímý. Ale Rick pravil:

„To nebyly peníze, babooshko milá. To byl jen obrázek roztomiloučkýho pičičičankovýho chytrošenkýho jednoho kousku miminka." Já sem řekl:

„Začínám bejt z toho přesně ten kousek unavenej. To vy ste mimina, vy pitomové. Samý posmívání a pošklebování a přitom se umíte jenom láfat a rozdávat lidem bolšácký zbabělý toľčoky, když vám je nemůžou vrátit." Bejk pravil:

„No tak, to my sme si vždycky mysleli, že v tomhle si náš král a učitel jenom ty. Jenže ne moc dobrej, to je s tebou ta potíž, starej dobrej frendíku."

Lukoval sem na tu přetýkající sklenici piva, kterou sem měl před sebou na stole, a cítil se úplně na poblití, a tak sem udělal „Áááááágh" a vyhodil všechno to nadejchnutý fisíz na podlahu. Jedna z těch ouldanejch kartáčů pravila:

„Nevyhazujte zbytečně odpadky." A já řekl:

„Podívejte, frendíci. Poslouchejte. Dnes večer nějak nemám náladu. Nevím proč a jak, ale je to prostě tak. Vy tři si dělejte v noci, co chcete, ale mě pro dnešek vynechte. Zítřka se potkáme ve stejnou dobu na stejným místě a já doufám, že mi bude mnohem líp."

„Och," řekl Bejk, „to je mi fakt líto." V jeho ajkách se však dal lukovat záblesk vědomí, že tuhle najtku to celý povede. Moc, moc, jako by každěj chtěl jenom moc. „Můžeme odložit to, co máme v pácu, na zítřek," řekl Bejk. „Především to ostoulování krámu na Gagarince. Sou tam, frendíku, k mání chorošný skvělý věci."

„Ne," řekl sem. „Nic se nebude odkládat. Prostě si dělejte všechno podle svýho. Já teď odvolkuju." A vstal sem ze židle.

„Kampak?" zeptal se Rick.

„To nevím," odpověděl sem. „Jenom bejt jakoby sám a utřít si věci." Mohli ste lukovat, že ty starý babooshky sou strašně překvapený, když mě viděly takhle odcházet celýho zasmušilýho, a ne jako rozjásanýho a rozláfanýho bajata, na kterýho se jistě pamatujete. Ale já si jen řekl: „Do háje, do háje," a vypadnut sem úplně odinočky na ulici.

Byla tma a foukal vítr ostrej jako najf a na ulici bylo moc moc málo píplů. Kolem kroužily hlídkový auta plný ukrutnejch rožů, a občas ste mohli na rohu zlukovat párek úplně mladičkejch milicjantů, jak ve vlezlý zimě podupávají a od lipsů jim stoupá pára dechu, ach, bratři moji. Myslím, že už v tý době fakt mizela spousta supernásilí a stoulování, protože roži byli strašně brutální na každýho, koho chytli, takže se z toho stávala jakoby rvačka mezi nezvedenejma týnama a rožama, který uměli bejt kviklejšší s najfem, rejzrem, obuškem a dokonce i s pistolí. Ale se mnou se v tyhle dny dělo především to, že mi bylo všechno jedno. Jako by se do mě vplížilo cosi měkkýho a já

neponímal, co to je. Nevěděl sem v ty dny, co chci. Dokonce i hudbě, kterou sem rád ve svém vlastním bitkovém doupěti híroval, sem se teď jenom láfal, bratři moji. Hírovával sem spíš jakoby bitkový romantický písničky, kterejm se říká *Lieder*, jenom vojs a klavír, samý tichý a roztoužený, úplně jiný, než když to byly samý bolšácký orchestry a já ležel na posteli mezi houslema a pozounama a tympánama. Něco se ve mně dělo a já byl zvědavej, jestli je to nějaká choroba nebo jestli mi to udělali, když mi tenkrát dávali dohromady gulliver a přitom mě možná úplně zlunatikovali.

S takovejma myšlenkama, se sklopeným gulliverem a s hendkama zaraženejma hluboko v karmanech sem se procházel městem, bratři moji, až sem konečně začal bejt strašně unavenej, a taky sem zatoužil po pěkně bolšáckým kápku tý s mlíkem. Jak sem myslel na to tý, najednou sem si vybavil obrázek, jak sedím v lenošce před bolšáckým ohněm a drinkám to tý ostošest, a legrační a strašně strašně podivný bylo, že sem v tom obraze byl úplně oudanej hhumaník, asi tak sedmdesát, protože sem lukoval, že mám úplně šedivý háro, a fousy, který sem si nechal asi narůst, byly šedivý taky. Lukoval sem na sebe jako na starýho člověka sedícího u ohně, a pak ten obraz zase zmizel. Bylo to ale celý takový podivný.

Přišel sem k jednomu takovému placu, kde byla kavárna, bratři moji, a přes dlouhatánský okno sem lukoval, že je ten plac plnej strašně hloupejch píplů, takovejch obyčejnejch, který měli trpělivý fejsy bez výrazu a který by nikdy nikomu nijak neublížili, všichni tam seděli a jakoby potichoučku spolu tolkovali a drinkali si ostošest svý neškodný tý a kafe. Vguljal sem dovnitř, přistoupil k pultu a koupil sobě pořádný horký tý se spoustou mlíka a odguljal s ním k jednomu ze stolků, kde sem se posadil, abych si to v klidu vydrinkal. U toho stolu seděl takovej jakoby mladej pár, drinkali a kouřili rakovky s filtrem, tolkovali a potichu se spolu láfali, já si jich ale nevšímal a drinkal dál ostošest a tak trochu snil a přemítal, co se to ve mně jako vlastně mění a co se to se mnou stane. Lukoval sem ale, že ta čajina, která s tím hhumaníkem u našeho stolu seděla, vypadá fakt chorošně, ne zrovna ten typ, kterej zatoužíte srazit na zem a okartáčovat, měla ale chorošnou plot' a fejs a usměvavý lipsy a strašně strašně jemný háro a všechen ten fisíz. A pak ten její hhumaník, kterej měl na gulliveru klobouk a byl ode mě jakoby fejsem odvrácenej, se otočil jako na obrtlíku, aby se luknul na bolšácký obrovský hodiny, který v tom placu měli na zdi, a já v tý chvíli zlukoval, kdo to vlastně je. A byl to Pítrš, jeden z mejch třech frendíků z těch ancintních dob, kdy sme byli spolu s ním a s Jiříkem a Tupounem. Byl to Pítrš, kterej vypadal o hodně starší, třebaže mu nemohlo bejt víc než něco bitko přes devatenáct, a měl kousek kníra a obyčejnej oblek s tím nasazeným kloboukem. Řekl sem:

„Príma príma prím, frendíku, jak je? Strašně strašně dlouho, co sme se naposled lukovali." Odpověděl:

„Ty jsi malej Alex, že jo?"

„V celý svý kráse," řekl sem. „Už je to strašně strašně dávno od těch zdechlejšch dobrejšch časů, který zmizely v nenávratnu. A slyšel sem, že ubohej Jiřík je pod zemí a ze starýho dobrýho Tupouna se stal krut'áckej milicjant a tady se sejdeme ty a já, a co je s tebou novýho, starej dobrej frendíku?"

„Ten mluví legračně, co?" řekla ta čajina a jakoby se chichotala. „Tohle," řekl tý čajině Pítrš, „je jeden můj starý přítel. Jmenuje se Alex. Můžu ti představit svoji manželku?" obrátil se ke mně.

Zůstal sem s lipsama dokořán. „Manželku?" hleděl sem užasle. „Manželku manželku manželku? Ale ne, tak to přece nemůže bejt. Vy dva jstet' příliš mladí, byste mohli být svoji, starej frendíku. Nemožný nemožný."

Ta čajina, která byla jakoby Pítršovou manželkou (nemožný nemožný), se zase zachichotala a řekla Pítršovi: „Tys taky takhle mluvíval?"

„No," řekl Pítrš a trochu se jakoby usmál. „Je mi skoro dvacet. To jsem dost starej na zachomoutování, už jsme spolu dva měsíce. Nezapomeň, že ty jsi byl hodně mladej a na svůj věk vyspělej."

„No," měl sem pořád jakoby lipsy dokořán. „Přes toť se nemohu přenést, starej frendíku. Ženatej Pítrš. Príma príma prím."

„Máme malej byt," řekl Pítrš. „Pracuju ve Státní námořní pojišťovně a vydělávám strašně málo, ale všechno se to zlepší, určitě. A tady Jiřina..."

„Jakže se jmenuje, ještě jednou?" řekl sem, lipsy pořád dokořán jako lunatik.

Pítršova manželka (manželka, bratři moji) se zase tak jakoby zachichotala.

„Jiřina," odpověděl Pítrš. „Jiřina taky chodí do práce. Píše na stroji, víš. Vyžijeme tak akorát." Nemohl sem z něho, bratři moji, spustit ajka, fakt. Byl ted' jakoby už dospělej, s dospělým vojsem a vůbec. „Musíš k nám někdy přijít," pokračoval Pítrš. „Vypadáš pořád hodně mladě, přes všechny ty svý hrůzný zkušenosti. Ano ano ano, všechno sme o tom četli. Ale ty ovšem jsi pořád ještě hodně mladý."

„Osmnáct," řekl sem, „pryč."

„Osmnáct, he?" opakoval Pítrš. „Už tolik. Príma príma prím. My ted'," řekl, „budeme muset jít." A podíval se na tu svou Jiřinu takovým jakoby zamilovaným pohledem a jednu její hendku vzal do svejch a ona ten jeho pohled opětovala, ach, bratři moji. „Ano," řekl Pítrš otáčeje se zpátky ke mně, „jdeme na nějakou malou oslavu ke Gregovi."

„Ke Gregovi?" opáčil sem.

„Ach, jistě," řekl Pítrš, „ty nemůžeš Grega znát, že ne? Greg přišel až po tobě. Greg přišel, když tys už byl pryč. Dělavá takový malý večírky, víš. Většinou dvě deci vína a společenský hry. Ale je to tam pěkný a strašně příjemný, víš. Neškodný, jestli chápeš, co tím myslím."

„Ano," řekl sem, „neškodný. Ano ano, to ponímám úplně chorošně." A ta čajina Jiřina se těm mejm verdům zase zachichotala. A pak ty dva odvolkovali na ty svý smelovatý společenský hry k tomu svému Gregovi, ať už to byl kdokoli. Zůstal sem tam odinočky se svým tý s mlíkem, který už mezitím vystydlo, a přemýšlel nad lajfem.

Možná v tom to je, pomyslel sem si. Možná už sem moc starej na ten druh lajfu, kterej sem vedl, bratři moji. Bylo mi už osmnáct. Osmnáct, to už není mládí. V osmnácti psal Wolfgang Amadeus koncerty a symfonie a opery a oratoria a všechen ten fisíz, ne, žádněj fisíz, nebeskou muziku. A pak tu byl starej dobrej Felix M. s předejrou ke *Snu noci svatojánské*. A další. A pak tu byl takovej ten francouzskej básník zhudebněnej Benjem Brittem, kterej všechnu svou nejlepší poezii napsal do svejch patnácti, ach, bratři moji. Arthur se jmenoval křestním. Osmnáct, to už teda fakt nebylo žádný mládí. Jenže co mám dělat?

Po odchodu z toho kavárnovýho placu sem šel temnou zimní ulicí, zima byla jako v prdeli, a pořád sem před ajkáma lukoval takový jakoby vize, jako ty reklamy v pejprech. Tady Váš Pokornej Vypravěč Alex přichází domů z práce a sedá si k talíři s teplou večerí, a ta ptica ho vítá jako milovanýho. Jenže ji sem tak chorošně nelukoval, bratři moji, nemohl sem přijít na to, která by to mohla bejt. Ale měl sem najednou strašně silnej pocit, že když vejdu do vedlejšího pokoje z místa, kde hořel oheň a na stole ležela má přichystaná večere, měl bych najít to, co opravdu hledám, a najednou se mi to všechno pomíchalo, ten obrázek vystřiženej z pejprů a setkání se starým dobrým Pítršem. Neboť v tom druhým pokoji ležel v kolbce můj gú gú gú vrnící syn. Ano ano ano, bratři moji, můj syn. A já najednou ve svý ploti cítil bolšáckou velikou dutost a strašně mě to zaskočilo. Věděl sem, co se to děje, ach, bratři moji. Jako by sem tak nějak dospíval.

Ano ano ano, bylo to tady. Mláďáci musí odejít, ach ano. Jenže mláďáci proběhlo jakoby úplně zvířecky. Ne, ne že bych byl úplně jako zvíře, spíš jako jedna z těch bitkovejch hraček, který prodávají na ulicích, takový malý cínový hřumaniky vevnitř s pérem a s klíčkem, kterej grrr grrr grrr natáhnete a ono si to volkuje jako živý, ach, bratři moji. Jenže ono to volkuje přímo vpřed a naráží to tvrdě do všech věcí bang bang bang a nemůže si to nijak pomoci. Bejt mladej je stejný, jako bejt jedním z těchhle strojků.

Můj syn, můj syn. Kdybych měl syna, tak až by byl dost oudanej, aby to pochopil, všechno bych mu vysvětlil. Ale pak sem si uvědomil, že by tomu nemohl rozumět nebo by tomu vůbec rozumět nechtěl, a dělal by ty samý buči, který sem dělal já, ano, možná by dokonce i zabil nějakou ubohou oudanou forelu obklopenou mňoukajícima ketkama, a já bych mu v tom ve skutečnosti nedokázal zabránit. A ani on by v tom nedokázal zabránit svému vlastnímu synovi, bratři moji. A tak to bude guljat až jakoby do skonání světa, dokola a dokola a dokola, jako by nějaký bolšácky gigantický jakoby hřumaník, snad sám starej dobrej Bog (s licenci od mlíčňáku Korova) točil a točil a točil ve svejch gigantických hendkách nějakým smelovatým gražným pomerančem.

Jenže úplně za první, bratři, tu byla ta buč, jak najít nějakou čajinu nebo někoho, kdo by tomu synovi dělal matku. Zítřa se do toho budu muset dát, pomyslel sem si. Bylo to něco nového na práci. Bylo to něco, s čím sem musel teprve začít, jako bych nalistoval novou kapitolu.

Tak tohle teda jako bude, bratři moji, když tak jakoby skončím s tímhle příběhem. Prošli ste se svým frendíkem Alexem celou cestu, trpěli ste s ním, lukovali ste jedny z nejgražnějších bračny, jaký kdy starej dobrej Bog stvořil a který všechny šli vašemu starému dobrému frendíkovi po gorle. A celý to bylo o tom, jak sem byl mladej. Ale teď, když už ten příběh končím, bratři moji, to už mladej nejsem, ne ne. Alex jakoby normálně dospěl, ach ano.

Ale tam, kam teď guljám, volkcuju odinočky, a vy se mnou, ach, bratři moji, nemůžete. Zejtřek je plnej sladkejch kytek a patří točící se smelovatý zemi a hvězdám a starý dobrý Luně tam nahoře a vašemu starému dobrému frendíkovi Alexovi, kterej si úplně odinočky bude hledat takovou jakoby svou životní partnerku. A všechen ten físis. Je to příšernej gražnej smelovatej svět, fakt, ach, bratři moji. Takže šťastnou cestu od vašeho frendíčka. A všem z tohodle příběhu zahraju pěkně nojzovate na lipsy: prrrrr. A můžou mi políbit šáry. Ale vy, ach, bratři moji, vzpomeňte si někdy na malého Alexe, jaký byl. Amen. A všechen ten físis.

Stručný slovník jazyka Týnů

Poznámka překladatele: Anthony Burgess použil za základ jazyka Týnů ruštinu. Vzhledem k tomu, že z důvodů lingvistických i historických nepovažuji pro český překlad tento způsob za nešťastnější, je výsledný tvar směsí anglismů, rusismů, germanismů, výrazů vycházejících z rómského lexika a nově vytvořených slov (která používá i autor).

ajko - oko
ancintní - starý
andrbuči - prádlo
babooshka - babička
bajat - kluk, chlapec
balnoj - nemocný

batl - bitva
bejk - nos, „zobák“
bel - zvonek
bérový - nahý
bigouš - rána, úder
bitkový - malý
blažka - krev
blbat - hrát si, prohánět se
bogman - kněz
bolšácký - veliký bračny - hajzl (*neskl.*)
bratek, hrotek - bratr
brejny - chytrý
bresty - prsa
brosat - házet
buč - věc
bygin - začít cány - zuby
čajina - holka, dívka
čárlí - kněz, kaplan
časó - hlídka
čejn - řetěz
čina - stará žena čipuka - nesmysl
čuděsný - nádherný
decidovat se - rozhodovat se
drajovat - sušit
drajvovat - jet autem
drím - sen
drinkat - pít
drunkard - opilec
dygovat - hloubat, chápat
džemimák - marmeláda
džvenk - zvuk
fancy - představy fejs - obličej
fír - strach
físiz - „hnůj“, výkaly, kecy
Hip - prima
forela - nevhledná žena
frendík - přítel
fútka - noha
ganka - revolver
gard - strážce
gejmka - hra
gejt - závora
golík - jednotka měny
gorlo - hrdlo, krk
gražny - hrozný
gromkový - hlasitý
gud - dobrý
guljat - jít
gulliver - hlava
házbend - manžel
hedka - hlava

hendka - ruka
hepenout se - stát se, díť se
hírovat - slyšet
hjúman (hjúmaník) - člověk, muž
hňápec - droga
horibl - strašidelný
hnula - prdel
houm - domov, dům
chorošný - dobrý, skvělý
ikspenzivní - drahý
ímja - jméno
ír - ucho
jajkovák - vajíčko
járble - koule
ještěk - jazyk
jůsfl - užitečný
kápek - hrnek
kantora - místnost, kancelář
kapan - kaplan, též čarlí
karman - kapsa
kartáč - holka, dívka
kartáčení - soulož
kartáčování - souložení
katr - peníze
kečnout - chytit
kecka - kočka
kiška - střeva, břicho
klínit - čistit
kolokolčik - zvonek
kormja - pokrm
knopka - tlačítko
krerkat - ječet
kúkovat - „vařit“
kvikle - rychle
kviklý - rychlý
láfat se - smát se laji- život
lapka - tlapka
lips - ret
lulko - trošku
lomtyk - kousek
lubilubikovat - milovat se
lukovat - dívat se, vidět
lunko - blázen, blbec
maladoj - mladý
many - peníze
maskýs - masky
milicjant - policista
nadměnný - nadutý
najf - nůž
naft - noc
napérovaný - erigovaný
nížnýs - kalhotky
nojz - hluk

očky - brýle
odinočko (odinočky) - sám
odkejhat - umřít
cxílídovat - odvést
ouldan - stařec
ouldaný - starý
ovošnout se - umýt se
parola - záchod
pejpry - noviny
píply - lidé
pišča - jídlo
plečo - rameno
pleník - vězeň
pležr - radost
plot - tělo
polyšpér - paklíč
ponímat - chápat
popugat - polekat
potejto - brambor
prestûpnik - kriminálník
ptica - ženská
pugat - strašit
purčejznout - koupit
pylou – polštář
rabbítit - pracovat
rakovka - cigareta
raskaz - vyprávění
rejzr – břitva
remkový - úžasný
ričatý - bohatý
Tipovat - trhat
robnout - vykrást
rozdresovat - svléknout
rozkoše - peníze
roztipovat - roztrhat
rož - policajt
saboga - bota
sajdka - holka, dívka
sarky - ironický
sejmový - sám
sily - hloupý
siňák - biograf
skotyňa - „kráva“
skrímat - křičet
slípnout si - pomilovat se
smajlnout - usmát
smel - vůně
smotrovat - prohlížet
sod'ák - smilník, buzerant
sojlovatý - ušpiněný
sovjet - rada
spačka - spánek

sprůg - „holub“
stet'ák - stetoskop
stoulnout - ukrást
sumka - „škatule“, štětka
syňága - droga
šajka - banda, gang
šarp - čelist se zuby
šáry - prdel
šilnakost - touha, zájem
školivol - škola
šlág - rvačka
šlaga - klacek
šlágovat se - rvát se
šlapa - kloubouk
šlema - helma
šňápka - cigareta
šňout - rypák
špatenka - špatný člověk
špér - klíč
šugr - cukr
šungl - kousek, stopa
tabatěrka - stará žena
tajm - krát
taštúk - kapesník
téčko s emkem - rodiče
tolčok - úder, rána
tolda - droga
tolkovat - hovořit
trí - tři
tu - dvě
tufie - bačkory
tukovat - popadnout
tý - čaj
vajcovo - vajíčko
vajf(ka) - manželka
van - jedna
verd - slovo
vípat (vípovat) - plakat
vojs - hlas
vyklínsovat - vyčistit
volkovat - procházet se
vypugat - vystrašit
windou - okno
zagejmovat si - pohrát si
zakilovat - zabít
zapsetovat se - naštvat se
zgrabovat – vytrhnout
zharmovat - poranit
žvejk – sousto

Anthony Burgess MECHANICKÝ POMERANČ

Z anglického originálu *A Clockwork Orange* vydaného nakladatelstvím Penguin Books, 1982, přeložil Ladislav Šenkyřík

Odpovědná redaktorka Magdalena Wagnerová Obálka Pavel Růt

Vydalo nakladatelství & vydavatelství VOLVOX GLOBATOR, Prvního pluku 7, 7 86 00 Praha 8, jako svou 585. publikaci

Sazbu z písma Times programem TEX připravil Rudolf Archmann Vytiskl PBtisk Příbram

Vydání třetí Praha 2002

Copyright © Anthony Burgess, 1962 Translation © Ladislav Šenkyřík, 1992, 1996

ISBN 80-7207-466-0